

юни '95

HARLE QUIN.®

Роанс.®

129

НЕЖНО
ОЧАРОВАНИЕ
Шарлот ЛАМ

ШАРЛОТ ЛЪМ

НЕЖНО ОЧАРОВАНИЕ

Превод: Снежана Йочева

chitanka.info

Изпаднала в кома от месеци, Белинда Хънт се събужда отново в едно прекрасно пролетно утро, за да се озове в съвършено чужд за нея свят, изгубила работата си, дома си, любимия... Тогава в живота ѝ се намесва братът на бившия ѝ годеник, Винсънт Гарет, към когото тя храни отдавнашна неприязън. Белинда упорито се опитва да го отблъсне, макар да оценява достойнствата на този посвоену привлекателен мъж...

ПЪРВА ГЛАВА

Белинда Хънт беше като мъртва от месеци — мъртва и безчувствена за всичко, което ставаше около нея. В действителност я числяха още към живите: сърцето ѝ биеше, макар и със забавен ритъм, дробовете ѝ неуморно вдишваха и издишваха, но единственото раздвижване на тялото ѝ през всичките тези месеци бяха леките ежедневни масажи и упражнения, които ѝ правеха сестрите, за да предотвратят опасните странични ефекти от обездвижването ѝ. Белинда не осъзнаваше, че животът ѝ протича в пълна неподвижност — като Снежанка в стъкления ковчег. Клепачите ѝ бяха спуснати над зелените очи, върху изцяло обръснатата в началото глава бяха започнали да поникват медноруси нежни косъмчета, които скоро се превърнаха в малки копринени охлювчета, а не след дълго — в гъсти кичури, подсилащи бледия тен на миловидното ѝ лице.

Намираше се в малкото, но постоянно претълкано с пациенти интензивно отделение на една лондонска болница. Сестрите, работещи тук, бърха оживено за какво ли не, но не забравяха да я следят непрекъснато с тайната надежда, че някой ден гласовете им ще наручат безпаметния ѝ сън и ще я върнат към живота.

— Не ви ли се струва глупаво да говорите на някого, който дори не осъзнава, че сте тук? — запита веднъж една от стажантките на име Лукас.

— Не можем да сме сигурни дали ни чува, или не — отвърна сестра Хей, спретната и жизнерадостна, около трийсетгодишна руса жена. — Но сме длъжни да опитаме всичко. Възможно е да има полза от постоянното провокиране, така че никога не забравяйте да ѝ говорите, когато вършите нещо около нея.

Лукас кимна бързо:

— Да, сестро!

Дребничката и подвижна като мишле стажантка изгаряше от желание да направи добро впечатление, а Белинда Хънт бе първият случай, който ѝ поверяваха.

Сестрата я погледна внимателно, но скоро се успокои и се засмя, снишавайки глас:

— Наистина, Лукас, това ще е от полза за всички нас! Не трябва да забравяме, че и тя е живо същество, а не кукла, около която сновем. Повтаряйте си непрекъснато, че ви чува, че е само заспала, и това ще направи работата ви по-лека и приятна. — Тя се наведе и обичайното й бодро настроение се предаде на гласа й. — Здравей, Белинда, какси днес? Сега ще те измием и ще ти оправим косата — свиждането започва само след час! А ти искаш да изглеждаш добре, нали?

— Често ли я посещава семейството й? — запита Лукас, като помагаше да повдигнат безжизнената млада жена.

Лицето на Хей помръкна.

— Всъщност Белинда няма истинско семейство. Баща й е починал преди много години, а майка й, която е омъжена повторно, живее в Нова Зеландия. След катастрофата долетя веднага и близо месец идваше всеки ден, но накрая изгуби надежда, че дъщеря й ще излезе някога от комата. Не можеше да стои повече тук — има деца и от втория брак, и трябваше да се върне.

— Но все някой посещава Белинда, нали?

— О, да! — усмихна се кисело Хей. — Един мъж, винаги точен като часовник, и неколцина приятели.

Докато говореше, тя изми лицето на Белинда и започна бавно да реши косите й.

Сестра Лукас — осемнайсетгодишно чернокосо, тъмноокомомиче — притихна и се замисли. Белинда беше само с няколко години по-голяма от нея...

— От колко време е така? — запита тя Хей.

— Вече осем месеца — отвърна унило сестрата.

— Осем месеца?! О-о-о... — възклика шокирана Лукас. — А ако някога все пак се върне в съзнание, ще е ли наред с ума?

— Това никой не знае! — погледна я Хей строго.

— Но, може би... — започна отново момичето, но внезапно спря, втренчило поглед в Белинда.

— Лукас, никога не обсъждайте състоянието на пациентите в тяхно присъствие, дори когато са в кома! — направи й строга забележка сестра Хей, но Лукас прошепна развлнувано:

— Сестра, сестра! Вижте!... Клепачите й трепкат!

Сестра Хей замръзна на мястото си и уплашено впери поглед в Белинда. Неустановила никаква промяна в болната, тя се ядоса:

— Рефлекс на окото, момиче... — Но изведнъж спря да говори, а по гърба ѝ полазиха студени тръпки, когато почти прозрачните клепачи на Белинда, покрити с едва забележими синкави венички, започнаха бавно да се повдигат.

— Казах ви... Казах ви! — разтрепери се от възбуда Лукас.

Двете се бяха вторачили в постепенно избистрящия се зелен поглед на пациентката. Белинда все още не различаваше нищо определено. Гледаше, без да вижда — като новородено, току-що открило света около себе си, заслепено от ярката дневна светлина. Бледите ѝ устни се разтвориха и от тях се изтрягна звук, подобен на стенание.

Сестра Хей отстъпи крачка назад и без да откъсва поглед от нея, се разпореди тихо и бързо:

— Лукас, извикай старшата сестра! В кабинета е... Кажи ѝ да се обади на доктор Кортни. Бързай, момиче, не стой като вкаменена!

Стажантката неохотно откъсна очи от Белинда и се насочи към вратата. Движението ѝ сепна лежащата млада жена и тя вероятно осъзна, че в стаята има още някой. Едва чуто въздъхна, а зениците ѝ се разшириха, когато направи опит да се огледа наоколо.

Сестра Хей събра кураж и се наведе към леглото с обнадеждаваща усмивка:

— Здравей, Белинда, не се страхувай! Намираш се в болница, защото претърпя злополука, но ще се оправиш, ще видиш...

Белинда Хънт се взря в странното непознато лице. Чуваше и долавяше тревожната загриженост в този глас и ѝ се струваше, че го е чувала вече някога, някъде, в някой друг свят, но къде... Не можеше да си спомни. Беше объркана и смутена, но точно сега не бе в състояние да мисли за каквото и да било. Светлината беше непоносимо силна за нея, всичко в стаята бе толкова ярко и възбуджащо, че очите я заболяха. Клепачите ѝ бавно започнаха да се спускат и сестра Хей трескаво се вкопчи в ръката ѝ.

— Моля те, не заспивай отново, Белинда! Събуди се, момичето ми! Как се чувстваш? Мога ли да направя нещо за теб?

Белинда прокара език по пресъхналите си устни и сестрата побърза да я попита:

— Жадна ли си? Вода ли искаш?

Белинда като че ли разбра въпроса. Сгърчи лице, опитвайки се вероятно да мисли. Къде се намираше? Какво се бе случило с нея? Бавно извърна глава и се вгледа в жената в синьо-бяла сестринска униформа. Коя ли беше? Прочела въпроса в очите ѝ, сестрата каза тихо:

— Аз съм сестра Хей. Грижа се за теб от самото ти настаняване тук. С теб сме стари приятелки, Бел!

Не трябваше да очаква много от младата жена. По бледото ѝ безизразно лице не можеше да се разбере дали разбира къде е и какво ѝ говори. Първоначалната радост на сестра Хей започна да прераства в беспокойство. Дали разсъдъкът на Белинда не бе помрачен след катастрофата? Хей се беше привързала силно към нея и едва сега отчиташе колко голяма грешка бе това. Не влизаше в професионалните ѝ задължения да се обвързва емоционално с пациентите си, припомни си тя първия урок, който сестрите получаваха в медицинското училище. Сега нищо не можеше да ѝ помогне. Хей обичаше хората и затова бе станала медицинска сестра. Въпреки че бе наясно с последиците след излизане от кома, знаеше, че някои хора се възстановяват напълно след това и горещо се надяваше и Белинда да е от тях.

Устните на младата жена се раздвишиха отново. Сестра Хей се наведе към нея иолови слаб, неясен шепот:

— Рики... Къде е Рики?

Сестрата пребледня, смръщи чело и не отговори.

Вратата се отвори и в стаята влязоха старшата сестра, доктор Кортни и Лукас, потропваща с високите си токчета. Хей се отдръпна от леглото и поздрави лекаря, който ѝ кимна в отговор. Сестра Уилямс му прошепна бързо името ѝ, защото знаеше, че докторът трудно помни имена, въпреки че никога не си признаваше този недостатък.

— Сестра Хей, господин докторе.

— Знам, сестра — възпря я с ръка той.

Беше елегантен мъж на средна възраст със строго лице и леко посребрени коси, обожаван от сестрите, работещи при него, и ползваш се с мълчаливото им благоговение. Преди да прегледа пациентката, докторът любезно произнесе:

— Добро утро, сестра Хей, току-що узнах чудесната новина! Откога е в съзнание? Да имате представа какво я е разбудило? Какво точно се случи?

— Тъкмо привършвахме тоалета ѝ, господин докторе, когато внезапно си отвори очите... — отвърна тихо Хей.

— Хм... Добре. А как ви възприе? — повдигна въпросително вежди той. — Каза ли нещо?

Хей наведе глава:

— Само едно нещо попита, господине: „Къде е Рики?“.

Доктор Кортни кимна мълчаливо.

— А-ха... Това ще е големият ни проблем, както очаквахме... Какво ѝ казахте?

— Нищо, господин докторе. Тъкмо влязохте, когато се чудех какво да ѝ отговоря.

Лицето на доктор Кортни изрази задоволство:

— Умно, много умно, сестра Хей! За момента трябва да действаме предпазливо и... да бъдем дискретни. А сега — позволете ми да я прегледам.

Сестра Уилямс се усмихна на Хей и кимна към вратата. Стажантката и Хей се запътиха към изхода, но преди да излязат, Лукас погледна още веднъж към пациентката и потръпна при вида на вялото изражение на лицето ѝ. За какво ли си мислеше Белинда? Как ли би се чувстввал човек на нейно място — да се събуди и да разбере, че е бил в кома месеци наред? И защо всички замълчаха, когато сестра Хей спомена за някой си Рики? Лукас преливаше от въпроси, но не се осмеляваше да потърси отговорите. В болницата имаха наложено мнение за ситуации като тази: стажантите трябваше да работят, а не да задават излишни въпроси.

Белинда Хънт извърна глава към затворената врата. Защо сестрата я погледна така странно, когато я запита за Рики? Стана ѝ студено, изведнъж я обзе тревога. Вдигна очи към сестрата и мъжа в бяла престилка, които стояха до леглото ѝ и се усмихваха успокояващо.

— Здравейте, Белинда! Казвам се Кортни и съм лекуващият ви лекар.

— Здравейте, докторе — отвърна Белинда с тъньк, слаб гласец, а той така се зарадва, като че ли бе получил скъп подарък.

Имаше усещането, че някой ѝ бе въздействал по много странен начин и беше озадачена. Дали е била лошо ранена по време на катастрофата? Смешно, но не можеше да си спомни нищо за това. Какво всъщност не беше наред с нея? В душата ѝ се надигна тревога, но не усещаше болка никъде по тялото си, нито виждаше бинтове по себе си. Промени позата си, но не почувства и най-малко неудобство. Ръцете и краката ѝ бяха цели и невредими.

— Специалист съм по неврохирургия, Белинда. Оперирах ви веднага, щом ви докараха.

— Н-н-неврохирург... — заекна Белинда. — Не... не съм сигурна дали ви разбирам...

— Аз самият често не се разбирам, Белинда! — засмя се сърдечно докторът. — Мога ли да ви наричам с малкото ви име? Познавам ви от толкова време и имам чувството, че сме добри приятели.

— Не разбирам — произнесе бавно Белинда. Не беше ли казала и другата сестра нещо подобно? За какво намекваха? Колко време бе прекарала в болницата? Дни? Седмици? Какво се бе случило с Рики? Дали и той е бил ранен при злополуката... Белинда вдигна поглед към засмяното лице на хирурга, чудейки се дали ѝ каже истината за Рики. Или тя беше толкова страшна, че предпочитаха да ѝ я спестят? Бе уловила нещичко в изражението на онази сестра: жал, съчувствие... страх. Защо погледът ѝ беше така странен, освен... освен ако с Рики не се беше случило най-лошото?

— Бълснали ли сме се в нещо? — прошепна Белинда. — Рики шофираше, нали?

Лекарят и сестрата не отговориха. Само я гледаха със същото състрадание, което бе прочела в очите на другата жена. Белинда потрепери от ужас и болка. Защо, защо не искаха да ѝ отговорят? Той не е мъртъв. Той не може да е мъртъв! Не и Рики... Мили боже, не позволявай това!

— Мисля, че като начало не е добре за теб да говориш толкова много — посъветва я спокойно доктор Кортни. — Не искаме да те претоварваме още отсега, нали? Затова ще ти задам само няколко въпроса и после ще наредя да ти направят рентгенова снимка.

Този ден Белинда не посмя да попита нищо повече. Не се осмели и през следващите няколко дни, в които беше подложена на безкрайни

серии от тестове и изследвания. Лекарският екип, следящ за състоянието ѝ, както и униформеният полицай, дошъл да я види, я разпитваха най-подробно. На полицая тя не успя да разкаже нищо, тъй като нищо не помнеше за случилото се, а и от него не получи никаква информация — и той, като останалите, отговаряше с половин уста на въпросите ѝ. Белинда се чувстваше твърде слаба, затова реши да пести енергията си за момента, когато ще бъде достатъчно укрепнала, за да посрещне истината такава, каквато е...

Когато оставаше сама, единствено в присъствието на дежурната сестра, бдяща зад прозорчето на офиса в центъра на отделението, Белинда лежеше в леглото си сред боядисаната в пастелни тонове болнична стая и си мислеше за Рики, за майка си, за работата, за приятелите, но по такъв странен начин, сякаш си спомняше отдавна забравени лица и случки...

— Свързахме се с майка ти! — съобщиха ѝ скоро. — След три дни ще бъде тук.

— Не е трябвало да я тревожите! — развълнува се Белинда. — И без това не може да си позволи полет дотук.

Сестра Хей ѝ се усмихна:

— Как мислиш, Белинда, щеше ли да ни прости, ако не я бяхме уведомили? Когато научи за катастрофата, тя бе готова да седи ден и нощ до теб, но ѝ казахме, че може би няма да излезеш от кома години, така че не можехме да я задържаме тук дълго и тя се върна у дома. Но звънеше почти всеки ден и се информираше за състоянието ти. А в момента, в който разбра добрата вест, реши веднага да вземе самолета.

Белинда се почвства щастлива. Не беше виждала майка си от няколко години. Вторият ѝ баща винаги я бе уверявал, че в дома му в Нова Зеландия има достатъчно място и за нея, но въпреки че го харесваше и бе привързана силно към двамата си по-малки братя, Белинда беше израснала в Лондон. Тук бе домът ѝ и мястото, където се чувстваше най-добре. Майка ѝ липсваше, но двете си пишеха най-редовно. Белинда не пропускаше да ѝ съобщава за всичко, което ставаше в живота ѝ: за работата, за приятелите, за мъжете, с които общуваше, макар че връзките ѝ бяха незначителни и краткотрайни. До появата на Рики... За Рики беше изписала цели страници — още от първия ден, в който се срещнаха.

„В автобуса, мамо, ще повярваш ли? Видял ме в парка по време на обедната ми почивка... Тренирал бягане. Буквално връхлятя върху мен, но аз трябваше да се връщам на работа и затичах към автобуса, а той — подире ми. Седна до мен и ме заговори... Изведнъж се сети, че няма пари в себе си и не може да си плати билета. Естествено платих аз, а той си записа адреса и обеща да ми върне заема. Голям смях падна в службата — всички колежки до една предрекоха, че нито него ще видя, нито парите му...“

Но за моя изненада, още същата вечер той дойде у дома — с парите и с огромен букет. Настоя да вечеряме навън. Отидохме в един доста изискан ресторант, но какво си поръчахме, така и не разбрах, тъй като през цялото време го гледах и се пошипвах по ръката, за да се уверя, че не сънувам и че всичко е истина... Да беше видяла костюма му, мамо!“

В писмата до майка си Белинда възхваляваше изисканите дрехи и обноски на Рики, но в действителност тайно предпочиташе той да е такъв, какъвто го бе видяла за първи път в парка. Господи, Рики изглеждаше толкова добре, че тя се чувстваше направо нещастна: рус, синеок, гъвкав и атлетичен в спортния си черен екип, небрежно нехаен, с две думи — мъж по нейния вкус. В добре ушитите си елегантни костюми обаче той създаваше доста по-различно впечатление и това донякъде беспокоеше Белинда.

За периода от няколкото седмици, през които се срещаха, Рики не ѝ бе разказал много за себе си. Тя знаеше само бегли неща за живота му: че работи в банка и че е следвал, но не особено успешно. Той беше напълно откровен с Белинда: призна ѝ, че е имал доста приятелки, преди да я срещне и това понякога я разстройваше, защото не беше сигурна дали един ден той няма да се отегчи и от нея, както от всички останали досега...

Скоро разбра, че Рики има апартамент в Челси. Родителите му живееха в Бъкингамшир. Той ги споменаваше рядко. Изглеждаше доста привързан към майка си, а за баща си говореше с леко раздразнение. Имаше двама братя и една сестра — и тримата — повъзрастни от него. Рики споменаваше често и кучето си, риж лабrador, когото с умиление наричаше „милото ми кученце“ и искрено съжаляваше, че живее в Лондон, докато то бе останало в къщата на родителите му в провинцията.

Рики не само тренираше усилено лека атлетика, той обичаше истински спорта: играеше тенис, ръгби, крикет, скюш... Все състезателни спортове. Обичаше да се състезава. Поддържаше формата си, като почти всеки ден плуваше в закрития басейн в спортната база на квартала, където живееше. Беше със седем години по-възрастен от Белинда — той на двайсет и девет, тя на двайсет и две. Разликата във възрастта им според нея беше идеална, но тогава всичко, свързано с Рики, ѝ се струваше „идеално“.

Лудо се влюби в него още при срещата им на тясната алея в парка в онзи прекрасен есенен ден и скоро с радост установи, че и той изпитва същите чувства към нея...

Белинда погледна навън: напъпил люляков храст надничаше през прозореца на болничната стая. Значи беше пролет.

Познанството ѝ с Рики бе продължило девет месеца. Родителите му, незнайно защо враждебно настроени към нея, се дистанцираха вежливо, когато Рики я покани за първи път у дома си. Белинда беше шокирана, когато видя огромната къща, в която живееха, а шокът ѝ прерасна в ужас, щом разбра колко са богати. Още тогава изпита известни съмнения относно бъдещето на тяхната връзка...

Братята и сестра му не присъстваха на вечерята. Белинда узна, че Дирдри — сестрата — бе омъжена в Устър и имаше две деца. Единият от братята също бе женен и живееше в Ирландия.

Майка му промълви нещо като: „Колко жалко, че Винсънт е в Америка!“, при което Рики се изчерви силно и смени темата, оставяйки Белинда с впечатлението, че я е довел в дома на родителите си в момент, в който брат му отсъства. Струваше ѝ се, че Рики изпитва известно страхопочитание към Винсънт и това засилваше любопитството ѝ към по-големия брат.

Винсънт Гарет ръководеше търговската банка, в която Рики работеше. Семейството беше най-мощният акционер в нея. Рики не обичаше работата си. Често признаваше откровено, че го отегчава, но след като и в колежа не бе показал кой знае какъв успех, какво друго му оставаше? „Поне Винсънт да не ми беше шеф, оплакваше се понякога той. Работохолик! Ужасен е, да знаеш, този мой по-голям брат!“

След завръщането си от Америка Винсънт, изглежда, бе научил по някакъв начин за посещението на Белинда в Бъкингамшир. Два дни

по-късно той я посети без всякакво предупреждение и я завари съвсем неподготвена: в розова пижама, наметната набързо пропрития си стар халат, тя току-що бе излязла от банята и се готовеше да си ляга. Стоеше пред него боса, с провиснали мокри коси около смутеното лице.

Винсънт Гарет я изгледа отгоре до долу, стиснал присмехулно устни.

— Госпожица Хънт? Белинда Хънт?

Какво ли бе очаквал да види? Може би фаталната жена в черна копринена нощница? Във всички случаи обаче изражението му издаваше, че не е очаквал да застане лице в лице с това рошаво мокро създание, облечено по-скоро като ученичка, отколкото като изискана млада дама. Белинда също не можа да се досети кой е мъжът на прага — и как да се досети, след като той нямаше никаква прилика с Рики? Беше толкова различен от него: имаше строг замислен вид, мургаво скълесто лице със светло сиви очи и волева брадичка.

— Да — отвърна тя предпазливо, като стисна здраво бравата и му прегради пътя. Кой, по дяволите, беше този непознат? Гледаше я хладно и бавно процеждаше думите.

— Аз съм Винсънт Гарет.

— Братът на Рики?!

— Точно така. Тук ли ще говорим?

Белинда се дръпна от вратата и го покани вътре, като се извини за безредието: на фотьойла бе захвърлена кърпата, с която току-що бе избърсала косата си, а на пода — книгата, която се готовеше да чете в любимата си поза, лежейки срещу електрическата печка.

Щеше да разтреби за по-малко от минута, ако знаеше, че ще има посещение, и сега проницателният поглед на Гарет нямаше да пробяга критично из малката й стая... В този миг Белинда вече го ненавиждаше.

Въпреки това, гостоприемна по природа — дори и към неканените гости — тя любезно му предложи:

— Нещо за пие?

— Не, благодаря. Няма да ви задържам дълго... — кратко отвърна той, застанал в средата на стаята. Дебнеха се взаимно. — Ще бъда прям с вас, госпожице Хънт, макар че това, което ще ви кажа, ще ви прозвучи едва ли не брутално. Рики ми разказа всичко за вас. Но има нещо, което, струва ми се, трябва да знаете. Рики е бил длъжен да

ви го каже, но не го е сторил, както сам призна. Знам, че сте говорили за брак, но той не може да се ожени за вас. Обвързан е с друго момиче, с което се познава отдавна и за което е сгоден от две години...

Белинда пребледня. Облегна се на фотьойла и едва чуто извика. В реакцията ѝ се съдържаха и протестът, и отказът ѝ да повярва на този непознат човек. Не можеше да приеме жестоката истина. Сивите му очи се присвиха и се спряха изпитателно върху лицето ѝ.

— Такава е истината за съжаление...

Тя разтърси глава и отметна мокрите си коси.

— Щеше да ми каже, ако е така...

— Не познавате Рики — сухо изрече Винсънт. — Винаги е предпочитал да избягва неудобните теми. Не се и съмнявам, че когато ви е срещнал за първи път, и през ум не му е минало да се обвърза с вас... Но, виждате ли, Мег е решила да завърши университета и да се дипломира, преди да се омъжи, така че Рики е принуден да чака, макар да е недоволен от решението ѝ. Последната година тя е на практика във Франция, където преподава в едно училище, и двамата почти не се виждат. Рики се чувства самотен, което е и причината да се среща с вас. Но двамата се обичат, въпреки всичко, и винаги са се обичали... Познават се от деца и са идеална двойка, повярвайте ми...

Белинда беше поразена от открытието, че Рики е сгоден. Никога не ѝ бе споменавал за това момиче, дори когато ѝ бе разказвал по най-забавен начин за старите си връзки. „Никой от бившите ми приятели не е успявал да ме разсмее досега, крайно време бе да си намеря приятел с чувство за хумор, бе му казала веднъж Белинда. А какъв е твоят идеал за жена, Рики?“ И тогава той я бе целувал и ѝ бе отговорил, че тя съчетава в себе си всичко, което харесва...

Зашо все пак не ѝ бе споменал нито веднъж за Мег? Как изглеждаше тя? Белинда изпита ревност. Дали бе красива? Обичаше ли я Рики? Или Винсънт лъжеше?

— Не ви вярвам! — прошепна тя накрая.

— Не е и необходимо — сви рамене Винсънт. — Попитайте Рики!

Белинда трепна. В душата ѝ се надигна съмнение.

— Вижте, преди малко ме предупредихте, че откровеността ви може да ме нарани, господин Гарет. Вече го сторихте, така че бъдете откровен докрай: истината е, че семейството ви не ме намира

достатъчно подходяща за Рики, нали? Аз съм само едно обикновено работещо момиче, не съм от вашия свят и вие не искате Рики да се ожени за мен, така ли е?

Тя бе надвила нещастието и страхът си и в зелените ѝ очи се четяха яд и възмущение. Винсънт Гарет продължаваше да я наблюдава хладно и присмехулно. Неизвестно защо обаче, обикновено недоверчива към непознати, Белинда не можеше да не повярва на този самоуверен мъж.

— Наистина не желая да се омъжите за брат ми — призна той с безизразна усмивка.

— А това момиче... предполагам, че е подходящо за Рики? И че има това, което аз нямам — пари... — горчиво се усмихна тя.

— Семейството на Мег наистина е заможно — продължи Винсънт, — но не в това е въпросът...

— О, разбира се! — засмя се Белинда подигравателно. — Излиза, че вие и родителите ви се опитвате да намерите най-подходящата партия за Рики, а той отказва да влезе в ролята на послушен син! И изведнъж разбирате, че той иска да живее свой собствен живот! Това ви вбесява, нали?

— Нищо подобно! — въздъхна Винсънт и спокойно срещу изпълнения ѝ с презрение поглед.

— Не? Добре, ако нещата, които току-що ми наговорихте, са истина, Рики можеше да ми каже и сам... Аз съм сигурна, че той ме обича — знам, че е така, и не виждам причини да ме лъже! А сега, моля ви, вървете си!

Белинда тръгна с широки крачки към вратата и я отвори със замах. Винсънт се намръщи и се упъти към изхода, но не излезе, а внезапно се обърна и я хвана за раменете. Разтърси я като парцалена кукла, пръстите му се впиха в плътта ѝ и ѝ причиниха болка.

— Спахте ли вече с него? Питам ви, защото сте толкова сигурна, че ви обича... — потърси той отговор в очите ѝ.

Трепереща като лист, тя се дръпна яростно, с потъмняло от гняв лице:

— Това не ви интересува!

— Искам да знам докъде е стигнала тази история, така че е по-добре за вас да ми кажете! Спахте ли с него? — Гласът му прозвучава

грубо, очите му — само на сантиметри от нейните — я пронизваха заплашително.

— И какво, ако съм? Това не ви интересува!

Той я отблъсна и захлопна вратата, а тя стоя в ъгъла още дълго, тресейки се неудържимо, като че ли беше изложена на ураган, на стихия, помитаща и разрушаваща всичко по пътя си. Винсънт Гарет носеше у себе си някаква тъмна сила, която я ужасяваше и я правеше неспособна да мисли и да върши каквото и да е.

Половин час по-късно Белинда се обади на Рики. Бе навлякла набързо джинси и пулover и бе изсушила и прибрала косата си. Сложи и малко руж, за да си възвърне нормалния вид — нужно й бе доста самообладание, за да не се разплаче.

Рики очакваше позвъняването й — това стана ясно още от първите му думи:

— Съжалявам, Бел, опитвах се да ти разкажа всичко, но... — Гласът му звучеше отчаяно. — Скъпа, не можех... Страхувах се да не те изгубя... Всичко между Мег и мен свърши — още тогава, когато те срещнах... Обичам те, любов моя, прости ми! Искам да се оженим колкото се може по-скоро!

Разбира се, тя му прости: обичаше го твърде много, за да постъпи другояче.

Онази неделя пътуваха отново към Бъкингамшир: искаха да се срещнат с цялото семейство. Най-после родителите на Рики бяха дали съгласието си двамата да се оженят.

Навън беше чудесен летен ден, но Белинда тръпнеше от беспокойство.

— А какво каза брат ти? — запита тревожно тя и лицето на Рики се изопна.

— О, и Винсънт ще склони...

Гласът му прозвуча колебливо и затова Белинда не бе настроена твърде оптимистично. Ненавиждаше Винсънт, страхуваше се от него и не беше съвсем сигурна дали желае да го среща. Той беше против брака им и нямаше съмнение, че съпротивата му щеше да бъде ожесточена...

Онова пътуване към Бъкингамшир бе последното нещо, за което си спомняше. Сега лежеше тук и се опитваше да си спомни какво се бе случило след това. В един миг се видя в колата с Рики — с пресъхнала

уста, разтревожена, а в следващия — как потъва в непрогледен мрак, за да се събуди тук, в тази болнична стая, напълно безпомощна и сама...

Вратата се отвори и Белинда неохотно се обрна, очаквайки да види или сестра Хей с последните изследвания, или доктор Кортни за някой нов тест...

Не беше нито единият, нито другият. На вратата стоеше висок, чернокос мъж в морскосиньо кашмирено палто. Някъде в малкото пространство погледите им се срещнаха: неговият — твърд, стоманеносив, внимателно изучаващ лицето ѝ, нейният — изумен, питащ и ужасен.

Белинда помнеше добре тези очи, макар че ги бе виждала само един-единствен път. Нима можеше да ги забрави някога? Очите на Винсънт Гарет...

ВТОРА ГЛАВА

— Вие?! — изуми се Белинда и вкопчи пръсти в завивката, като че ли искаше да прикрие зад нея смущението си и внезапно надигналия се в душата ѝ страх. — Какво правите тук?

Той влезе в стаята и тихо притвори вратата, после се приближи до леглото, като не откъсваше поглед от нея, а тя поруменя, осъзнавайки, че е само по една тънка, украсена с дантели нощница, откриваща предизвикателно голите ѝ рамене и вдлъбнатината между гърдите ѝ. Само преди седмица Белинда бе започнала да се облича отново със собствените си дрехи, след като месеци наред бе носила белия болничен халат. Един ден сестра Хей ѝ бе донесла тази нощница и ѝ бе казала, че е купена от родителите ѝ малко след злополуката, и тъй като тази вечер Белинда очакваше майка ѝ да пристигне, бе решила да я облече. Сега обаче съжаляваше, че избръзва. Начинът, по който студените очи на Винсънт Гарет се плъзгаха по полуголото ѝ тяло и се връщаха отново на лицето, никак не ѝ харесваше.

— Вече си мислех, че никога не ще отвориш очите си — чу тя дълбокия му плътен глас и загрижеността, с която Винсънт произнесе тези думи, я озадачи. Не очакваше, че споменът за него ще е толкова пресен в паметта ѝ.

Тя се намръщи — нима вече е идвал в тази стая? Представи си го край леглото ѝ, а себе си — безчувствена и неподозираща присъствието му.

— Събуждаш се тъкмо когато започва пролетта! — Той сложи на масичката до леглото ѝ огромен букет цветя: жълти и бели нарциси, розови лалета и сини перуники.

Белинда се изчерви — изненадата беше твърде приятна, но разбира се, Винсънт ѝ бе донесъл цветя само защото доброто възпитание го изискваше: на болните обикновено се носят цветя, нали? Обичаен жест, нищо повече. Затова и тя му отвърна със заучена фраза:

— Благодаря, прекрасни са.

Зашо бе дошъл? Познаваше я съвсем бегло и не я харесваше. Тогава? Белинда неволно си припомни деня, в който за първи път получи цветя от Рики. В гърлото ѝ заседна буца и очите ѝ се навлажниха. — О, вече знаеше защо е дошъл братът на Рики! „Пази се от гърците, когато носят дарове.“ Добре, няма съмнение, че Винсънт се чувства виновен към нея... Белинда така силно прехапа долната си устна, че усети вкуса на кръв, но не успя да надвие озлоблението си към нежелания гост. Усещаше как я пронизва с безизразните си студени очи. Безупречно изгладеното му кашмирено палто беше разтворено отпред и откриваше костюма му — подобен на костюмите на Рики. Като че ли двамата носеха и еднакви ризи на сини и червени райета с колосани яки и скъпи копринени вратовръзки. Белинда не харесваше строго официалното облекло на Рики, което — поне така ѝ се струваше в началото — ги отдалечаваше един от друг. При Винсънт Гарет нещата стояха другояче: каквото и да облечеше, той винаги щеше да си остане чужд и недостъпен за нея, арогантен и... смущаващо богат.

Винсънт си съблече палтото и го преметна през облегалката на стола, седна и кръстоса крака, сякаш имаше намерение да остане тук доста дълго. Белинда очакваше търпеливо да заговори пръв, но той мълчеше и тя, въздъхвайки дълбоко, събра смелост и отрони:

— Разкажете ми...

Гарет я погледна въпросително, като че ли не откриваше смисъл в думите ѝ, но тя знаеше, че той я разбра много добре.

— Разкажете ми за Рики — повтори и го погледна с потъмнели очи и треперещи устни.

Настъпи тишина. Очите на мъжа пробягаха изпитателно по лицето ѝ. Белинда беше готова да се обзаложи, че гадае дали е достатъчно силна да научи истината, колкото и непоносима да е тя. Бе неспособна да се въздържа повече, впи поглед в него и изрече:

— Трябва да знам! Разкажете ми! От момента, в който излязох от кома, непрекъснато питам за него, но никой не иска да ми каже истината! Ще полудея... Мъртъв е, нали? Загинал е по време на катастрофата и това е, което не искат да ми кажат... Страхуват се шокът да не ми се отрази зле, но неизвестността ми действа по-лошо, повярвайте ми! Моля ви, кажете ми истината!

Винсънт я погледна отново внимателно, после се отпусна на стола и главата му потъна между широките рамене.

— Добре, рано или късно, ще трябва да узнаеш истината... Обещах на лекаря да не ти казвам все още нищо по въпроса, но мисля, че си права — очакването и неизвестността ще ти се отразят много по-лошо. Рики не е мъртъв...

— Благодаря ти, Господи! — Белинда несъзнателно потрепери, пронизана от внезапна болка. Затвори очи, дишайки тежко, постоя така няколко мига, отвори ги пак и облекчението, което Винсънт съзря в тях, се смени отново с тревога: — Да не е ранен? Loшо ли... Тук ли е, в болницата?

— Не, не е ранен... поне не тежко... Няколко драскотини и ожулвания, нищо повече. И мал е късмет... — Той сви устни. — Винаги е бил късметлия...

— Но... Защо тогава не дойде да ме види? — смиричи чело Белинда. — И защо сестрата не знае какво да ми отговори, когато я запитам за него? Нещо не е наред...

Тя се опита да се надигне и Винсънт се наведе към нея, за да ѝ подложи възглавницата под гърба. Като че ли електрическа искра премина през тялото ѝ, когато силните му ръце допряха голите ѝ рамене.

— Не ме докосвайте! — изсъска тя. — Никога не си позволявайте да ме докосвате!

Винсънт се изправи и Белинда изтръпна: лицето му издаваше гняв. Не му хареса реакцията ѝ, нямаше съмнение, но защо? Винаги ѝ е бил неприятен, защо да крие неприязната си към него?

— Държите Рики настрани от мен! — каза тя с обвинителен тон.
— Забранили сте му да се среща с мен! И сигурно сте наредили на сестрите да не го пускат тук...

— О, по... — Винсънт яростно спря по средата на ругатнята. — Виждам, че ти доставя удоволствие да ме обвиняваш! Разбира се, някой трябва да е изкупителната жертва, нали? Но нещата не стоят така, както си мислиш: никой досега не е успял да забрани нещо на Рики, нито пък някой от нас се е разпореждал тук, в болницата.

— Защо тогава той... — започна Белинда, но Винсънт я прекъсна остро:

— Рики се ожени.

Бе необходимо доста време, за да може да проумее смисъла на думите му. Очите ѝ помръкнаха и се зареяха някъде из пространството, а зениците ѝ се разшириха от изумление и безпомощност.

— Не, това е лъжа, не ви вярвам! Не може да е вярно, Рики не би могъл... Искахме да се оженим, той ме обича...

— Ожени се преди една седмица. Сега са на Карибите за медения си месец, който ще продължи дълго, много дълго... Бащата на Мег им даде яхтата си, за да обиколят островите...

Белинда мълчаливо клатеше глава, а пресъхналите ѝ устни повтаряха само една дума: „Не, не...“. Това не можеше да бъде истина. Рики не искаше да се ожени за Мег, той обичаше нея, Белинда, и не би могъл да я измами така. Искаше ѝ се да закреши от болка, да отрече думите на брат му, да откаже да приеме истината... Но имаше ли смисъл? Винсънт нямаше причини да я лъже. Тя го погледна с горчивина:

— Винаги си го искал, нали? И сега си щастлив, че едва не загинахме... Сигурно си бил на седмото небе от радост, когато си узнал, че съм изпаднала в кома! Това ти е дало шанс сам да се погрижиш за останалото...

Винсънт не отговори. Лицето му бе придобило непроницаем вид.

— Знам, че Рики се страхува от теб — продължи Белинда с болка в очите. — Неведнъж ми е казвал, че си груб и коравосърден човек, но изглежда те е подценявал... Не се и съмнявам, че след като вече не съм представлявала заплаха за благополучието на семейството ви, ти си поставил брат си натясно и си използвал всичко, за да го принудиш да се ожени за онова момиче.

Струваше ѝ се, че Винсънт седи пред нея безразличен към нещастието ѝ, безчувствен и студен. По дяволите, дори не го интересуваше какво ѝ бе причинил!

— Не трябваше да ти казвам всичко това така изведнъж... — промърмори той накрая, по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Лекарят беше прав: още не си готова да приемеш истината. Мислех, че ще ти олекне, ако хвърлиш цялата вина върху мен, пък и не искам да те лъжа: одобрявам брака между Мег и Рики... Но искам да ти кажа и друго. Искрено съжалявам, че откровеността ми те наорани така силно...

— Напусни веднага стаята! — задъхах се от гняв Белинда. Как се осмеляваше да ѝ говори така? Как не се срамуваше да я гледа със съчувствие? Не искаше да я съжалява, не и той — Винсънт Гарет! Усети горчив вкус в устата си. С какво право този човек съсипваше живота ѝ? Как, как смееше...

— Излез, преди да съм... — Тя се обърка и се разтрепери. — Надявам се, че някой някога ще ти причини такава болка, каквато ти ми причини, и ми се иска тогава да съм наблизо, за да те видя как страдаш!

Думите ѝ най-после достигнаха до съзнанието му и го накараха да се почувства неловко. Стисна побелелите си устни, кожата се опъна по скулестите му страни, но погледът му запази твърдия си блясък.

— Махай се! Мразя те! — задъхана от гняв, изкрештя Белинда, грабна букета и го запрати в краката му. — И си вземи проклетите цветя! Не желая нищо от теб!

Цветята се пръснаха по пода — пъстра, сладко ухаеща купчина. Винсънт се надигна от мястото си — силен, непредсказуем — и направи няколко крачки, стъпвайки тежко върху златните главици на нарцисите и кадифената мекота на перуниките. Въпреки гнева си Белинда не можа да не се удиви на широките му рамене, опъващи скъпите елегантни дрехи — фино прикритие на рядко срещаща се мъжка сила.

— Държиш се като истеричка — беше всичко, което ѝ каза. — Ще извикам сестрата.

Белинда се отпусна на възглавницата: думите ѝ не бяха трогнали ни най-малко тази корава властна натура. Човек се нуждаеше от ковашки чук, за да разчупи желязната обвивка около сърцето му и да достигне до него.

— Върви си и никога повече не се връщай! — догони го изнемощелият ѝ глас.

Той затвори бързо вратата след себе си, а миг след това в стаята дотича сестра Хей с разтревожено лице. Белинда лежеше настрана, заровила глава във възглавницата.

— Бедното дете! — промълви Хей и понечи да седне на леглото.

— Оставете ме за малко сама, моля ви! — обърна се гърбом към нея Белинда и изтри с ръка сълзите си. Последното нещо, от което имаше нужда сега, беше присъствието на някой тук. Гордостта ѝ бе

достатъчно наранена само от мисълта, че сестрата е знаела истината и толкова дни я е крила от нея... Всички са знаели. Всички са я съжалявали, без да си дават сметка, че тя не иска тяхното съжаление...

Тихата молба на Белинда бе посрещната с въздышка от Хей, но въпреки това тя не напусна стаята веднага, а предложи:

— Ще изляза след минутка, но първо ще ти дам нещо да се успокоиш и да заспиш.

Белинда не се възпротиви: искаше най-после да заспи и да се откъсне поне за малко от нерадостните си мисли. В този миг горещо желаеше да не се бе връщала никога към живота, най-малкото за да не узнае горчивата истина, че Рики я е предал...

Майка ѝ — Розмари Клифорд — пристигна късно вечерта. Лицето ѝ изглеждаше бледо, очите — зачервени от безсъние и от дългото пътуване. Разплакана, тя се втурна към леглото на дъщеря си:

— Бел! О, Бел, скъпа! Молех се да стане чудо и то стана!

Защо чудото не стана преди Рики да се ожени, мамо, въздъхна Белинда, но веднага пропъди тази мисъл от главата си и се притисна силно към майка си.

— Толкова съм щастлива, че дойде! Благодаря ти, че измина цялото това разстояние, за да ме видиш, мамо!

— Така ми се искаше да дойдем и четиридесета! Но не можем да си го позволим, момичето ми... Джак и момчетата те поздравяват сърдечно и ти изпращат цялата си любов... Така се зарадвахме, когато научихме... Нося ти подаръци от тях. Обещах им да те целуна от името на всеки: това е от Джак, това — от Били, а това — от Стив.

Белинда прие развлеченията на майка ѝ живееща на другия край на света, но тя се чувствува истински привързана към него...

— Толкова исках да ги видя, мамо!

Розмари седна до леглото и разтвори огромна пътна чанта. Вътрешните ящици са красива обвити пакети с различна големина.

— О, мамо, мога ли да ги отворя още сега? — запита Белинда, като не искаше майка ѝ да забележи стайлата се дълбоко в душата ѝ горчивина. Не ѝ беше лесно да се преструва пред нея — усмихваше се несигурно и полагаше големи усилия да не я насърби.

— Но разбира се! Така ще мога да разкажа на Джак и момчетата как си приела подаръците им — отвърна с усмивка Розмари, като наблюдаваше как дъщеря ѝ разтваря всеки пакет и възклика при вида на подаръка: нощница от баща ѝ, книга от по-големия брат Били и комплект сапуни от малкия Стив. Белинда прочете на глас всяка една от картичките, наблягайки на сърдечните пожелания, и усети бликащата от всеки ред любов. Самотата и безверието отстъпиха място на надеждата: Рики я бе напуснал, но тя имаше майка си, братята си, Джак — имаше семейството си, което никога нямаше да я изостави.

Този ден госпожа Клифорд не можа да поседи повече при Белинда — беше твърде изтощена от дългия полет. Половин час след пристигането си тя се прибра в хотела, като обеща да дойде на другия ден следобед. Но се появи чак вечерта.

— Съжалявам, детето ми, не можах да дойда по-рано, спала съм през целия ден. Така съм изморена от това пътуване — въздъхна тя и допря ръка до слепоочието си. — О, главата ми! Само ако знаеш... толкова е мъчително... Съжалявам, скъпа, няма да мога да поседя с теб и тази нощ... Чувствам се ужасно! Никога досега не съм изминавала това разстояние наведнъж, правя престой или в Сингапур, или в Хонконг...

Белинда се усмихна уморено:

— Не се тревожи, мамо. Аз също съм изтощена до смърт. Дават ми успокоителни почти през цялото време. И да останеш, няма да ти бъда весела компания...

На следващия ден госпожа Клифорд дойде вече поотпочинала, поседя малко повече от час и си тръгна. Когато на другата вечер прекрачи прага на болничната стая, дъщеря ѝ вече бе имала посещение. В болницата се бе от била колежката ѝ Трейси Бемиш — дребничко неспокойно момиче, приличащо на пъргава категичка с малките си ръце и любопитните си тъмнокафяви очи. Беше донесла картички и цветя за Белинда, изпратени от останалите колеги.

— Всички са толкова мили! — трогна се Белинда, вперила поглед в многобройните картички, подредени на перваза на прозореца.

Малкото помещение бе заприличало на пъстра градина, а във въздуха се носеше сладкото ухание на пролетта. Приятелите и колегите ѝ я уверяваха, че им липсва и че я обичат и очакват. Белинда

не желаеше Трейси да забележи нещастietо й, затова се усмихваше пошироко от обикновено и говореше високо и възбудено.

— Какво ще правиш, когато те изпишат от болницата? — запита неочеквано Трейси, преди да си тръгне, и Белинда трепна изненадано. Дори не се бе замисляла, че един ден ще трябва да напусне болничната стая.

— Е, както изглежда, няма да е скоро...

— Дори и така да е, все пак... Мислиш ли, че когато се възстановиш напълно, ще можеш да се върнеш отново при нас? Сигурна съм, че ръководството с готовност ще те преназначи пак. Е, вярно, момичето, което назначиха на твоето място, се справя добре, но във фирмата има още толкова много работа, която умееш да вършиш...

Белинда прегълтна с усилие. Подозираше, че и Трейси, като всички останали, знае за женитбата на Рики. Малко преди катастрофата момичетата ѝ бяха връчили годежен подарък. Не смееше и да предположи какво се говори след... Не, не, направо ѝ беше неудобно да се среща с колегите си.

— Още не съм мислила по този въпрос, но ми се струва, че ще е по-добре да започна другаде...

Очите на Трейси блеснаха от любопитство:

— О, да, предполагам, че след това, което се случи — имам предвид състоянието ти през всичките тези месеци, трябва да е доста трудно да се върнеш отново към предишния си начин на живот... Какво ли не се случи, докато ти... — Трейси замълча, като че ли обмисляше думите си, и хвърли изпитателен поглед към Белинда. — ... Докато ти отсъстваше, така че не знаеш доста неща. И при нас станаха някои промени. Старият господин Денвърс, който работеше във фирмата от двайсет години, почина на път за дома си на другия ден, след като ти... А Ани Дерби се омъжи миналия месец... А... — Трейси се смути и мъкна, прехапвайки устни.

— Да, точно така — бързо изрече Белинда, прикривайки раздразнението си. Разговорът неумолимо се приближаваше към женитбата на Рики. — Жivotът си тече, а аз си стоя на едно място. И може би наистина ще е по-добре да се огледам за нова работа и да започна всичко отначало.

— Бел, съжалявам! — не издържа Трейси и объркана, тръгна към вратата, оставяйки Белинда сама, вперила неподвижен поглед в

стената. Това беше един от начините да се пребори със себе си и да надвие чувствата. Гледаше в една точка дотогава, докато разумът ѝ се проясни и сълзите отстъпят пред трезвата мисъл. Когато майка ѝ отвори вратата, тя вече бе в състояние да я посрещне със заучената бодра усмивка.

Госпожа Клифорд прекара в Лондон няколко седмици и щеше да постои още, ако Белинда не бе настояла тя да се върне при децата си в Нова Зеландия:

— Чудесно е, че си тук, мамо, но мисля, че момчетата се нуждаят от теб много повече, отколкото аз, особено сега, когато с всеки изминал ден състоянието ми се подобрява...

— Благодаря ти, момичето ми! — съгласи се майка ѝ с готовност и Белинда ѝ кимна окуражаващо.

— Виждаш, че се възстановявам бързо, така че не се беспокой за мен!

— Ще се тревожа за теб, скъпа, въпреки всичко — промълви замислено Розмари.

Още не бяха говорили за Рики. Белинда избягваше темата, а майка ѝ тактично не споменаваше нищо за него.

— Сигурно ти е тежко, Бел — подхвана предпазливо Розмари, но дъщеря ѝ я прекъсна раздразнено:

— Не искам да говорим за това, мамо!

Двете замълчаха. Госпожа Клифорд въздъхна едва чуто.

— Както искаш... Бел, скъпа, защо не дойдеш при нас, когато те изпишат? Знаеш добре, че го желаем и четиримата. Джак и момчетата толкова ще се радват! Вече говорих с тях за тази възможност и те ми поръчаха да ти кажа, че ще е чудесно да се съберем заедно. Ще дойдеш ли?

Белинда се колебаеше, разкъсвана между желанието да стане отново част от семейството — обичана, закриляна и глезена — и усещането, че най-добрият дом за нея си оставаше Лондон. Искаше ѝ се — като някога — да изпита отново чувството на зрялост и на лична свобода, да взема сама решения и... да допуска понякога грешки — свои собствени грешки.

— Може би по-късно, мамо... Ще дойда, но не сега. Нека най-напред се опомня, да разбера къде съм, коя съм...

През следващите няколко седмици Белинда изпита доста осезателно липсата на майчините грижи, въпреки че дните ѝ от сутрин до вечер бяха запълнени с масажи и процедури за възстановяване на отслабналата ѝ мускулатура. Неочаквано и за нея самата възникнаха много проблеми. Бе започнала постепенно да разбира какво са отнели от живота ѝ осемте месеца отсъствие от света на живите. Бе изгубила не само Рики, бе изгубила работата си, макар че компанията обещаваше да я назначи на друга длъжност, бе изгубила и дома си...

Един ден хазайнът ѝ донесе цветя и призна с виновна усмивка, че е пуснал други наематели в жилището ѝ.

— Не можех да си позволя да държа дълго апартамента празен — извиняваше се той. — Пък и... Е, добре, никой не беше сигурен дали ще излезеш от комата...

И така, апартаментът ѝ бе предоставен на друг наемател, а багажът ѝ — опакован и складиран в гардеробното отделение на болницата.

Но това, което най-много озадачи Белинда, бе, че никой не беше очаквал тя да се възстанови. Не само Рики я бе изоставил, целият свят се бе отказал от нея. За Белинда това откритие беше шокиращо — караше я да се чувства едва ли не виновна, че се е върнала от оня свят...

— Ще се оправиш, момиче! — окуражаваше я сестра Хей сутрин, докато масажираше краката ѝ. — Мисля, че майка ти се свърза с адвокат, за да подаде иск за обезщетението ти... Ще ти изплатят доста парички, бъди сигурна!

За това Белинда не се бе сетила. Тя погледна учудено сестра Хей. Майка ѝ не ѝ бе споменала нищо за никакви обезщетения! Или може би щеше да го стори, ако бе имала гаранции за това?

— А когато те изпишат оттук, ще постъпиш в санаториум за месец или дори за повече... — продължаваше Хей. — През това време ще можеш да си намериш ново жилище, където да се възстановиш напълно и да се върнеш към нормалния живот.

— А кога ще изляза оттук?

— Нямаш търпение да ни напуснеш ли? — засмя се Хей. — Хубава работа! След всичко, което сторихме за теб... Не, само се шегувам! Радвам се, че се чувствуаш така добре. Ще останеш при нас толкова, колкото е необходимо. Физиотерапевтът смята, че все още не

си достатъчно укрепнала, въпреки че се опитваш да ходиш самостоятелно.

— Къде се намира този санаториум?

— Не съм сигурна къде ще те изпратят, но мисля, че някъде в провинцията, в някоя красива местност... Около месец ще бъдеш под наблюдение, но ще имаш и почивни дни за разходки и забавления. Виждаш ли, след дългото боледуване трябва да смениш малко болничната обстановка, преди да се върнеш към ежедневието...

— Така е — съгласи се неохотно Белинда, — особено като се има предвид, че тепърва ще трябва да си търся нов дом и работа...

— А сега престани да тормозиш хубавата си главица с тези неприятни мисли! Толкова много време имаш пред себе си, за да решиш всичките си проблеми!

Но Белинда вече не я слушаше, съсредоточено обмисляше нещо, а очите ѝ блестяха решително.

— Искам да се видя с адвоката си — внезапно каза тя и се надигна. — Не вярвам майка ми да се е консултирана с него след злополуката, а вие несъмнено имате право — трябва да получа някакво обезщетение! Как да се свържа с адвокатурата?

Сестрата я погледна стреснато:

— Не знам, не е моя работа. Не може ли да изчакаш известно време? Не бива да натоварваш главата си с такива сериозни неща.

— Колкото по-скоро предявя претенции, толкова по-добре, нали? — размишляващо на глас Белинда.

— О, не знам, може би... Ще поговоря със секретарката на болничната администрация — нейно задължение е да придвижва въпроси като твоя...

Белинда размисли: предложението ѝ се стори разумно и тя най-после се успокои. Но не секретарката дойде да я види този следобед. Посетителят, който прекрачи прага на болничната стая в късните следобедни часове, беше Винсънт Гарет.

Белинда лежеше в единия край на леглото, облечена в зелената си копринена пижама и наметната с новия си халат кимоно — подарък от майка ѝ, и разглеждаше списание. Тъй като същевременно слушаше и музика от поставените на главата ѝ слушалки, тя не чу звука от отварящата се врата. Обърна се едва когато усети раздвижване в стаята, и очите ѝ блеснаха гневно, щом срещна погледа на неканения

гост. Списанието се плъзна от ръцете ѝ и падна на земята. Понечи да скочи от леглото, но слушалките, свързани с болничната радиоуребда, я дръпнаха назад.

— Внимателно! — Винсънт с един скок се намери до нея и ѝ помогна. Ръцете им се докоснаха и този допир — макар и твърде кратък — бе така стряскащ, че Белинда се отдръпна рязко назад и почти падна по гръб. Страните ѝ пламнаха, дишането ѝ се учести.

— Казах ти никога да не се приближаваш до мен!

Колкото и да се стараеше гласът ѝ да звуци смразяващо, тя с изненада долови нотките на панически страх и това направо я разяри. Винсънт я гледаше, свъсил тъмните си вежди.

— Виждаш ли... — започна той, но веднага мълкна, а устните му се свиха по познатия ѝ вече ироничен начин, което ѝ се стори твърде необичайно — какво толкова смешно имаше тук? — Толкова по-добре! — внезапно заключи Винсънт, като очевидно се отказа да продължи първоначалната си мисъл.

— Махай се! — процеди тя и се обърна към прозореца.

— Ще остана, трябва да поговорим. — Винсънт съблече палтото си.

Белинда се облегна на перваза на прозореца и се загледа навън. Копринената ѝ коса блестеше на слънцето, а нежната ѝ, почти безплътна фигура — толкова грациозна в ефирното кимоно — зае предизвикателна поза. Приличаше му на непокорно, сърдито дете.

Зашо се бе втренчил така в нея? Какво ли си мислеше? Нещо в поведението му я смущаваше...

— Но ако не желаеш... — започна отново Винсънт, този път помирително. — Тъкмо се чудех дали подозираш колко нереална изглеждаш на фона на слънчевата светлина, просто възхитителна...

Това вече беше много! Белинда скочи от прозореца с потъмняло от гняв лице и пълни с ненавист очи:

— Как посмя да дойдеш пак! — избухна тя, а гласът ѝ издайнически потрепери. — Не ти ли е достатъчно това, което вече ми причини? Ти и брат ти ме превърнахте едва ли не в развалина... Останах без дом, без работа, а Рики... — Тя спря за миг, за да преглътне горчивината, заседнала като буза в гърлото ѝ.

— Ако си умна, ще спреш да мислиш за Рики! — подхвърли Винсънт.

— О, не се и съмнявам, че искаш точно това!

Белинда го мразеше. О, как мразеше този чужд мъж със студени, непроницаеми очи и нахално, почти арогантно изражение. Беше го почувствала като неприятел още в мига, в който го бе видяла за първи път пред вратата си — като враг, който бе спечелил без никакви усилия битката срещу нея.

Белинда го гледа дълго и мълчаливо. Внезапно в душата ѝ се породи желанието да го убие, да го унищожи, да отмъсти за целия си опропастен и объркан живот... Но не, имаше друг начин да си върне на Гарет и точно този начин щеше да избере сега...

Единственото нещо, което го вълнуваше, бяха парите: трябваше да го накара да ѝ плати за всичко, от което я бе лишил.

— Утре ще се срещна с адвоката си — произнесе тя с равен, безизразен тон. — Ще подам иск срещу брат ти. Ще му струва цяло състояние да ми заплати за тежките последици от катастрофата... И за всичко останало...

ТРЕТА ГЛАВА

Винсънт Гарет се настани удобно на един стол до леглото ѝ и разкопча сакото на елегантния си тъмен костюм. Белинда неволно се загледа в него: начинът, по който вършеше и най-дребните неща, я впечатляваше. Това я дразнеше. Не искаше Винсънт да остане с впечатлението, че го намира привлекателен. Просто нямаше да е истина. Твърде много го ненавиждаше, за да го харесва. Но не можеше да не признае, че мъжът беше от класа: притежаваше собствен стил и владееше до съвършенство добрите маниери. Нито една жена не остава равнодушна към чара на този тип мъже. Самоувереност и властност като неговите никой не би могъл да подмине.

— Така... — провлече той. — Значи през цялото време си се стремяла към парите му...

Белинда го изгледа свирепо.

— Би трябвало да се досетя, че ще се отбраняваш със злобни забележки като тази. Но не искам да се принизявам до нивото ти и няма да си направя труда да ти отговоря. Брат ти ми съсира живота и никой съд няма да пренебрегне молбата ми за обезщетение. Това е всичко, което имам да ти кажа, така че сега напусни, моля те, и ме остави сама!

Белинда искаше да изглежда спокойна, но гласът ѝ трепереше и тя с усилие контролираше изражението на лицето си. С изненада откри, че омразата е точно толкова силна и изтощаваща, колкото и любовта. Мразеше този мъж, но не можеше да откъсне очи от него, а всяко движение на мъжественото му тяло я караше да настръхва и, незнайно защо, я възпламеняваше.

Винсънт не показва с нищо, че ще се подчини на настояването ѝ: саркастично бе вдигнал вежди и я гледаше в упор.

— И как възнамеряваш да изпълниш заканата си?

— С всички необходими процедури ще се заеме адвокатът ми.

— О, хайде, Белинда, не ме карай да се смея! Или искаш да ми покажеш колко алчна можеш да бъдеш? Надяваш се навсярно, че

веднага ще уведомя брат си и ще му разваля удоволствието от медения месец? Не си го и помисляй! — Той спря за миг, а после продължи с приятелски тон: — Ако все пак искаш да хвърлиш вина върху някого, за да ти олекне, то нека този някой да бъда аз...

— Но... какво си мислиш? Ти...

— Виждам, че си наистина огорчена! — засмя се Винсънт нервно.

— Какво съчувствие от твоя страна!

Той въздъхна.

— Ако си умна, ще забравиш Рики. Не се опитвай да разрушиш брака му — от това няма да ти олекне!

— Нямам такива намерения, само искам да ми плати...

— Катастрофата не е била по негова вина, както се установи при разследването. Чист малшанс! И ти ще постъпиш подло спрямо него, ако го обвиниш за това. — Винсънт замълча, а после допълни тихо: — Дължен съм да ти кажа и още нещо: само допреди месец Рики горещо се надяваше, че състоянието ти ще се подобри...

— И всеки път, когато се е откъсал от мен, ти си подсигурявал нейното присъствие, нали? Сигурна съм, че веднага, щом си чул за злополуката, си я извикал от Франция. Това е бил несъмнено големият ти шанс, който едва ли е щял да се повтори!

— Ставаш истерична — обърна се с упрек към нея Винсънт. — Мег се върна веднага след катастрофата, но не съм и предполагал, че няма да го направи. Не беше нужно аз да я викам: все още имаше пълните права на годеница на Рики. Сигурно не знаеш, че той не бе развалил годежа си с нея...

Това вече беше нечувано! Белинда лежеше притихнала и студена като лед.

— Лъжеш! — Гласът ѝ бе програжнал от вълнение.

— А може би не е искал да се разделя с нея, кой знае... — Винсънт беше направо жесток.

— Това е, което винаги си искал, нали? Не можеш да се примериш с мисълта, че Рики ме е обичал! Е, добре, чуй сега: Рики ме убеждаваше, кълнеше се, че ме обича, но дори и така да е било, той съсира живота ми! Когато изляза оттук, ще трябва да започна всичко отначало — нов дом, нова работа, а затова ще са ми необходими пари, толкова ли е трудно да се разбере?

— Е, щом парите са всичко, което ще излекува раненото ти сърце... — Винсънт неочеквано се надигна и тръгна към вратата. Звукът от силно отекващите му стъпки ѝ се стори познат, като че ли много пъти преди това го бе виждала да се отдалечава от леглото ѝ и да я оставя сама — объркана, смутена и малко тъжна... Напоследък често ѝ се случваше да си „спомня“ различни звуци, „чути“ през дългите месеци на безпаметния ѝ сън: гласове, стъпки, смях...

Зашо ли Винсънт продължаваше да я посещава? Не бе идвал цели седмици, от деня, в който му забрани да се мярка пред очите ѝ. Мислеше, че не ще го види никога вече и беше доволна. А ето че дойде отново — зашо? И зашо точно днес? Дали не се бе осведомил от лекарите за състоянието ѝ? И разбирайки, че скоро ще я изпишат, бе решил лично да я разпита за бъдещите ѝ планове. Винсънт Гарет беше хитър. Хитър и подъл. Сигурно месеци наред се е опасявал от решението ѝ да иска обезщетение от семейството му. И безуспешно е гадаел какъв ще е размерът на тази сума... Това ще е! Белинда се усмихна горчиво. Как ли се е надявал, че тя ще умре и с това ще се решат всичките им проблеми! Проклето семейство!... Е, сега вече Гарет могат да предупредят адвокатите си да очакват неприятности от нея. Възтържествуването на справедливостта е бавен процес. Войната с тях щеше да продължи вероятно с години, но все едно — Белинда нямаше да се откаже от нея. Възнамеряваше да я обяви още на следващия ден...

Затвори очи и се почувства самотна и изоставена. Гледката, която си представи, вледени сърцето ѝ: излегнати на палубата на обляната от слънцето яхта, Рики и съпругата му се носеха щастливи по морските вълни. По лицето му нямаше и следа от страдание или разкаяние. Единствено за Белинда инцидентът бе имал лоши и непоправими последици. Ето зашо законът ѝ даваше пълно право да потърси отговорност от всекиго за случилото се. Ако Рики ѝ беше напълно непознат, никой не би се изненадал от намеренията ѝ. Случайни жертви при пътни злополуки ежедневно предявяваха искове за обезщетение. Тогава зашо се чувствуващо неловко? Зашо позволи на Винсънт да събуди у нея чувство за вина?

В стаята влезе сестра Хей. Белинда изведенъж си спомни за разговора си с нея. Дали тя не бе издала намеренията ѝ на Гарет? Не, не, едва ли... Хей бе истинска приятелка. Как можа изобщо да я

заподозре? Но Винсънт беше хубав мъж. И много силен, и богат... Белинда с ненавист бе проследила няколкото възхитени погледа, които му бяха отправили дежурните сестри...

— Каза ли на секретарката да се отбие при мен, сестра? — внимателно я попита Белинда и Хей й кимна усмихната.

— Разбира се. Още ли не е идвали?

— Не, за съжаление.

— О, ще трябва да ѝ опресня паметта! — закани се весело Хей и сръчно започна да оправя стаята.

— Не е ли по-добре да я изчакаме още няколко дни, може да е заета... — предложи Белинда, в чиято главица вече назряваше подозрение и към служителката от администрацията. Беше любопитна дали ще я посети, за да се запознае със случая.

Разбира се, тя не дойде и за Белинда вече нямаше съмнение, че Винсънт я е подкупил. Вероятно я бе помолил да го информира редовно за състоянието на болната, тъй като: „Виждате ли, аз съм брат на бившия ѝ приятел и се чувствам донякъде отговорен за нея...“. И от дума на дума секретарката му е разкрила претенциите на Белинда за обезщетение. Разбира се, Винсънт е имал готово решение и за тази ситуация: „Оставете всичко на мен, сам ще се заема с въпроса“. Точно така! Напълно в негов стил е да постига всичко, което желае, с арогантна усмивка и непоколебима решителност.

Тази нощ Белинда мисли до късно за Винсънт Гарет. Бе прекарала доста време в сън и с това си обясняваше зачестилите напоследък безсънни нощи. Часове наред се опитваше да проумее порочността и безочието на този странен, но несъмнено чаровен мъж...

Минаха още няколко седмици, преди тя да се почувства достатъчно укрепната, за да напусне болницата и да постъпи в санаториума. Вълнуващо се при мисълта, че ще излезе отново навън, сред хората, макар че понякога се чувстваше разкъсана от безнадеждни и противоречиви мисли.

— Ще ни липсваш — почти се разплака Хей, когато на сбогуване Белинда ѝ подаде купения от Трейси копринен шал на червени и черни райета.

— Благодаря ви за всичко, което направихте за мен! Съзнавам колко много съм ви задължена — раздаде тя малки подаръци и на

останалите сестри.

— О, за нас беше истинско удоволствие! Това ни е работата — побърза да отвърне Хей. — Винаги се радваме, когато изпращаме пациентите си, особено тези, които са се възстановили след дълго и мъчително боледуване. А ти ни накара да се почувствува истински професионалисти, Бел!

— Надявам се, че и сестрите в санаториума ще са така мили като вас — усмихна се Белинда.

— Атмосферата там ще е доста по-различна от тази тук, Бел. Санаториумите приличат повече на хотели, отколкото на болници. Пък и ти не се нуждаеш вече от ничия помощ, нали? — Сестра Хей погледна часовника си. — Колата сигурно чака долу. Събра ли всичките си вещи? Ще те изпратя до изхода.

Белинда се отправи към асансьора, като не позволи на никой да я подкрепя. Чувството, че може да се осланя отново единствено на собствените си сили, беше така опияняващо, че тя се изчерви от удоволствие и развълнувано се притисна до Хей, докато портиерът слагаше багажа ѝ в колата.

— Изпрати ни картичка и напиши няколко реда — да знаем как си! — извика сестрата след нея.

Двете се бяха сприятелили доста през последните няколко седмици. Белинда дължеше много на тази мила и сърдечна жена и съзнаваше, че едва ли би могла да ѝ се отплати някога за грижите и вниманието. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не се сдържа и се обрна назад, за да ѝ помаха за сбогом, когато колата се спусна по инерция към широкия портал на болницата.

Едва когато малката група изпращачи, застанали на стълбите пред входа, се скри от очите ѝ, Белинда се обрна към шофьора и сърцето ѝ изстини.

— Но какво... Какво става? — почти извика тя.

Не вярваше на очите си! Какво търсеше той тук?

— Спокойно. Остани на мястото си! — произнесе тихо Винсънт, без дори да я погледне.

Белинда нямаше никакво намерение да му се подчини.

— Спри веднага и ме пусни да изляза! — Опита се да запази самообладание и се надигна от седалката.

— Остани там, където си! — повтори Винсънт настойчиво.

В огледалото за обратно виждане тя можеше да различи само част от лицето му: тъмната коса и извитите дъги на веждите, под които гледаха студените му, засенени от гъсти мигли, сиви очи.

— Какво означава това? Да не би да искаш да ме отвлечеш?

— Не драматизирай — хвърли ѝ той бегъл поглед в огледалото.

— Само ще те закарам до санаториума.

Белинда се отпусна на седалката и машинално посегна към предпазния колан. Спомни си за последното пътуване с Рики и неволно потръпна.

— Как сме катастрофирали? — Въпросът сам се изпълзna от устата ѝ.

Винсънт отново я погледна, този път остро и изпитателно.

— Никой ли не ти е разказвал подробности около злополуката? Е, добре. Водачът на идващата насреща кола е изгубил контрол и е връхлетял върху вас. Рязко е забил спирачки, но сблъсъкът е бил толкова силен, че последиците са щели да бъдат много по-лоши, ако Рики не е имал достатъчно бърз рефлекс...

— Е, и? — стисна устни тя. — Хайде, продължавай!

— Какво още?

— Довърши историята, която си измислил!

— Какво искаш да кажеш?

— Какво ли? Ами това, че не трябва да обвинявам Рики за случилото се и да зарежа глупавата идея да го съдя... Това е, което искаш да ми внущиш, нали?

— О, Белинда, не ставай дете! Само се опитвам да те запозная с фактите около злополуката.

— „Фактите“... Така, както ти ги виждаш, нали? Но има кой да решава дали твоята версия отговаря на истината, или не. Това обаче няма да съм аз — все още не съм готова да приема думите ти за чиста монета.

Белинда се загледа през страничното стъкло към сивите улици на лондонските предградия, през които минаваха. Познаваше добре родния си град, но никога не ѝ се бе налагало да търси ориентири по пътя си — сега погледът ѝ ненадейно бе привлечен от огромен пътен знак. По всичко личеше, че пътуват на север.

— Не ми е ясно защо точно ти трябва да ме откараш до санаториума? Всички знаят, че си зает човек. Положи огромни усилия

да ме убедиш, че си важна личност и че аз съм само едно нищожество, недостойно да лъсне дори обувките ти... Защо си губиш времето с мен? И къде ме караш?

— Не ти ли казаха? — отвърна Й Винсънт с равен глас и намали скоростта, навлизайки в кръстовище. — Частният санаториум, където отиваме, се нарича Дилингам Плейс, разположен е сред красив озеленен парк и предлага приятна спокойна атмосфера. Престоят ти там ще е истинско удоволствие.

— Къде се намира? — все още нащрек, запита Белинда.

— В Бъкингамшир.

— В Бъкингамшир? — настръхна тя. — Но това е...

— Точно така. Графството, където живеят родителите ми. — Отражението на лицето му в огледалото не изразяваше нищо определено.

— На какво разстояние се намира санаториумът от вашата къща?

— Предполагам, на около километър...

— Така. И защо си избрал точно този санаториум? Моля те, не ми отговаряй, че е просто съвпадение! Знаеш, че не се каня да купувам къщата ви! Намислил си нещо. И какво, ако не е тайна?

— О, нищо особено! — спокойно изрече Винсънт. — Дилингам Плейс е частен санаториум за клиентите на банката ми.

— Не искаш да кажеш, че съм един от клиентите ти... — предпазливо подхвърли Белинда. — А предполагам, знаеш също, че не съм в състояние да заплатя лечението си в частен санаториум.

— Няма нужда да плащаш.

— А кой ще плати заради мен? — прехапа устни тя. — Рики, нали? Няма да приема и стотинка от него! — Желанието й семейството на Рики да плати за всичките й несгоди се стопи в същата минута. — Върни ме обратно в Лондон! Не искам да постъпвам в този санаториум!

— Не се беспокой, Рики не е платил нищо! — изчака я да се успокои Винсънт. — Необходимата сума внесох аз.

Белинда замря. Само това не, мили боже!

— Т-т-ти? — изгуби самообладание за момент тя, но бързо се овладя. О, ако мислят, че е толкова глупава, за да не разбере заговора им, ще бъдат неприятно изненадани! — Разбира се, как не се сетих, че

си ти?! По този начин Рики не би си възвърнал и частица от уважението и доверието ми... Добре измислено!

— Рики няма нищо общо със случая. И още не е научил, че си излязла от комата.

Винсънт беше безмилостен. Тънка болка като фино острие прониза сърцето на Белинда. В колата стана тихо. Съмнения загризаха душата ѝ. Мъжът, когото обичаше с цялото си същество, не подозираше колко е самотна и как страда. И не знаеше, че е отново сред живите... Белинда искаше да го намрази така, както мразеше брат му, но любовта и споменът за него се бяха увили като бръшлян около сърцето ѝ и я задушаваха безмилостно. Майка ѝ често я обвиняваше: „Много си своенравна, Белинда, за нищо на света не отстъпваш от мнението си. Един ден ще страдаш от това!“. Е, добре, вече изпита силата на характера си, опита се да забрави Рики — и не успя. Сърцето ѝ бе упорито като разума ѝ.

Белинда се облегна назад и притихна. Пътуваха покрай раззеленили се ливади с разпръснати тук-там селца, крави пасяха по тучни поля, оградени с живи плетове от разцъфнал глог, във въздуха се носеше жуженето на рояци пчели и сладкото ухание на пролетта зовеше навън и омайваше. Сини камбанки се рееха като облачета сред тревите и храсталациите. Белинда бе прекарала няколко сезона в сън и това бе изострило сильно възприятията ѝ за всичко, което я заобикаляше. Усещаше колко е красив светът около нея — и колко е преходен...

Колата намали ход.

— Пристигнахме — дочу тя гласа на Винсънт. Изправи се и видя висока желязна порта, зад която се виеше широк път сред вековна букова гора. Гладките сребристи кори на дърветата блестяха като след дъжд, а слънцето хвърляше игриви отблъсъци по раззеленилите се, леко полюляващи се от вятъра клони. Ресите сипеха златен прашец на талази върху колата и по алеите.

Санаториумът представляваше великолепна сграда в старинен стил с бели стени и червен керемиден покрив. Белинда се огледа за други почиващи или медицински персонал, но видя само градинар в зелено работно облекло и високи ботуши, бутащ ръчна количка по пътеката встрани от къщата.

Винсънт паркира, слезе и ѝ отвори вратата.

Белинда с удоволствие би отказала да го последва, но беше така изтощена от пътуването, че нямаше сили да му се противопостави. От дългото пътуване краката бяха престанали да ѝ се подчиняват и тя залитна още на първата крачка. Винсънт се вгледа в изпитото ѝ лице и я прихвани внимателно през раменете.

— Пусни ме! — дръпна се тя и се изчерви.

— Но ти едва ходиш! — настоя той, без да се смути, и я хвани по-здраво. Белинда се обърка. Почувства се неловко в прегръдката му, склонила глава до широкото му рамо. Допирът до силното му тяло произведе неочекван ефект върху нея. Напразно се опитваше да призове на помощ омразата и презрението си — сърцето ѝ запърха като затворена в клетка птица, а тялото ѝ потръпна от необяснима възбуда.

Входната врата се отвори и на прага застана усмихната жена в тъмнозелена плисирана пола и шотландски пуловер.

— Най-после, Винсънт! — възклика тя радостно. — Вече се чудех дали ще пристигнете за чая. Тъкмо слагах чайника, когато чух шума от колата.

„Откъде ли го познава, за да го нарича с малкото му име? — чудеше се Белинда. — Дали не е собственичката на санаториума?“

Беше дребна, слаба жена с посребрени коси и подвижно живо лице, чиято възраст трудно би могла да се определи. Белинда се усмихна мило в отговор на изпитателния син поглед, който тя ѝ отправи.

— Пътуването сигурно е било мъчително за теб, детето ми? Искаш ли да си починеш малко? Приготвила съм ти леглото. Винсънт, помогни ѝ да се качи горе!

— Не, моля ви, чувствам се добре! — побърза да отклони поканата ѝ Белинда. През отворената врата се виждаше просторен салон, чиито стени бяха облицовани с тъмна ламперия, а точно насреща полираното дърво отразяваше ярките отблясъци на огъня в камината. Може би другите почиващи са също тук, за да пият заедно чая си, и тя ще успее да ги види, преди Винсънт да я отведе в спалнята ѝ.

— С удоволствие бих изпила чаша чай...

— Много добре! — засмя се Винсънт. — Чаша чай и после — в леглото!

Той я въведе в подредения с вкус салон. Навсякъде в ъглите бяха поставени канапета, чиято тапицерия на розово-бели райета отлично подхождаше на нежния десен, на завесите. Изкусно подбраната мебелировка включваше няколко красиво резбовани стола и осмоъгълна маса за гости, застлана с бледорозова бродирана покривка, върху която бе поставен сервиз за чай от бял китайски порцелан. Винсънт настани Белинда на едно от канапетата и пъхна възглавничка под гърба ѝ. Тя се огледа неуверено и плахо запита:

— Къде са другите?

— Другите? — недоумяващо вдигна вежди възрастната жена. Винсънт се намеси бързо:

— Не ви запознах: Джес, това е Белинда Хънт. Бел, това е Джес Минтърн, която отговаря за всичко тук, така че я слушай и изпълнявай това, което ти нареди!

— О, Вин, не говори глупости! — смъмри го жената. — Не му обръщай внимание, Белинда! Ако имаш някакви желания, веднага ми кажи — затова съм тук... Надявам се, че ще се чувстваш добре при нас.

Джес подаде слабата си, отрудена ръка и Белинда с готовност я пое. Хареса от пръв поглед тази мила жена с грижовен поглед и топъл глас, а и Джес, изглежда, почувства веднага симптомите на едно зараждащо се приятелство.

— Сигурна съм, че ще ми хареса тук... Мястото е чудесно — каза любезно Белинда.

— А ще има и с какво да прекарваш приятно времето си — допълни Винсънт. — Тук има закрит басейн, гимнастически салон, билиардна маса, а ако всичко това ти омръзне един ден — можеш просто да се разхождаш на чист въздух... От онзи хълм — и той широко разтвори прозореца — се разкрива прекрасна гледка към долината.

— О, мисля, че Белинда няма да скучае при нас! А сега, моля да ме извините за момент — разбърза се Джес, — веднага се връщам!

Тя излезе, а Винсънт се приближи до огнището. Лицето му възвърна безучастния си вид, но очите му продължиха да излъчват странна доброта и спокойствие. Белинда потръпна. Бе започнала вече да прониква зад загадъчното му замислено чело, да улавя бегло

моментни настроения по непроницаемото му изражение. Какво ли още криеше от нея?

— Къде са другите пациенти? Няма ли да слязат за чая? — Той само повдигна рамене и не отговори. — Не са ли тук? — погледна го тя тревожно. Винсънт мълчеше. Белинда се надигна от мястото си. — Има ли и други? Или...

— Други няма! — обърна се рязко той към нея.

— Не се шегувай! — предупредително го стрелна с поглед тя. — Нима... Нима съм единственият почиващ тук?

— Точно така. — Винсънт се опита да се усмихне. О, той дори се забавляваше!

— Моля те, не се опитвай да ми кажеш, че ще живея сама тук! Или... Или това не е санаториум? И Джес не е медицинска сестра? А коя е тогава? — Очите на Белинда просветнаха яростно. — Или да задам въпроса си другояче: каква роля изпълнява тя тук? Може би съм отвлечена и тя е моят пазач... Не искам да стоя тук и секунда повече! Тръгвам си! — Тя скочи и хукна към вратата, но Винсънт ѝ прегради пътя. — Как смееш? Пусни ме!

— Не ставай глупава, Бел! — строго я погледна той. Лицето му бе изгубило развеселения си вид. — Седни и се успокой! Толкова време беше на легло и знаеш добре, че не си в състояние да се грижиш сама за себе си!

— Напускам! — Тя се опита да го заобиколи, но той отново застана пред нея. Как можа, макар и за кратко, да се заблуди, че в този коравосърден, безмилостен човек се крие мека и състрадателна душа! — Махни се от пътя ми!

— Никъде няма да ходиш! — сграбчи я той за китките и я повлече обратно към канапето.

— Пусни ме! Не понасям да ме докосваш! — бранеше се тя с почервяно от гняв лице.

Нещо диво и необуздано блесна в погледа му и Белинда инстинктивно почувства, че трябва веднага да му се подчини. Но беше късно. Пръстите му се впиха като белезници в китките ѝ и тялото му се отпусна тежко върху нея. Приличаше ѝ на ангела отмъстител, размахващ яростно сабята си над лицето ѝ. Зениците ѝ се разшириха от ужас, а устните ѝ се разтвориха в безумен вик. От очите му бликаше омраза — толкова омраза, събрана на едно място, Белинда никога не бе

виждала. Винсънт Гарет я презираше — почти толкова, колкото и тя него...

За част от секундата той наведе лице и горещите му устни се впиха в нейните. Очите ѝ останаха широко отворени, а тялото ѝ изпита почти физическа болка. Ето, божието наказание не закъсня, само Винсънт бе способен да ѝ причини всичко това!

Внезапно той пусна китките ѝ и я притисна до гърдите си. Прегръдката му беше толкова силна, че почти спря дъха ѝ. За миг ѝ се стори, че отново загубва съзнание. „Колко силна може да бъде омразата! — горчиво си помисли тя. — Дори не се опитва да я прикрие...“ Усещаше ненавистта в грубия натиск на устните му, в задушаващата му прегръдка, в неспособността му да се спре... Замаяна, трепереща, притворила очи, Белинда усети как Винсънт я вдигна и тялото ѝ увисна в ръцете му.

Сепна ги тракането на количката за сервиране по мозаичния под в коридора. Винсънт вдигна глава и Белинда отвори очи. Пламналото ѝ лице гореше. Двамата втренчиха очи един в друг. Зашеметен от бушуващото все още в кръвта му желание, той се овладя за секунди и погледът му се проясни. Леко разхлаби ръце и тя се свлече изтощена на канапето.

— Време за чай! — със замах отвори вратата Джес и сияеща, огледа салона...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джес неолови тягостната атмосфера в салона.

— Как пиеш чая — силен или слаб? — обърна се тя засмяна към Белинда. — Искаш ли мляко? А малко захар?

Белинда смутено промърмори нещо и се зачуди толкова ли е сляпа Джес, за да не усети напрежението във въздуха. Тайно хвърли бърз поглед към Винсънт и озадачена установи, че и той изглеждаше спокoen и съсредоточен, като че ли нищо не се бе случило само преди минути.

— Занеси чая на Белинда, Винсънт! — разпореди се Джес и той бързо ѝ се подчини. Подаде чашата на все още замаяното момиче и му се усмихна любезно:

— Надявам се, че е приготвен по вкуса ти.

Недоумяваща колко лицемерни могат да бъдат хората, скрити зад маската на благоприличието, Белинда потисна възмущението си и отговори с равен тон:

— Благодаря! Ухае приятно... — Вперила поглед в сламеножълтата течност, тя вдъхваше аромата на първокачествения китайски чай. Така ѝ се искаше да си е сега в леглото, но не биваше да оставя Винсънт с впечатлението, че се е изплашила от внезапния му порив. Не беше необходимо никой да разбере, че се страхува от нещо — това бе една от поуките, които си бе взела още в училище: когато страхът се изпише на лицето ти, знай, че си загубил наполовина.

Зашо Винсънт не си тръгваше? Присъствието му я потискаше и тя се размърда неспокойно.

— Доколкото знам, семейството ти не живее в Англия... — полюбопитства госпожа Минтърн и Белинда кимна замислено, преди да извие очи към прозореца.

— В Нова Зеландия са — с носталгия произнесе тя. — Мисля да ги посетя, когато се почувствам достатъчно укрепната за дългия полет. Утре ще им позвъня, за да ги уведомя къде съм. — Последните ѝ думи,

изречени с неприкрита враждебност, бяха насочени към Винсънт. — Има ли тук наблизо телефонен автомат?

— Можеш да ползваш и нашите телефони, мила. Поставили сме един и в твоята стая.

— О, благодаря. Няма да звъня всеки ден, обещавам. Но поне един път ще трябва да им се обадя. Уведомени са, че ще постъпя в санаториум, но е необходимо да знаят и адреса ми. А освен това... искаам да разменя няколко думи с майка си.

Белинда държеше да покаже на Винсънт, че има семейство, което се беспокои за нея, и че не е сама и беззащитна, както вероятно си мислеха мнозина.

— Вече са информирани за всичко — обади се неочеквано той и тя едва не изпусна чашата си.

— Какво искаш да кажеш? Как биха могли... От болницата ли са им съобщили?

— Аз им съобщих. Говорих с майка ти по телефона, преди да предприема каквото и да било. Нужно ми беше съгласието ѝ да се грижа за теб и тя ми го даде.

Белинда занемя. Майка ѝ е знаела всичко за Рики, за семейството му, за болката, която ѝ бе причинил, за горчивия край на любовната им история и, разбира се, за непочтената роля на Винсънт Гарет в тази трагикомедия. Сигурно е била наясно как ще се чувства Белинда като гост на Винсънт — да седи с него на една маса и да яде храната, заплатена с неговите пари, часове наред да прекарва в компанията му, да слуша омразния му глас и да му се усмихва... И въпреки всичко е дала съгласието си! Но дали е допускала, че дъщеря ѝ ще бъде доведена тук насила — като затворник, и че опеката му над нея ще е отново проява на властния му характер и на собственическата му страсть?

— Ще си вземеш ли от кейка? — сепна я гласът на Джес, застанала с поднос пред нея.

— Не, благодаря — поклати глава Белинда. — Ще... Ще си легна.

Телефонът иззвъня настойчиво.

— Сигурно е Магдалин — кисело се усмихна Джес.

Винсънт замръзна на мястото си.

— Какво? — остро прозвуча гласът му, а лицето му се изопна силно.

— Звъня цял следобед... Казах ѝ, че ще се прибереш привечер.

— Не си ѝ съобщила, че... — посочи с очи той Белинда и по страните му изби руменина.

— Не, не съм. По-добре вдигни слушалката и ѝ обясни сам, преди да е затворила.

Винсънт се затича към вратата и стъпките му отекнаха по мозайката в коридора. Само след секунда телефонът замлъкна и до Белинда достигнаха откъслечни фрази и гърленият му смях.

Коя ли беше Магдалин? Може би последната му приятелка? Дали връзката им беше сериозна? Не, не че всичко това засягаше Белинда, но... Просто беше любопитна.

И какво ли трябваше да скрият от Магдалин? Може би мен, усмихна се тя. Но ако дамата беше за Винсънт нещо повече от случайна връзка, би трявало да знае всичко за семейството му. Значи... Значи Магдалин беше много ревнива. Белинда се засмя. Непознатата нямаше причини да се страхува за Винсънт, не съществуваше и най-малка опасност Бел да ѝ го отнеме. Но възможно беше нещата да стоят много по-просто — Винсънт не желае семейството му да знае за пребиваването на Белинда в Дилингам Плейс и затова не е уведомил никого. В това предположение имаше повече смисъл. Родителите му са се надявали да не я срещнат никога вече и с брака на Рики проблемът им се е струвал разрешен. Е, да, но както се оказа, са събркали. Белинда ще им е трън в очите още дълго време. Объркаха живота ѝ, но тя ще им го върне, макар че още нямаше представа как...

— Е, вече можеш да се качваш в стаята си — надвеси се над нея Джес и посегна да я повдигне.

— Мога и сама! — дръпна се Белинда.

Жената се отстрани с усмивка, но продължи да я следва отблизо.

— Трябва да тръгвам. Ще се видим на закуска — бегло ги погледна той. — Ако имаш нужда от мен, Джес, знаеш къде да ме намериш...

— Ето, това е стаята ти — разтвори широко Джес една от вратите на втория етаж.

Белинда беше твърде изморена, за да оглежда помещението. Концентрира се, за да запази равновесие, и като измина залитайки последните няколко метра, се свлече задъхана в най-близкия фотьойл.

— Добре ли си? — взря се в нея Джес. — Да не те боли главата? Свят ли ти се вие?

— Не, нищо ми няма — пое си дъх Белинда и се усмихна горчиво. — Стълбите се оказаха твърде голямо препятствие за мен.

— Това ли било... Хайде сега, бързо в леглото! От утре ще можеш сама да се приготвяш за сън, но днес, мисля, че е по-добре да си легнеш с дрехите.

Белинда не възрази. Когато се настани под хладните завивки, Джес спусна завесите и стаята потъна в приятен полумрак. С настъпването на нощта къщата се потопи в тишина и уют и само птиците в градината не намираха покой.

— На нощната масичка съм сложила кана с вода и чаша — каза Джес. — Искаш ли да ти донеса вечерята тук?

Белинда поклати глава:

— Извинявай, но смятам да я пропусна тази вечер. Много съм изморена.

— Добре, заспивай тогава. Ако ти потрябва нещо, вдясно, до главата ти има звънец — видя ли го?

Белинда едва извърна очи към червения бутона над леглото. Клепачите й натежаха и главата й клюмна.

— Лека нощ, мила! — пристъпи на пръсти Джес.

Момичето искаше да отвърне, но вместо обичайното пожелание за „лек сън“ устните му едва чуто прошепнаха:

— Наистина ли си медицинска сестра?

Джес Минтърн се поколеба малко, после отвърна:

— Разбира се, и то квалифицирана. Дълги години съм работила в болница. Но защо питаш, да не те боли нещо? Всичко ли е наред?

— Да, да... Само се чудех... Това санаториум ли е?

— Санаториум ли? От къде на къде?! Разбира се, че не е. — Джес се върна до леглото и сложи ръка на челото й. — Да нямаш температура? Не? А защо трепериш тогава? Трябва да е от преумората... Хайде, бъди добро момиче и заспивай!

Белинда вече не я чуваше. Видя се изведнъж на пуст бряг край океана. Огромни вълни я връхлитаха и поваляха с грохот на пясъка. Тя

падаше, коленичеше, изправяше се с разранени ръце и крака и отново посрещаше прииждащата водна стихия...

Когато се събуди на сутринта, стаята бе потънала в ярка слънчева светлина. Въпреки кошмарите през ноцта, Белинда се чувствува доста по-добре — от слабостта и умората нямаше и следа. Повдигна се на лакът и се огледа, очите ѝ се спряха на всяка подробност. Стаята беше просторна и мебелирана с вкус. Изглежда, дизайнът на всяко помещение тук отговаряше на външното архитектурно оформление на сградата, но беше допълнен и осъвременен в съответствие с практическите нужди на обитателите. Белинда се чувствува доста удобно в широкото си пухено легло, харесваха ѝ копринените бродирани завеси, дебелият кремавожълт килим на пода, бледорозовите тапети на стените, изкусно изработената дървена рамка на огледалото, както и извитите резбовани крака на масата и стилизираните орнаменти по гардероба и старинната ракла.

Беше очарована. След сковаността на болничната обстановка изведнъж бе попаднала в съвършено друг свят. Не беше очаквала такъв разкош. Дали всички санаториуми са като този, зачуди се тя и в същия миг се намръщи: спомни си последните разменени реплики с Джес. Та това не беше санаториум! Нали така ѝ бе казала?

Обля я студена пот. Но ако не беше санаториум, какво бе тогава? И защо квалифицирана медицинска сестра ще се грижи за нея? Какво ставаше, за бога? Устните ѝ пресъхнаха от вълнение и тя протегна ръка към каната с водата. Пръстите ѝ неволно засегнаха малкия будилник на нощната масичка и последвалият тръсък я накара да скочи ужасена. „О, господи, дано не съм го счупила!“ Наведе се към пода и с облекчениеолови цъкането му недалече от леглото.

Вратата се отвори и в стаята надникна Джес:

— Добре ли си? Дочух някакъв шум...

Все още изплашена, Белинда си призна смутено:

— Мисля, че не съм го счупила... — и виновно погледна към будилника на пода.

— О, това ли? Не се притеснявай! — Джес го постави обратно на мястото му. — Как си днес? Изглеждаш по-добре, но не е лошо да ти измеря температурата и пулса, преди да се раздвижиш.

След обичайните процедури Белинда взе душ и се облече. В бяла копринена блуза и сива плисирана пола, пристегнала тънката си талия с черен кожен колан, прибрала на тила меднорусите си коси с бяла панделка, тя изглеждаше невинна и чиста като ангел. Само внимателният наблюдател би могъл да види тревогата и притеснението, спотаили се дълбоко в изумруденозелените ѝ очи. Трябаше да се успокои. Не искаше Джес да се беспокой за здравето ѝ. Изпитваше необяснимо доверие към нея и не вярваше да е замесена в непочтените игри на Винсънт.

— Винаги ли си била така слаба или това се дължи на боледуването ти? — съчувствено ѝ се усмихна възрастната жена, когато я видя да слиза по стълбите.

— Слаба съм по рождение, но такава никога не съм била! — направи гримаса Белинда. — През цялото време са ме поддържали със системи и съм изгубила доста килограми. Нямам представа какво са ми вкарвали.

— Солен разтвор и гликоза, предполагам, подсилват организма...

— От кухнята се долови приятен мириз на кафе. — Но мисля, че рохките яйца и сандвичите с бекон и гъби са за предпочитане!

Закусиха точно това. Белинда се изненада от добрия си апетит. Обслужваше ги млада жена в бяла престилка, която ѝ кимна приветливо.

— Това е Луси — представи я Джес. — Нейно владение е кухнята. За съжаление отвикнах да готвя — дългите години, прекарани в болницата, ми отнеха тази малка женска привилегия.

Луси бе ниско и набито момиче с кестенява коса и вирната брадичка, издаваща упоритост и своеенравие. В тъмните ѝ очи блесна закачливо пламъче, но само каза:

— Надявам се, че закуската ще ви хареса, госпожице Хънт.

След като тя излезе, Джес допи кафето си и се обърна към Белинда с извинителен тон:

— Няма да ми се сърдиш, ако те оставя да довършиш сама закуската си, нали? После можеш да разгледаш къщата или да постоиш в градината на слънце. Ако ти потрябвам, обади се. Ще почистя стаите горе и ще разопаковам багажа ти.

— О, моля ви, госпожо Минтърн, сама ще подредя вещите си. Не се чувствайте задължена да вършите всичко вместо мен!

— Няма да ме затрудниш, момичето ми, виждам, че багажът ти е съвсем малко. А ти засега трябва да се занимаваш с леки и приятни неща.

След като закуси, Белинда застана до отворения прозорец. Навън пролетта настъпваше неудържимо. Слънцето сипеше щедро топлина и светлина върху жадувалата цяла зима ласките му земя, а наситеният с нежни аромати въздух трептеше в пролетна омора и събуждаше нови, непознати желания и копнежи.

— Жива съм! — прошепна Белинда развлнувано. — А можеше и никога да не видя тази красота...

При тази ужасна мисъл тя направо се вцепени. В болницата дните ѝ си приличаха като две капки вода. Животът ѝ изтичаше неусетно като пясък в пясъчен часовник. Тази сутрин за първи път почувства, че живее.

Постоя още малко край прозореца, а после реши да разгледа къщата. В една от стаите в дъното на коридора дочу бучене на прахосмукачка. Надникна в гостната, но там нямаше никой. Обърна се да излезе и в този миг погледът ѝ попадна на голяма цветна снимка в сребърна рамка, поставена на видно място върху пианото. Беше Рики. Очите ѝ се напълниха със сълзи: почти бе забравила как изглежда... Приближи се с приковани в лика му очи. Но какво, за бога, търсеше снимката на Рики тук? Малко по-встрани бяха поставени в полукръг и други снимки. Зениците на Белинда се разшириха от удивление: присъстваше цялото семейство Гарет! Ето родителите — прегърнати и усмихнати щастливо, и отново Рики, но този път с Винсънт и рижия лабрадор. Снимката навярно бе правена преди години — и двамата изглеждаха доста по-млади отсега. А това може би е сестра им Дирди — в булчинска рокля и воал, сияеща до съпруга си.

Белинда бавно отмести очи към следващата снимка: Винсънт с красива тъмноока брюнетка, прислонила глава до силното му рамо — хванати за ръце, щастливи. Белинда потръпна: и влюбени! Двамата изглеждаха лудо влюбени един в друг. Неприятно чувство се загнезди в душата ѝ. Винсънт, който така настървено се бореше срещу любовта ѝ към Рики, също обичаше... Снимката навярно бе правена по време на пътуване: момичето беше облечено леко, а ризата на Винсънт бе небрежно разкопчана отпред и откриваше загорялата кожа на широките му гърди. Дали имаха намерение да се оженят? Тя беше

доста хубава и добре сложена, и имаше добро самочувствие, както издаваха очите ѝ. Навярно произхождаше от заможно семейство — по всичко личеше Гарет ще я приемат с отворени обятия, иронично се усмихна Белинда. Постави снимката обратно на мястото ѝ и почти бе тръгнала обратно към вратата, когато погледът ѝ попадна на няколко думи, изписани в долния десен ъгъл. Времето бе поизличило надписа, но след дълго взиране тя успя да разчете: „С много обич: Магдалин“.

Това, значи, беше Магдалин! Белинда отново се вторачи в лика ѝ. Трябваше да признае, че нещо я смущаваше в превзетото сладникаво изражение на момичето от снимката. Точно така! Очите! Гледаха твърде недобронамерено за една истински влюбена жена. Магдалин сигурно изглеждаше доста неприятно, когато се ядосаше. Белинда се усмихна, сещайки се за Винсънт.

В този момент звук от затваряща се врата в коридора я накара да скочи и тя бързо понечи да сложи снимката обратно, но металната рамка се плъзна по полированата повърхност на пианото и преди Белинда да успее да стори каквото и да е, полетя към пода и стъклото се разби на десетки малки парченца.

— Какво става тук? — нетърпеливо се разнесе мъжки глас откъм коридора и Белинда изтръпна, разпознавайки през открехнатата врата силуeta на Винсънт.

— О, съжалявам! Беше... случайно — запъна се тя, а очите ѝ гледаха виновно.

Той се приближи и вдигна рамката от земята. Късчета разбито стъкло се посипаха по разноцветната мозайка.

— Ще заплатя... да го възстановят... — прошепна Белинда, но той не я чу. Държеше снимката с двете си ръце и я гледаше втренчено. Бе погълнат изцяло от образа на Магдалин, клепачите му бяха пътно спуснати над сивите очи, а пребледнялото му лице наподобяваше посмъртна маска. Белинда не можеше да се застави да не го гледа: никога не го бе виждала толкова разстроен.

— Не трябваше да идвам тук... — започна да се извинява тя. — Много е красива, нали?

— Да — отвърна хладно той и тръгна към вратата. — Стъклата трябва да се почистят, преди да се е порязал някой...

— Тя не знае за мен, нали? — догони го разтрепераният ѝ глас.

— Кой? — обръна се към нея Винсънт и я погледна разсеяно.

— И ти не искаш тя да знае за мен! — Белинда се приближи до него, вирнала предизвикателно брадичка. Погледът му се плъзна изпитателно по тялото ѝ.

— Не се чуваш какво говориш!

— Напротив, много добре знам какво говоря! Не съм толкова глупава!

— Смешна си...

— Сигурно е много ревнива — не го слушаше Белинда, а зелените ѝ очи светеха присмехулно. — Не би ме изненадало. Не се съмнявам, че често ѝ даваш поводи да те ревнува. Рики ми е разказал много пъти за безразборните ти любовни авантюри...

— Започваш да ме дразниш — изръмжа Винсънт.

— Вече?

— По-добре спри.

— Едва сега започвам! Но преди това ще ми отговориш на няколко въпроса. Досега ме засипа с лъжи, а аз искам да знам истината.

Лицето му се смиръщи и той пристъпи към нея. Обзе я паника и гърлото ѝ пресъхна, но веднага се окопити:

— И така: къде се намирам? Защо ме доведе тук? И коя е Джес Минтърн?

По разширените му, нервно потрепващи ноздри, тя разбра, че увереността му го напуска. Зад привидно спокойното чело мозъкът му трескало търсеще изход от ситуацията.

— Добре — каза той най-после. — Разбира се, че имаш право да знаеш някои неща. Това действително не е санаториум, както вече подозираш, но Джес е първокласна медицинска сестра, работила дълги години в една от лондонските болници. Нямаш причини да се беспокоиш за състоянието си: намираш се в ръцете на отличен специалист. Едва ли би могла да получиш по-добро медицинско обслужване на друго място.

— Не питах за професионалната компетентност на Джес — харесвам я и ѝ имам доверие — погледна го въпросително Белинда. — Защо ме доведе тук — това искам да знам!

— Защо ли? — Разговорът, изглежда, изморяваше Винсънт. — Отговорът е много прост: за да те държа под око. Сама заяви, че се готвиш да създадеш куп неприятности на семейството ми, затова

реших, че трябва да си под контрола ми известно време, а Дилингам Плейс се оказа най-подходящото място за тази цел...

Белинда затаи дъх. Значи, пленница! Интуицията ѝ никога не я бе лъгала...

— Чия е тази къща?

— Моя.

И за това се бе досетила. Но никога не бе вярвала, че ще допусне да я подведат така лесно.

— Искаш да кажеш, че е собственост на Джес и ти си я наел?

— Не, това е моят дом и аз живея тук. Джес е стара приятелка на майка ми. Целият си живот е прекарала по квартири, а когато се пенсионира, установи, че спестяванията ѝ не са достатъчни, за да си купи собствено жилище. Тогава реши да жертва част от парите си за нещо, за което бе мечтала години наред: направи околосветско пътешествие и прекара шест месеца при племенничката си в Австралия. Като се върна, трябваше да преживява някак си, и тъй като аз се нуждаех от икономка, я наех на работа при мен. Така въпросът бе решен и за двама ни.

— Така — промълви замислено Белинда. — И сега излиза, че съм отвлечена и измамена... Е, не ми остава нищо друго, освен да напусна и да се обърна към правосъдието. В тази страна трябва да има закони, които да защитават хората от неправомерни действия. Но преди това ще разкажа всичко на приятелката ти — нека и тя да разбере с какъв човек си има работа!

Винсънт се изсмя нервно:

— Дори не си го и помисляй, Белинда! — с лека ирония се взря той в нея. — Ако се опитваш да ме шантажираш, ще те накарам да съжаляваш, че си ме срещнала някога!

— Вече съжалявам, бъди сигурен! — предизвикателно отвърна Белинда.

Той посегна към нея и тя инстинктивно протегна ръце да го отблъсне. Допирът до тялото му бе истински шок за нея. Желанието ѝ да се бори с този силен, самоуверен мъж се стопи неволно. Почувства се безпомощна и незначителна.

— Търсиш си белята! — прошепна в ухото ѝ Винсънт. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ, а другата замилва косите ѝ. Дъхът му изгаряше прозрачната кожа на лицето ѝ. Когато устните му докоснаха

нейните, от гърдите ѝ се изтръгна дълбок, отчаян стон. Не отвърна на ласката му — седеше отпусната и безмълвна и нямаше сили да се съпротивлява. Трябва да го спре, да се защити, да не му позволява да я докосва и да спира дъха ѝ с горещи целувки... Как можа да допусне да се случи всичко това?

Сълзи намокриха страните ѝ. Винсънт внезапно охлаби прегръдката си и я погледна изненадано. Тя го бълсна яростно и се втурна навън. Изкачи на бегом стълбите и хукна към стаята си. Дълго стоя, затворила очи и опряла гръб до заключената врата, преди да се отпусне изнемощяла върху леглото. Винсънт не я последва.

Никога преди това не бе плакала така дълго и отчаяно. Чувстваше се унизена и изплашена. И объркана... Как ще живее занапред? Мразеше го. Мразеше го и... го желаеше. Никой мъж преди него — дори и Рики — не я бе изкушавал така силно. Вничии мъжки прегръдки до днес не се бе чувствала така слаба и беззащитна — като жена... Беше безсилна да го възпре и трябваше да си признае, че ако той бе пожелал да я има, тя нямаше да му се възпротиви...

Раменете ѝ отново се разтърсиха от ридания. Какво ставаше, за бога? Полудяваше ли?

Бързо стана от леглото и наплиска лицето си с вода. Взря се в огледалото — изглеждаше доста зле. Клепачите ѝ бяха зачервени и подпухнали, а под очите ѝ личаха дълбоки тъмни сенки. В погледа ѝ се четеше един-единствен въпрос — какво става с теб, момиче? Опомни се! Жivotът ти — твойят живот — е в собствените ти ръце.

Какво? Очите ѝ се разшириха от уплаха. Изведнъж ѝ се стори, че лицевите ѝ мускули замръзнаха неподвижно и тя за няколко секунди не бе в състояние да помръдне нито челюстта, нито шията си. Ето, последиците от комата вече започваха да се проявяват! Трябваше да се съвземе. И да не върши необмислени неща.

ПЕТА ГЛАВА

Измина около час, преди Белинда да се реши да отключи вратата. Когато се запъти към всекидневната, бе възвърнала обичайния си вид. Погледът ѝ попадна на една от любимите ѝ книги — „Джейн Еър“, поставена на предния рафт на библиотеката. Щеше да ѝ послужи като подходящо извинение пред Джес за дългото отсъствие.

— О, ето къде си била! — възклика възрастната жена сърдечно, но на Белинда ѝ се стори, че я оглежда със замислен съсредоточен поглед. Тя почти извърна глава, така че Джес можа да вижда само профила ѝ, и промърмори:

— Търсех нещо за четене...

— Тъкмо се канех да ти донеса няколко интересни списания — услужливо предложи икономката. — Можеш да седнеш в градината — изнесох ти стола на моравата.

Белинда се настани удобно в дълбокия плетен стол под градинския чадър на бели и зелени ивици. До нея Джес постави малка масичка, върху която бяха сервирали сок и поднос с бисквити.

— Да не се опитваш да ме угояваш? — прихна Белинда.

Джес не отвърна нищо, само я погледна с благи очи и се усмихна:

— Ако имаш нужда от нещо, позвъни! — Показа ѝ месинговия бутон на масичката и се отдалечи.

Белинда се облегна и се замисли. Как да се измъкне от клопката, която ѝ бе заложил Винсънт Гарет?

Да се махне оттук! Това беше единственото спасение. Не искаше да стои повече в тази къща, не искаше да го среща отново. Още не знаеше истинските му намерения, но предчувствуваше, че ще се случи нещо лошо...

Добре, ще си тръгне. Но къде ще отиде? Нямаше дом, майка ѝ беше на другия край на света. Можеше да живее на хотел — имаше някакви спестявания в банката, но докога щеше да издържи така? Често се чувствуваше замаяна и отпаднала, все още се появяваше и

главоболието, макар и по-рядко напоследък. Опасно е да остане сама. А ако се върне отново в болницата? Не, не, отхвърли веднага тази идея.

Трябва най-напред добре да обмисли нещата. Сети се отново за Винсънт. Какво искаше от нея? Загледа се в една напъпила роза, но не беше сигурна дали я вижда: пред очите ѝ неизменно стоеше смуглото му безизразно лице...

Да бяга, по-скоро да бяга оттук! А ако позвъни на майка си и я уведоми, че ще отиде при тях? После ще си купи билет за първия полет и просто ще замине. Кой можеше да я спре?

Колко просто било всичко! Толкова излишни тревоги за една дреболия. Винсънт Гарет не притежаваше свръхвъзможности: все още нямаше власт над нея...

След обяда Джес ѝ предложи да подремне час-два в стаята си.

— Смятам, че и тук трябва да продължиш масажите и възстановителните упражнения — каза тя. — С истинските занимания ще започнем утре — сутрин и следобед ще работим по един-два часа за укрепване на мускулатурата. Но днес е първият ти ден и ще се заемем с нещо леко и приятно...

— Колко си мила, Джес — промълви Белинда. Чувстваше се виновна: бе така загрижена за нея, а тя се готвеше да ги напусне в близките дни...

Но когато десетина минути по-късно избра номера на майка си и никой не отговори, увереността ѝ изчезна. Набра още веднъж — и пак никакъв отговор.

Очите ѝ попаднаха на „Джейн Еър“. Разлисти първите страници. Напразно: от всеки ред я дебнеше сивият натрапчив поглед на Винсънт. Затвори я и взе друга. Криминалeto я увлече — или поне не ѝ напомняше неща, които предпочитаše да забрави...

Така я завари Джес Минтърн:

— Време е за упражнения! — почука тя на вратата.

— Идвам! Започнах вече да скучая. Само да си облека трикото.

— Чакам те долу. В сутерена има гимнастически салон. Ще ти го покажа и ще изprobваме някои от уредите, съгласна ли си? После ще се отбием в басейна. След упражненията, знаеш, че плуването е задължително. Можеш да ползваш и сауната.

— Всичко това на господин Гарет ли е? — сухо запита Белинда.

Джес я погледна бегло:

— Предполагам, знаеш, че това е неговият дом. От къде на къде ти хрумна идеята, че е санаториум? Допускам, че някои неща ти изглеждат странни... Преодоляла си голямо изпитание, тъй че ще ти е трудно да се върнеш изведнъж към нормалния живот. Но както ти казах, не бързай! Всичко ще си дойде на мястото един ден...

Мисли ме за побъркана, смути се Белинда.

— Къде ти е трикото? Дай да ти помогна — втурна се към нея Джес.

— Не се нуждая от помощ!

Възрастната жена я погледна виновно и побърза да напусне стаята.

„Зашо се държа така с Джес? Нима не разбирам, че ме съжалява и се опитва да ме утеши? Но защо винаги се отнася към мен като към болна? А може би наистина не съм добре... Сама чувствам, че съм променена. Умът ми функционира по-бавно, гледам на света с други очи...

Бях сигурна, че съм тих и уравновесен човек. Не си спомням да съм се поддавала на променливи настроения... И тази немотивирана смяна на гняв с безразличие... Когато напуснах болницата, си мислех, че вече съм готова да се върна към нормалния живот, но изглежда съм се лъгала...

Никой не ми казва истината, там е проблемът! Но кого да попитам? Кой ще ме осведоми за състоянието ми? Джес? Или лекарят от болницата? Или Винсънт...“ Името само изникна в съзнанието й. Засмя се нервно: Винсънт Гарет щеше да я изльже както винаги.

След половин час двете с Джес отидоха в гимнастическия салон.

— Като начало ще ти направя малко оздравителен масаж, а после можеш да поплуваш.

Басейнът се намираше в сграда с куполообразен покрив, пристроена към къщата и свързана с нея чрез тесен полуутъмен коридор. Водата беше топла и прозрачносиня. Върху покрития с теракотени плочки под бяха поставени няколко шезлонга, а в дъното на залата се намираше сауната.

Джес реши също да поплува и Белинда веднага разбра, че се страхува да я остави сама във водата. Вече нямаше съмнение, че сестрата не намира голямо подобрене в здравословното ѝ състояние... Това накара момичето да напрегне всичките си сили, за да

издържи на голямото изпитание, и почти бе щастлива, когато Джес ѝ предложи да прекратят тренировките.

— Не се претоварвай — посъветва я тя. — Целта е да тренираш всеки ден по малко и постепенно да увеличиш натоварването. Ще видиш, че само след месец сама ще почувствуваш разликата.

Белинда бързо навлече една дебела пухкова хавлия, която ѝ подаде Джес, и забърза към стаята си. На площадката пред стълбището срещу нея се зададе Винсънт. Тялото ѝ се вдърви, краката ѝ отказаха да се подчиняват. Спра и го загледа изплашено.

— Не ме гледай така! Съжалявам, че те накарах да плачеш. Не предполагах, че ще се разстроиш толкова... Ако се опитваш да събудиш у мен чувство за вина, вече го стори, бъди сигурна...

— Добре — само каза тя и притвори хавлията си. Уловил жеста ѝ, Винсънт се изчерви:

— Не се дръж така, сякаш съм някой злодей. Нямам никакво намерение да те докосвам — изгубих желание за това. По-добре да не те бях срещал никога в живота си — винаги ме изкарваш от равновесие...

— И мислиш, че това ще ме успокои? — осмели се да го запита Белинда. — Какво може да те спре да опиташ отново? Характерът ти е много лош...

— Тогава не ме дразни! — укоряващо я погледна той.

— О, разбира се, пак аз съм виновна!

Двамата впиха ядосано погледи един в друг — зачервени и настръхнали, после Винсънт неочеквано се разсмя:

— Разговорът с теб е като игра на шах. Опасявам се, че изпаднахме в пат. Да продължим ли да си отправяме взаимно обвинения и заплахи? Бих казал, че е твърде досадно и изморително... Тогава? Да сключим мир, а? — Винсънт пристъпи към нея, като ѝ се усмихваше подкупващо. — Виж колко си слаба все още, Бел! Постоянните кавги ще ти навредят повече, отколкото предполагаш, а аз мога да мина и без тях. Как мислиш, не бихме ли могли да живеем в разбирателство, докато си тук?

— Добре — въздъхна тя с облекчение. Поне за известно време ще я остави на мира! — Така да бъде!

— Благодаря — взе ръката ѝ той и я задържа в своята. — Косата ти е естествено къдрава, нали?

— Какво?

— По-къдрава е, отколкото когато е суха... — Винсънт докосна мокрите ѝ, навити на спирали блестящи кичури.

Дишането ѝ се ускори. От упражненията е, успокои се тя.

— Трябва да се преоблека — издърпа ръка от неговата и хукна към стаята си.

Вечеряха тримата, а след това седнаха в гостната да послушат музика. Звучеше нежна мелодия и Белинда, изморена от напрежението през деня, се отпусна във фотьойла и притихна. За първи път не се караха с Винсънт...

На другия ден Джес я закачи:

— Какво става с теб, момиче? Снощи беше на края на силите си! Ще трябва да понамалим малко темпото, не мислиш ли?

Белинда се намръщи:

— Как смяташ, Джес, ще издържа ли едно по-продължително пътуване? Например до Нова Зеландия...

— Хм... — замисли се сестрата. — Вероятно ще можеш, но не по-рано от месец. Страхувам се за теб, мила. Искаш да зарадваш семейството си ли?

Още същия ден Белинда телефонира на майка си. Линията беше лоша, разговорът — накъсан, половината от думите им заглъхнаха, преплетени в чужди разговори и неясни шумове.

— Веднага, щом се почувствам добре, пристигам при вас! — обеща Белинда. — До скоро, мамо!

Дните летяха с невероятна бързина — упражнения, обеди, вечери, сън... И пак отначало. Понякога Белинда изпитваше досада, но беше доволна, че никой не нарушава спокойствието ѝ. С Винсънт се виждаха само вечер и в края на седмицата. По всичко личеше, че бе зает твърде много с обществен живот и с преките си служебни задължения и отсъстваше често от града.

Бяха изминали няколко седмици от пристигането ѝ в Дилингам Плейс, когато една вечер Винсънт я изненада в стаята ѝ.

— Нося ти какаото. Джес изкипи млякото и сега чисти долу... Затова изпрати мен. Ето и малко бисквити.

— Милата Джес!

— Наистина си прекалено слаба — съгласи се той и постави таблата на нощната масичка. Очите му се спряха на семплата зелена нощница с голямо деколте и къси буфон ръкави. — Изглеждаш като момиченце!

— Благодаря — засмя се тя смутено.

— Откакто си тук, не си напускала къщата, нали? — полюбопитства Винсънт. — Какво ще кажеш за една разходка с кола? Например утре, в неделя? Джес каза, че можем да излезем и да обядваме някъде навън. Съгласна ли си?

— Утре? Звучи чудесно! — извика зарадвана Белинда.

Винсънт ѝ се усмихна нежно:

— Мисля, че трябва да се позабавляваш. А сега бързо заспивай и сънувай нещо хубаво...

Вратата се затвори след него, а Белинда седя още дълго в леглото. Усмивката му бе спряла дъха ѝ. Очите ѝ гледаха невярващо, а пръстите ѝ непрекъснато навиваха немирните кичури на тила. За първи път усети защо другите жени го намираха привлекателен. Никога преди това не я бе гледал така. Почти влюбено. Белинда потръпна при тази мисъл. И усмивката му... Каква нежност, какво спокойствие и доброта! Сигурна беше, че няма да забрави тази усмивка откровение до края на живота си. Отпусна се назад и се опита да заспи, но сивите очи на Винсънт още бяха над нея, а чувствените му устни шепнаха името ѝ...

Сутринта се събуди много рано. Скочи от леглото и дръпна завесите: небето беше ясносиньо, в далечината се носеше лека ефирна мъгла, а по тревата блестяха сребърни капчици роса. Денят обещаваше да бъде чудесен.

Белинда потръпна от хлад и бързо облече памучен блузон и бермуди. Слезе долу и се огледа за Винсънт.

— Едва ли ще стане толкова рано! — поохлади ентузиазма ѝ Джес. — Откакто го помня, в неделя слиза не по-рано от десет.

И наистина, Винсънт се появи за закуска малко след десет часа.

— Къде ще отидем? — посрещна го Белинда с блеснали нетърпеливи очи.

— Не бързай толкова!

— Добре. Само че нямам търпение да тръгнем... Добре ли съм облечена?

— Възхитителна си! — отпи той от чая си. — Не съм и подозирал какви хубави крака имаш... — Белинда се изчерви и отмести поглед встрани. Отдъхна си, когато Винсънт продължи: — Но слънцето е толкова силно, че трябва да си сложиш нещо на главата.

— Нямам шапка. И никога не съм носила...

Той бързо премисли нещо.

— Почакай ме тук!

След малко се върна с бяла сламена широкопола шапка със зелена лента на периферията.

— Чия е? — разгледа я Белинда с възхищение.

— На сестра ми е. Дай на мен! — Винсънт я постави леко на главата ѝ, отстъпи крачка назад и я огледа критично. — Чудесно! Хайде да тръгваме!

Когато излязоха в градината, Белинда забеляза, че беше облечена в бяла спортна риза, сини джинси и раирено сако от колекцията на известен френски моделиер, което му придаваше доста европейски вид. Качиха се в колата и той включи двигателя.

— Почакай... — обърна се Белинда към него. — Къде е Джес?

— Реши да не идва с нас.

— Но защо? — разтревожи се тя. През цялото време си бе представяла един приятен, спокоен уикенд в присъствието на Джес, а перспективата да прекара половин ден сама в компанията на Винсънт малко я плашеше. — Мислех, че идеята е нейна. Какво я накара да промени решението си?

Той вдигна рамене и я погледна укорително:

— Сигурно иска да има малко свободно време и за себе си.

— О, разбира се! — съгласи се бързо Белинда и се изчерви. — Толкова се старае милата, има право и на малко отдих!

Пропътуваха няколко километра в пълно мълчание. Винсънт спокойно следеше с поглед пътя, а загорелите му дълги пръсти си почиваха на волана.

— Да не се страхуваш да бъдеш насаме с мен, Белинда? — наруши пръв той тишината.

— Да се страхувам? От къде на къде... — прехапа устни тя.

— Е, това е добре! — засмя се Винсънт.

— Къде отиваме?

— Недалече оттук, край реката, има малък уютен ресторант. Държи го едно младо семейство на твоята възраст — Брайди и Шон Стивънс, мои приятели. Предлагат винаги чудесна храна, а и нямат много посетители.

Белинда хареса собствениците от пръв поглед: и двамата бяха малко над двадесетте, жизнерадостни, с чувство за хумор. Брайди беше дребна, късо подстригана блондинка с живи теменуженосини очи, Шон — висок слаб младеж със смуглъ лице и влажен тъмен поглед. Те топло поздравиха Винсънт — Брайди го прегърна, а Шон му разтърси яко ръката. Той им представи Белинда.

— Изборът ти е добър, както винаги! — намигна му Шон и се ухили, като набледна на последната фраза.

— Говориш глупости, Шон! — скастри го Брайди и се обръна към Белинда: — Не му обръщай внимание, беше просто шега.

— Комплимент, не шега — не преставаше Шон. — Сигурен съм, че Белинда не си прави илюзии, че не е първата жена в живота на Винсънт, но вероятно не знае, че е единствената, която е водил тук. Сигурно е нещо сериозно... Време му е вече!

Брайди и Шон се засмяха и загледаха с любопитство Винсънт. Белинда бе свела лице поруменяла. Инстинктивно долавяще раздразнението му. Не му беше до шеги.

— Този път сбъркахте, драги, Белинда не ми е приятелка. Тя е... — запъна се той, свъсил вежди, а Шон се разсмя и го подкани окуражаващо:

— Да? Коя е тя? Твоя служителка? Или секретарката ти? Или само придружителка?

— О, стига вече! Донесете ни нещо за пие! — ядоса се Винсънт не на шега.

— Бедният Вини! Престани, Шон, знаеш, че не обича да го поднасят!

— Няма чувство за хумор, там е бедата! Връщам се в кухнята, ще се видим по-късно. Забавлявайте се добре, Белинда!

Ресторантът се помещаваше в стара, но както личеше, скоро реставрирана сграда с ниски тавани, бяла мазилка и тъмноопущен гредоред. Широките прозорци гледаха право към реката, която точно на това място правеше красив завой надясно. По двета ѝ полегати бряга, покрити с буйна гъста растителност, се редяха току-що

раззеленили се плачещи върби. Картината беше толкова впечатляваща, че Белинда дълго седя загледана навън. Заведението представляваше тясно продълговато помещение, в което на разстояние една от друга бяха разположени само осем маси. Върху белите колосани покривки лежаха сребърни прибори, а до тях бяха поставени кристални чаши и малки вазички с по една тъмночервена роза във всяка.

Още когато влязоха в ресторант, Белинда улови няколко любопитни погледа, отправени към тях. Винсънт беше несъмнено важна личност и хората сега гадаеха коя ли е жената с него. Тя се постара да не обръща внимание на следящите ги очи и се съсредоточи в менюто.

— Ще взема супа и печено пиле — реши Винсънт, а Белинда избра порция пъстърва и пъпеш.

Не чувстваше глад. Стомахът ѝ се бе свил и всеки път, когато поглеждаше към Винсънт, изпитваше странно усещане. „Какво става с мен? — питаше се тя. — Никога не съм го харесвала. Имам поне три основателни причини да го мразя. Какво е това чувство, мили боже?“

Малък коридор водеше от заведението към хотела, пристроен допълнително към него. Решиха да изпият кафето си във фоайето. Неголемият салон имаше почти елипсовидна форма и предлагаше старомоден тих уют: дълбоки меки кресла с ниски масички, отрупани с вестници и списания, абажури с ресни и навсякъде — водопади от зеленина.

Винсънт избра две кресла до прозореца, но преди да се настанят, Белинда се извини и отиде до тоалетната. Седна пред огледалото и обхвана с две ръце главата си. Какво ставаше, за бога? Влюбаше ли се?

Вратата се отвори и тя побърза да се вмъкне в една от розовите кабини — искаше да остане сама и да събере мислите си. Но не ѝ се удава. До слуха ѝ достигнаха гласовете на две, както ѝ се стори, пийнали и попрехвърлили годините жени.

— Ох, храната тук е винаги... толкова обилна... — каза едната, като правеше паузи между думите, вероятно нанасяйки червило върху устните си. — Откъде се изсипаха днес толкова много хора? Човек до човек... И всички са така любопитни! Забеляза ли дамата с жълтата шапка на съседната маса? Постоянно надаваше ухо към нас. Обзалагам се, че дума не е изпусната от разговора ни!

— Ще го превиваш някак си! — успокои я другата. — Бях заета с по-важни неща: опитвах се да чуя какво говори Винсънт Гарет. О, какъв мъж!... Изглежда страховто, нали? Доста е по-хубав от брат си, който нас скоро се ожени — видях сватбената му снимка във вестниците. Как се казваше всъщност той?

— Ричард. Познавам добре майка им — участваме с нея в няколко благотворителни комитета. Но аз предпочитам Ричард. Винаги съм харесвала русите мъже... Е, доста е по-млад от мен, но...

— Джудит! — хълъцна другата жена. — Том знае ли? Шокирана съм!

— Успокой се, мила! Как можа да си го помислиш? Та аз мога да му бъда майка! Но не ми е забранено да гледам, нали-и-и? — И двете се разсмяха високо. — Щом нашите мъже могат да задирят хубавите момичета, защо да не го правим и ние? Хайде, Марион, дръж се! Видя ли момичето с него? Не изглежда зле, но е доста слабичка...

— Щастливка! — въздъхна завистливо Марион. — Ох, ще трябва отново да започна онази диета... Чудя се дали и Винсънт не се готови да последва брат си? След един брак в едно семейство обикновено следва друг.

— Винсънт няма да се улови толкова лесно на въдицата, пък и не съм сигурна, че Ричард е най-подходящият пример за това... Срецнах го онзи ден в Ейлсбъри: съвсем нямаше вид на щастлив съпруг, напротив, изглеждаше отегчен и нещастен...

Белинда се облегна на стената с подкосени крака и пребледняло лице. Очите ѝ бяха застинали в недоумение: Рики се бе върнал от сватбеното си пътешествие! Бил е в Англия, но не изглеждал щастлив...

— Винаги става така с младите — продължи Джудит. — Встъпвайки в брак, са убедени, че щастието им ще продължи вечно, а когато действителността се окаже доста по-различна от представите им, разбират, че съжителството им с любимия човек не е това, което са очаквали...

— И тогава хукват да се развеждат — догълни Марион.

Отново се чу звук от отваряща се врата и гласовете скоро заглъхнаха. В малкото помещение стана тихо. Белинда отиде до огледалото. Очите ѝ изразяваха странна смесица от чувства. Ако Рики наистина не е сполучил в брака си, дали причината не бе тя? Когато е

разбрал, че шансовете й да оживее са минимални, му е било все едно какво ще се случи с него... Дали вече е научил, че е излязла от комата? Сигурно. Семейството му не би могло да скрие новината от него. Или... Дали ще дойде да я види в Дилингам Плейс?

Белинда потрепери. Вълнуваха я толкова много неща. Навярно скоро щеше да намери отговора на повечето от тях. На един въпрос обаче трябваше да си отговори сама: какво изпитваше към Рики сега, след всичко, което се случи между нея и Винсънт?

ШЕСТА ГЛАВА

Винсънт пиеше кафето си, когато Белинда се върна на масата.

— Къде се губиш толкова време? Помислих, че си си тръгнала...

Добре ли си?

Тя седна и го загледа ядосано.

— Защо не си ми казал, че Рики се е върнал?

— Кой ти каза? — въздъхна шумно Винсънт и присви очи.

— Случайно дочух разговора на две жени в тоалетната.

— Ето къде си била цял час! За какво отиде там — да разбереш
ключките ли?

— Не можех да си запуша ушите! И не се отклонявай от темата.

Говорехме за Рики. Чакам отговора ти.

Винсънт вдигна рамене с безразличие:

— Рики е женен мъж, има съпруга и живее с нея. Всичко
останало в живота му е минало. Мисля, че обстоятелствата около него
вече не те засягат...

— О, престани! — избухна наново Белинда. — Мислиш, че не
разбирам защо го криеш от мен: за да не се срещна с него и да не
объркам плановете на семейството ви!

— Няма да направиш това! — потъмняха очите на Винсънт и
гласът му загрубя. — Рики е женен, затова го забрави! Има съпруга,
която го обича...

— А аз? Не го ли обичах и аз? — почти проплака тя.

Той учудено вдигна към нея блесналия си поглед:

— Щастлив съм да те чуя да говориш за него в минало време...

Белинда потръпна. Не бе забелязала как думите сами ѝ се
изпълзнаха. Нима любовта ѝ към Рики бе вече минало?

Винсънт я наблюдаваше скрито. Тя имаше чувството, че се
опитва да надникне в мислите ѝ, и упорито криеше поглед.

— Дори да си го обичала някога, сега нещата стоят доста по-
различно, Бел — неочеквано се разнеки той. — Рики вече не
съществува за теб, забрави го, мила! — Помълча няколко секунди и

като не дочака отговора ѝ, предложи: — Да ти поръчам ли кафе? Пиеш го със сметана и захар, нали?

Белинда не отговори. В мислите ѝ цареше хаос. Винсънт ѝ поръча кафе, добави лъжичка сметана и захар и го разбърка.

Ето пак! Като че ли съм дете, помисли си тя с раздразнение, като го наблюдаваше. Беше властен човек, свикнал да управлява и да налага волята си. Разпореждаше се с живота на хората, без да са го молили за това, и изглежда не му и минаваше през ума, че някои предпочитат да запазят неприкосновеността си...

— Вземи — подаде ѝ той чашата с една от ония галантни усмивки, които го правеха неотразим. Беше мъж, на който трудно можеше да се устои. Прииска ѝ се да си възвърне чувството на неприязън към него, но не успя. — Изпий го, докато е топло — посъветва я той, а тя го стрелна ехидно:

— Да, господине! Желанието ви е закон за мен!

Винсънт се взря изненадано в нея, после погледът му се смекчи:

— Що за докачливост! Не виждаш ли, че просто те съветвам приятелски... — Не ѝ говореше само за кафето, но тя се направи, че не го разбира.

— Добре, добре, веднага ще го изпия.

Шон и Брайди надникнаха откъм ресторантa. Шон бе сменил работното си облекло и в джинсите и зелената си фланелка изглеждаше като момче.

— Това се казва обяд! Готовите превъзходно! — поздрави го Белинда, а той кимна поласкан:

— Радвам се, че ви харесва при нас. Няма нищо по-неприятно от това, да се стараеш за някой, който не разбира от добра кухня.

— Артистите обичат аплодисментите — подразни го Брайди.

— Какъв прекрасен ден — погледна Шон с въздишка навън.

— Нали? — оживи се Белинда. — Преди малко чух кукувица оттатък реката. За първи път я чувам тази година. Не е ли странно — никоя друга птица не въздейства така спонтанно на хората...

— Обикновено я чуваме за първи път през май — усмихна се Брайди. — Зад реката има малка горичка и всяка година кукувиците се събират там. Понякога в почивните дни ходим с лодка оттатък и прекарваме по няколко часа сред природата: играем баскетбол, лежим под дърветата и слушаме птиците.

— Мисля си дали да не наемем лодка за около час — намеси се в разговора Винсънт. — Ще е истинско удоволствие да се гребе по реката днес следобед.

Шон веднага им предложи да вземат неговата лодка:

— Малка е, но ако сложите няколко възглавнички, ще си я направите доста удобна.

— Умееш ли да гребеш, Винсънт? — загледа го Брайди подозрително, а Шон избухна в смях:

— Не се чуваш какво говориш, мила! Вини е едно малко чудо на природата!

— О, тези мъже! — нацупи се Брайди. — Чудя се дали ще пораснат някога...

Тя обиколи тичешком креслата във фоайето и събра няколко възглавнички, след това всички се запътиха направо през градината към пристана. Шон доволно им показа малката си флотилия. Имаше всички основания да се гордее с нея: две малки лодки, едната от които бе съвсем нова, а другата — доста използвана, но старательно боядисана и лакирана, а точно в средата властно изправяше осанка красива морска яхта с чудноватото име „Брайди Втора“, изписано по цялата лява страна.

— Нямаш ли моторна лодка? — неволно запита Белинда и тримата я зяпнаха ужасени.

— Боже мой, разбира се, че не! — възклика възмутено Шон. — Мразя тези проклети изобретения! Вдигат шум до бога и прогонват всяка жива твар на километри от брега, вонят, ръсят масла навсякъде из реката и порейки с титанична сила спокойната водна повърхност, почти убиват представата на човека за тишина и спокойствие... Не, не! Никога няма да ме видите на такъв звяр!

— Говориш като еко експерт, Шон — подхвърли Винсънт и намигна на жените. — А ти, Белинда, ако искаш отново да спечелиш благоразположението му, му хвърли някой от прельстителните си погледи...

— Какво? — Белинда присви очи поруменяла и го изгледа ядосано.

— Ето, точно така! Погледни го по начина, по който гледаш мен сега!

Кръвта забушува във вените ѝ: в този мъж имаше твърде много чар — дори когато искаше, не можеше да му се сърди...

— Добре, добре, деца, край на представлението! — вдигна очи към слънцето Шон. — Качвайте се по-скоро, преди денят да си е отишъл... Винсънт, помогни ми да отвържем лодката!

Десетина минути по-късно Винсънт подаде ръка на Белинда, за да ѝ помогне да прекрачи от кея в лодката. Първоначалната ѝ радост се замени с тревога: малкият дървен съд изглеждаше като черупка на фона на голямата река, странно полюлявайки се напред-назад от прииждащите и отдръпващите се вълни. И въпреки че Винсънт я държеше здраво, тя неуверено стъпи вътре и почти мигновено седна на една от пейките. Шон и Брайди отблъснаха лодката от брега и замахаха с ръце:

— Позабавлявайте се добре! Ще ви чакаме за чая...

Движеха се до самия бряг, почти под надвисналите клони на върбите, пропускащи тук-там слънчевата светлина, а над главите им в любовна надпревара се гонеха и чуруликаха пъстри птици. Винсънт гребеше усърдно, привеждайки стройното си тяло, а загорелите му ръце повдигаха и спускаха веслата без видимо усилие.

Беше горещо. Белинда се надвеси през лодката и потопи ръка в хладната вода. Свали шапката си и косите ѝ като разтопено злато се разстлаха по гърба. Прихвана ги с ръка и ги вдигна над тила си.

— Толкова е топло! Ще се подстрижа, щом се приберем вкъщи...

— Да не си посмяла! — изви се към нея Винсънт и тя учудено го погледна. Изчерви се и отново се втренчи във водата, откъдето я гледаше собственият ѝ образ: косите ѝ се спускаха като върбови клонки около миловидното лице, застинало като отражението на луната в кристалночистите речни води.

Винсънт забави темпото, лодката се плъзна леко към сушата и меко заби нос в брега. Той слезе и я привърза към издадения над водата ствол на най-близкото дърво.

— Слизаме ли? — неспокойно се надигна Белинда.

— Не — поклати глава той и се качи отново при нея. — Изморих се, това е всичко. — Седна на дъното на лодката и като си подложи под главата една от възглавничките, се излегна удобно.

— Да не смяташ да спиш тук? — изумено го погледна тя.

— Ще дремна половин час — прозина се той широко, оголвайки едрите си бели зъби. Същинска акула, помисли си мрачно Бел. — Шон е виновен за всичко! В такъв горещ ден... да ни храни така обилно...

Гласът му загълхна и в следващия момент той вече спеше, подложил лакът под главата си.

Колко ли е приятно да лежиш по гръб в полюшващата се лодка, завистливо го загледа Белинда, но място за нея очевидно нямаше: тялото на Винсънт се простираше от единия край до другия и краката му стърчаха почти под носа ѝ. Бе обут в бежови летни обувки, изработени ръчно от мека еластична кожа, и в чорапи със същия цвят. Премери го с поглед от горе до долу. За първи път ѝ се удаваше случай да го разгледа подробно, без да се набива в очи. Спящият Винсънт не представляваше заплаха за нея, но неизвестно защо тя изпита необичаен смут. Дребни, незначителни до вчера, неща започнаха да изплуват в съзнанието ѝ. Не можеше да си обясни например защо я вълнуваха начинът, по който ризата се бе впила в тялото му и подчертаваше силните му мускули. Бе свалил сакото и вратовръзката си и през разтворената риза се виждаха широките му гърди. Тънка вадичка пот се стичаше по врата му и мокреще възглавничката. Устните му, капризно свити като на дете, потрепваха от време на време в просъници, а дългите му тъмни мигли хвърляха сенки върху загорелите от слънцето страни. Белинда го гледаше със затаен дъх и пресъхнали устни и не смееше да помръдне.

И тогава се появи някаква пеперуда. Беше огромна и игрива, с пъстри, като на паун крила, покрити с тъмен блестящ прашец. Тя излетя от клоните на върбите и започна да кръжи над главата на Винсънт. Той трепна и равномерното му дишане се наруши. Несъзнателно посегна да я прогони, но пеперудата не отлетя, а кацна на бузата му. Разтваряше и свиваше криле, като че ли вдишваше мириса на мъжката му плът и се опияняваше от него.

Беше красива гледка, но Винсънт можеше да се събуди, а Белинда не желаеше това да се случи. Неусетно бе влязла в ролята на негова покровителка и не би позволила на никой да наруши съня му в този момент. Надигна се предпазливо и се наведе над лицето му, за да пропъди с ръка насекомото, но от движението ѝ лодката се наклони встрани и Белинда бързо се изви, за да седне обратно на мястото си.

Неочаквано кракът ѝ се подхлъзна и тя се строполи с цялата си тежест върху гърдите на Винсънт.

— Какво става, по... — все още сънен, изръмжа недоволно той и я сграбчи през кръста. Очите му се отвориха бавно и устните му замръзнаха в полуусмивка. — Какво се опитваш да сториш, Белинда — да ме убиеш или да ме прельстиш?

Белинда не виждаше нищо забавно в цялата история: не можеше да си поеме дъх от смущение и срам и не знаеше как да излезе от нелепата ситуация. И от ръцете на Винсънт, които все повече затягаха обръча около тялото ѝ.

— Нито едното, нито другото. Пусни ме, моля те! Само исках... една пеперуда беше кацнала... и аз...

— Искала си да хванеш пеперуда? Да не би да ги колекционираш?

— Не, не — опита се да обясни нетърпеливо тя. — Беше кацнала на лицето ти и исках да я прогоня...

— О! Страхувала си се да не ме събуди ли?

— Престани да ме иронизираш, моля те! Съжалявам, че паднах върху теб. А сега ме пусни, чуващ ли!

— Не бързай толкова — каза той мило и прокара ръка по гърба ѝ.

— Така ни е хубаво и на двамата...

Белинда го загледа мълчаливо. Обзе я паника. Опря двете си ръце на раменете му и се заизвива отчаяно, за да се освободи. Винсънт лежеше под нея и следеше с присмехулен поглед усилията ѝ да излезе от желязната му прегръдка. Притискаше я само с едната си ръка, а с другата милваше косите ѝ на тила.

— Недей! — промълви тя задавено, но той вече не я чуващ.

Едва успя да срещне пламналия му поглед, преди устните му да се впият в нейните и да сложат край на всички колебания и условности. Обзета от буйна страсть, тя с изумление усети как започна да се топи като запалена свещ в ръцете му. Коленете ѝ омекнаха и се поддадоха на натиска на силните му бедра, а устните ѝ се разтвориха с копнеж, за да срещнат горещите му целувки. Обезумяваше ли? Толкова ли бързо забрави омразата и презрението си към този безскрупулен мъж? Разбунтува се отново и го заудря по гърдите и раменете, но искаше ли всъщност да се изтръгне от обятията му? Едно тъничко гласче ѝ нашепваше предателски: желаеш го, Белинда, не се опитвай

да заблуждаваш и себе си, и него... Осъзнала накрая слабостта си, тя се отпусна за миг изнемоющая, но веднага впи отново горещи устни в неговите, ръцете ѝ обвиха врата му и тялото ѝ се притисна изкушаващо до твърдата му плът.

— О, Бел, любима... — прошепна задъхан Винсънт и я зацелува бурно. Чувството бе сладостно и опияняващо, усещането — неповторимо. Белинда не бе в състояние да възприема нищо, освен натрапчивото му мъжко присъствие. Изпитваше непреодолима нужда да го докосва и да бъде докосвана, да обича и да бъде обичана...

Винсънт бавно разкопча дрехите ѝ. Хладните му пръсти заиграха по голата ѝ кожа и се спряха на гърдите. От устните ѝ се изтръгна кратък сподавен стон. Удоволствието беше неземно. Съзнанието ѝ се замъгли и тялото ѝ се разтрепери...

В този миг силно бучене разпръсна тежката следобедна мараня над реката. Само на метри от тях прелетя с грохот моторница и спокойните тихи води закипяха. Огромни вълни заприиждаха към брега и силно разлюляха лодката. Изненадата бе толкова голяма, че Белинда изгуби равновесие и за част от секундата се намери във водата. Винсънт скочи светкавично и я сграбчи за раменете. Но беше късно. Едва поемайки си дъх, трепереща от хлад и възбуда, тя се покатери обратно в лодката и седна на мястото си. Видът ѝ беше като на несправедливо наказано дете: вода се процеждаше от дрехите и косите ѝ, лицето ѝ бе побледняло от страх, а очите ѝ гледаха объркано и безпомощно.

— Добре ли си? — запита я със съчувствие Винсънт и грабна веслата. — Да се връщаме бързо, за да се изсушиш. — Изглеждаше също смутен. — Не искам да хванеш пневмония или бог знае какво... Какво ли ще си помислят Шон и Брайди? — усмихна се след малко той. — Ще кажат, че съм забравил да греба, и винаги ще ми го напомнят!

— Защо ме доведе в дома си? — прекъсна го неочеквано Белинда и отклони очи от лицето му, за да избегне изненадания му поглед. Вече го познаваше твърде добре и инстинктивно усети как мисълта му трескало заработи.

— Вече ти обясних — започна неуверено той. — Семейството ми ти причини толкова много главоболия, че исках да получиш възможно най-добрите грижи до пълното ти възстановяване. В случая става

въпрос не само за телесното ти нараняване... — Винсънт въздъхна и продължи: — Рики нарани дълбоко душата ти, за което искрено съжалявам... Но с риск да ти причиня още по-голяма болка съм длъжен да ти кажа, че той никога нямаше да се ожени за теб. Не трябва да му се сърдиш — такъв си е от дете: разглезен и самонадеян... Когато Мег реши да отпътува за Франция, той така се ядоса, че искаше на всяка цена да ѝ отмъсти. Това беше истинската причина да хукне след теб, без да си дава сметка, че можеш да се влюбиш в него.

— Добре, ако я обича, защо сега е нещастен?

— Какво? — стъписа се Винсънт.

— Чух го от разговора на двете жени днес. Рики изглеждал така отчаян, като че ли бракът му не вървял...

— Забрави го! — прекъсна я той грубо. — Дали е щастлив, или не, не те засяга!

— Така значи! — възпротиви се Белинда. — Доведе ме в Дилингам Плейс, за да си сигурен, че няма да се срещам с него, нали? Домът ти се оказа най-подходящото място, откъдето би могъл лично да направляващ хода на събитията! О, Винсънт! Ако знаех... — Винсънт сякаш бе онемял. Тя продължи огорчено: — Не те ли гризе съвестта?

Мълчанието му я плашише. Спомни си миговете на усамотение с него само преди половин час и гъста руменина заля страните ѝ. Срамуваше се. Дали Винсънт не бе отвърнал на ласките ѝ само за да я откъсне от спомена за Рики?... О, не! Нямаше съмнение, че това, което се бе случило между тях днес следобед, беше желано и от двамата. Езикът му можеше да я лъже, но тялото му — не.

Белинда сведе очи. Когато връзката ѝ с Рики бе прекъсната по силата на обстоятелствата, страстта в тялото ѝ още не беше угаснала. Връщайки се отново към живота, тя усети кръвта да бушува с нова сила във вените ѝ. Трябваше да отдаде тази изпепеляваща страсть на някого, за да намери душата ѝ най-после желания покой.

И Белинда я отдале. На първия срещнат. На Винсънт Гарет. Искаше да знае защо го направи. Трябваше да провери истинските си чувства.

— Добре — вдигна тя поглед към Винсънт. — Искам да се срещна с Рики. Още сега. Веднага!

СЕДМА ГЛАВА

— По дяволите! Не знаеш какво искаш! — процеди Винсънт. — А сега ме чуй...

— Не искам да те слушам повече! Достатъчно те слушах... — пое си дъх Белинда. — Мислих дълго за всичко и решението ми е твърдо: искам да видя Рики, та дори да е за последен път.

Лодката се насочи към кея, встриани от градината на Шон и Брайди.

— Не се опитвай да разрушиш брака на Рики, преди да е започнал! — заплашително я погледна Винсънт.

— Не си прави труда да говориш, защото не те слушам! — Тя помаха с ръка на Брайди. — И престани да се мръщиши. Стивънс са толкова мили към нас.

Винсънт я наблюдаваше с потъмнял поглед и Белинда въздъхна с облекчение, когато лодката меко удари дървените подпори на кея. Брайди затича към тях, но като видя мокрото до кости момиче, в очите й блесна игриво пламъче.

— Хей, Вин, мислех, че владееш отлично веслата! — Подаде ръка на Белинда и закачливо се обърна към нея: — Само не ми казвай, че си паднала във водата! Какво, по дяволите, се е случило? Или по-добре да не питам...

— Нищо не се е случило — избоботи Винсънт и бавно закрачи през градината.

— Хо-о-оп! — свирна по момчешки Брайди след него. — Да не сърках нещо? Никога не съм те виждала в такова настроение...

— Достатъчно, Брайди — прекъсна я Белинда, но веднага омекна: — Не исках да те обидя, мила, съжалявам... — Разтърси мокрите си коси и попита: — Мога ли да взема душ?

— Разбира се, нали сте ми гости... Ще ти дам и сухи дрехи.

Когато след малко Белинда се върна във фоайето на хотела, тримата седяха пред отрупана с кифлички и бисквити маса и пиеха чай.

— Изглеждаш прекрасно! — похвали я Брайди с усмивка. — Вземи си от кифличките — специалитет са на Шон. Прави ги по стара ирландска рецепта — с кисело мляко. Хрупкави са и са леки като перце, нали, Вин?

Винсънт само измърмори нещо неопределено и разсеяно кимна, затова Белинда се почувства задължена да изрази благодарност на домакините и от негово име. Усмихна им се топло и обясни, че се изкушава при вида на сладко ухаещите кифлички и с удоволствие ще ги опита с чаша чай. Но едва бе отпила няколко гълтки, когато Винсънт се извини и стана.

— Трябва да тръгваме вече. От няколко часа сме на крак, а Белинда се нуждае от почивка.

— Отбийте се пак някой ден! — поканиха ги любезните домакини и ги изпратиха до изхода на хотела.

Белинда сложи бялата си шапка и им махна с ръка от колата. Винсънт не каза нищо на сбогуване, но също им махна разсеяно, преди да завият и да се скрият от погледа им.

Очакванията на Белинда той да поднови атаките си срещу нея не се оправдаха. Седеше мълчалив и неподвижен и не забелязваше скритите й погледи. Стиснал челюсти, не откъсваше очите си от пътя. Имаше вид на човек, опитващ се усилено да разреши някаква дилема. Тишината в колата беше непоносима. По-добре да беше избухнал, да я бе нагрубил или заплашил... Това мълчание означаваше нещо и бедата беше в това, че Белинда не знаеше какво точно. Винсънт беше способен на всичко. Какво ли кроеше?

Отдавна трябваше да са пристигнали у дома. Но какво става? Накъде пътуваха? Тя се огледа неспокойно: колата се движеше в съвсем друга посока, а не към Дилингам Плейс. Да не би да грешеше? Миг по-късно пътят зави и зад високите липи като мираж в късния следобед изникна голямата бяла къща на семейство Гарет.

— Та това е домът на родителите ти! — възклика Белинда.

— Точно така — съгласи се Винсънт без ентузиазъм и намали скоростта. Завъртя бързо волана и умело вкара колата през портала.

— И какво ще правим тук?

— Нали искаше да видиш брат ми?

Белинда не вярваше на ушите си. Погледът й пробяга по красиво оформената фасада на къщата, която смайваше с великолепието си.

Пред нея — на площ от около един декар — се простираше чудесно оформена по типично английски образец градина с геометрично разположени лехи, в които по това време на годината цъфтяха рози и лавандула. Множество алеи и пътчетки излизаха от центъра, в който сред обрасли с мъх статуи в класически стил сложен декоративен мотив привличаше погледа. Цветната градина бе разположена в съседство с голямо затревено равно игрище, на което в този прекрасен следобед се виждаха неколцина младежи.

— Играят крикет — погледна с въздишка към тях Винсънт и паркира точно срещу входа на къщата. — Е, все още ли искаш да видиш брат ми?

Объркана и изгубила първоначалната си самоувереност, Белинда слезе от колата и го последва.

— Не мога да говоря с него пред толкова много хора...

— Искам да те предупредя, че това е единственият начин, по който ще се виждаш с него в бъдеще. Не забравяй, че не е вече свободен. Доведох те само защото се надявам, че като го видиш, ще се успокоиш и ще престанеш да се измъчваш. Макар че, откровено казано, още се чудя какво толкова намираш у него... Понякога е направо отегчителен — и ти го знаеш. Дори мъжкият му чар не може да компенсира липсата на толкова други качества...

Той я хвана под ръка и я поведе към игрището. Младежите, облечени в бели спортни екипи, тичаха насам-натам, размахвайки в ръце бухалките си за крикет. Когато ги съгледаха, спряха играта и някой възклика:

— Та това е Винсънт!

— А кое е момичето с него? — обади се друг.

Очите на Белинда нервно пробягаха по лицата им. Не познаваше никого. Защо ли Винсънт я водеше тук?

И тогава съзря Рики. Беше застанал гърбом към тях и говореше с едно от момчетата. Когато чу да споменават името на брат му, се обърна и усмивката му замръзна. Беше я познал. Очите му се разшириха като на изплашено животно, бухалката се изпълзна от ръцете му и глухо тупна на земята. Беше шокиран. Коленете му се разтрепериха, тялото му се разлюля и той се подпра на рамото на приятеля си.

Белинда се чувстваше не по-добре от него. Въпреки че бе подгответена за срещата, изживяването в този момент не можеше да се сравни с нищо: кръвта замръзна във вените ѝ, тялото ѝ изстина, краката ѝ не искаха да направят и крачка по-нататък. Винсънт ѝ говореше нещо, но тя не го чуваше. Стоеше безмълвно и със замъглен поглед следеше всяко движение на Рики. Когато го видя, беше готова да хукне обратно, но краката ѝ не се отлепваха от земята.

— Бел! — викаше Рики и тичаше с разтворени обятия към нея.
— О, Бел, ти ли си? Жива ли си? — Стигна до нея, протегна ръце, докосна невярващо лицето и устните ѝ и разпиля косите ѝ. — Мисля, че сънувам! О, господи, бях толкова нещастен, като знаех, че ти... Прости ми, Бел, виновен съм пред теб! Мислех, че съм те погубил, че... Но ето, че си тук, вече си добре и изглеждаш... О, направо си прелестна! — Лицето му грейна в щастлива усмивка. Кичур руса коса бе паднал над челото му и закриваше просълзените му очи. — Извинявай, Бел, чувствам се толкова глупаво... Не мога да ти опиша какво изпитвам! Да те видя отново, след като си мислех, че ще те изгубим завинаги, и то по моя вина... Чудото стана, Бел! Да благодарим на Бога!

— Но ти не знаеше ли? — едва чуто запита Белинда.

— Да знам? Какво да знам?

— Дойдох в съзнание преди няколко седмици.

— Преди седмици? Не може да бъде! — изуми се Рики. — Затова изглеждаш толкова добре! Ти знаеше ли? — обърна се той към брат си.

— Разбира се. Нали аз я доведох днес тук — отвърна Винсънт хладно.

Рики впери потъмнял поглед в него.

— Разбираш какво те питам, нали? Знаеше ли, че Белинда е в съзнание, в деня, в който се оженихме с Мег?

— И какво, ако съм знаел? Трябваше ли да дойда и да ви разваля празника?

Белинда не разбираше нищо. Но постепенно фигурите в мозайката се подредиха късче по късче и картината, която се разкри пред нея, беше отчайваща: била е вече в съзнание, когато Рики и Мег са сключили брак! Винсънт я беше изльгал отново. Бе скрил истината и от брат си, изплашен, че планът му може да се провали.

— Как можа да постъпиш така? Ще те убия! — нахвърли се върху него Рики, задъхвайки се от ярост. Винсънт го сграбчи за китките, изви му ръцете и процеди:

— Овладей се! Идва жена ти.

Леденият тон, с който бяха изречени тези думи, накара Рики да потръпне. Винсънт го пусна и той политна назад със сконфузена физиономия.

— Никога няма да ти го простя! Никой не ти е дал право да се разпореждаш с живота ми! — просъска по-малкият брат и в гласа му се доловиха безсилен гняв и отчаяние.

Белинда съжали, че бе пожелала да дойдат. След всичко трябваше да се срещне и с жената, отнела ѝ любимия мъж. Но не можеше да си тръгне. Стисна зъби и се обърна към къщата, откъдето идваше Мег. Не бе сигурна какво очакваше да види, но беше готова да я намрази в мига, в който я съзре.

Мег не беше това, което Белинда си бе представяла. Напереното и богато разглезнено момиче от въображението ѝ беше твърде различно от крехкото фино създание с меки кестеняви коси и боязливи сини очи, което само след минута застана пред тях. Не можеше да се каже, че беше красива, въпреки правилните черти на лицето и стройната фигура, но впечатлението за прямота и сърдечност, което оставяше у хората, не будеше никакво съмнение. Колкото и да се стараеше да се настрои срещу нея, Белинда не успя.

— Здравейте! — поздрави ги Мег с мила усмивка. — Радвам се да те видя, Вини! Не си се мяркал насам цяла вечност! — Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата. После погледът ѝ любопитно се стрелна към Белинда. — Довел си ни и гостенка? Много мило! Аз съм Мег Гарет, съпругата на Рики — подаде ръка тя на Бел. — Не сме срещали с вас, нали?

Белинда протегна ръка нерешително, чудейки се дали Мег не се досеща коя е. Ако сега назове името си, дали няма да я нарани по някакъв начин? Очевидно беше, че Мег бе забелязала смущението на Рики. Белинда отвори уста да се представи, но Винсънт бързо я прекъсна:

— Това е Белинда Хънт. Досега не сте се срещали с нея, но отсега нататък ще се виждате често, тъй като току-що се сгодихме.

Ръката на Белинда увисна във въздуха. Добре ли чу? Какво каза Винсънт? Тя плахо вдигна очи към него, но срещна заплашителния му поглед и онемя.

Рики също бе изумен. Гледаше недоверчиво ту към единия, ту към другия, и дишаше тежко, сякаш въздухът не му стигаше. Първа излезе от стъписването си Мег. От тримата тя най-леко прие новината. Лицето ѝ се проясни и любопитството ѝ изчезна.

— О, това се казва изненада! Ето защо Рики изглежда толкова възбуден! Скъпи, трябваше да ме уведомиш, в края на краищата и аз съм вече от семейството ви! О, чудесна новина! Толкова се радвам за вас двамата!

— Благодаря! — ласкателно кимна Винсънт и собственически плъзна ръка около кръста на Белинда. Потресена от наглостта му, тя дори не помръдна.

— Наистина ли възнамерявате да се ожените? — Рики си бе възвърнал най-после самообладанието.

— Знам за какво си мислиш, скъпи! — засмя се Мег. — Оня ден баща ми на шега подхвърли, че всеки брак в едно семейство води след себе си друг... Колко ли ще се учуди, като разбере, че предсказанието му се е събрало. И то толкова скоро! Сигурна съм, че изобщо не предполага, че точно Винсънт ще докаже верността на пророческите му думи. Извинявай, Вин, но в цялата околност се славиш като заклет ерген! Всъщност, разгласихте ли вече годежа? Или го пазите в тайна?

— Не бихме искали да става публично достояние все още. — Винсънт бе решил предварително всичко! — Засега ще запазим тайната в семейството. Само за няколко дни, предполагам... — Той погледна към къщата и лицето му придоби напрегнат вид.

— Разбирам — проследи погледа му Мег. — Докато уведомиш родителите си...

Белинда се беше съвзела от първоначалното си стъписване и постепенно бе започнала да разбира защо Винсънт бе измислил тази абсурдна лъжа. Просто искаше да разсее подозренията на Мег, породили се от смутения вид и агресивното поведение на Рики. И този път Винсънт не изневери на навиците си.

— Хей, вие двамата! — разнесе се ясен женски глас откъм игрището. — Ще дойдете ли да довършим играта?

— О, Господи! — промърмори Мег. — Магдалин знае ли?

Белинда настръхна, разпознавайки отначало името, а после и лицето на приближаващото се към тях момиче, нарамило бухалката си като гвардейска пушка. Магдалин изглеждаше много по-красива, отколкото на снимката. Но може би впечатлението се подсилваше от слънчевите отблясъци върху свежото ѝ поруменяло лице и от късата, разявяща се около дългите ѝ бедра поличка?

— Веднага идваме! — Мег хвана Рики за ръката и го задърпа към игрището. Той неохотно тръгна с нея, като се обърна още веднъж и погледна Белинда с тиха тъга. Не се сбогуваха: до днес тя не бе вярвала в окончателната им раздяла, но сега, когато го видя да се отдалечава ръка за ръка с Мег, разбра, че го е изгубила завинаги. Не я заболя. Обзе я само странна тиха меланхолия.

Магдалин беше почти стигнала до тях, когато Мег и Рики я пресрещнаха. Тя искаше да поздрави Винсънт, но Мег я хвана за ръката и я заговори. Тримата се отдалечиха бавно към игрището.

— Чудесно момиче! — възхитено поклати глава Винсънт.

— Кой, приятелката ти ли? — ехидно го изгледа Белинда. — Наистина е красива, но да се надяваме, че е и разбрана. Когато научи за „годежа“, няма да е очарована, не мислиш ли?

— Имах предвид Мег — раздразнено отвърна Винсънт. — Рики ще е щастлив с нея, Бел, повярвай ми! Е, най-после ги видя заедно. Не се ли убеди, че са създадени един за друг?

Белинда не искаше да спори с него. Беше видяла повече, отколкото бе необходимо: Рики обичаше жена си и беше щастлив с нея. И още нещо бе разбрала Белинда: дълбоката емоционална реакция на Рики, когато я видя преди малко след толкова дълга раздяла, бе продиктувана от чувството му за вина, а не от любов. През цялото време той се бе чувстввал виновен за злополуката, за тежкото ѝ състояние, за това, че никога не я бе обичал така, както обичаше Мег. Бедният Рики! Как би могъл да бъде щастлив младоженец, носейки върху плещите си такъв непосилен товар!

— Погледни ги пак — притисна я до себе си Винсънт. — Признай, не са ли създадени един за друг?

— А ти и Магдалин — не сте ли създадени един за друг? — погледна го тя зло.

— Какво искаш? Да отидем и да ѝ се извиним ли? Тя съвсем не е толкова наивна, колкото ти се струва. Напротив, много по-силна и по-

обиграна е от теб. Би могла да те разкъса парченце по парченце. Хайде да си тръгваме! Не искам да ти се случи нещо неприятно...

Но Белинда не искаше и да чуе. Дръпна се рязко и изтича след тримата.

— Не съм играла крикет от години — присъедини се тя към Рики, Магдалин и Мег. — Дори не си спомням правилата...

— Ще те научим, мила, поиграй с нас — предложи ѝ с готовност Мег, но Белинда поклати глава, обърна се към тичащия след нея Винсънт и притваряйки очи, сладостно изрече:

— Благодаря ти, Мег, но Винсънт ще ме научи, нали, скъпи? — Изчака го да се приближи до нея и прокара пръст от лакътя до рамото му.

— Някой друг път! — избоботи Винсънт и я хвана за китката. Опита се незабелязано да я поведе към колата, но Белинда се задърпа нарочно и му се закани с пръст.

— Не е ли твърде самонадеян? — обърна се тя към Магдалин, която мрачно наблюдаваше сцената. — Пусни ме, Вини! Искам само да се запозная с приятелите на Мег. Здравейте! Аз съм Белинда, годеницата на Винсънт.

— Годеница? — повтори с писклив глас Магдалин и лицето ѝ се изкриви от изненада. Отдалече изглеждаше доста по-красива, отколкото бе в действителност: устата ѝ беше твърде голяма, а блясъкът в очите ѝ — по-твърд, отколкото бе необходимо.

— Да, днес се сгодихме! — потвърди Белинда и облегна глава на рамото на Винсънт. Почувства обзеляния гняв и беше сигурна, че ще ѝ плати един ден за това.

Магдалин откъсна поглед от нея и спря очи на Винсънт. Лицето ѝ потъмня от ярост. И двамата мълчаха. Той не издържа, изви глава настрани и стисна устни. Белинда очакваше да каже нещо, да се пошегува, да се засмее, да опровергае думите ѝ... Нищо. Тишината стана непоносима дори за нея. Вече съжаляваше за малкото си отмъщение.

Магдалин се предаде първа. Захвърли разгневено бухалката на тревата и без да каже нещо, хукна към къщата.

— Мили боже! — прехапа устни Мег. — Как мислите, да изтичам ли след нея? Толкова е разстроена!

— Бясна е, не е разстроена! — подхвърли саркастично Рики. — О, тази Магдалин! Толкова е амбициозна. Иска да си върне Вин, нищо повече. Ще се оправи, не се тревожи, Мег.

Но Мег само поклати глава и на лицето ѝ се изписа състрадание:

— Бедното момиче! Ще отида да видя дали не мога да помогна с нещо...

Тя забърза към къщата, а Рики се усмихна криво:

— Мег ще страда един ден от мекото си сърце...

— По-добре върви с нея! — посъветва го Винсънт, но брат му го изгледа свирепо.

— Престани да ме поучаваш, Вин! Не мисли, че съм забравил какво, ми причини! Знаеш, че щях да полудея от тревоги...

— Значи не си се тревожил достатъчно много, братко, щом не посети Белинда нито веднъж в болницата! — прекъсна го хладно Винсънт. — Дори не си направи труда да разбереш как е...

Рики почервя:

— Не ми говори с този тон! Нали обеща сам да се погрижиш за всичко?

— Наистина ли? — удиви се Белинда.

— Забрави ли, Рики? — ядоса се Винсънт. — Споразумяхме се Белинда да бъде мой проблем занапред, а не твой! Защо сега не ни оставиш и не потърсиш жена си?

Така значи! Белинда се изчерви от възмущение. Била само „проблем“ за двамата! Винсънт Гарет винаги насочваше и манипулираше нещо или някого. Е, добре, бе дошъл и неговият ред. Току-що се бе заплел в една тъмна история с неясен край...

— Не бързай толкова, Вин — доближи се до него Рики, — ще отида при Мег, но преди това искам да разбера още нещо — какво ще излезе от всичко това? Белинда изглежда толкова развлнувана. Какво си й причинил?

— О, да знаеше само! — не се стърпя тя. — Мога да ти разкажа такива невероятни неща за брат ти! Той е безскрупулен и безпощаден човек! И е лъжец — мами ме от самото начало...

— Но нали сте сгодени? — изкуши се да попита Рики.

— Точно така — бързо кимна Винсънт. — Рики, може ли да разменим няколко думи насаме?

Двамата се отдръпнаха настани и снишавайки глас, той бързо започна да говори нещо на брат си. До Белинда достигаха само отделни фрази:

— ... Не виждаш ли, че още не се е възстановила напълно? Трябва да бъдем много внимателни с нея! Моля те, Рики, не ѝ задавай излишни въпроси. Не бива да я затормозяваме, иначе кой знае какво може да се случи... Мозъкът е деликатно нещо — дори лекарите не знаят какво може да се очаква в случай като нейния...

— Лъжец! Чух те, чух те какво му наговори! — избухна Белинда.

— Успокой се, Бел, не се разстройвай! — втурна се с разтревожен поглед към нея Винсънт.

— Стой далече от мен, Винсънт! — застана тя в отбранителна поза. — Престани да внушаваш на хората, че съм луда! Знаеш добре, че не съм! Мислиш, че не се досещам какво целиш? От всичко искаш да извлечеш полза само за себе си! Безскрупулен и непочтен човек — ето какъв си ти!

Рики изглеждаше твърде нещастен — този словесен поток като че ли беше насочен не към Винсънт, а към него самия.

— Съжалявам, Вин, може би си прав — започна да отстъпва той назад. — Сигурно е глупаво от моя страна, но тя изглеждаше толкова добре преди малко... Мислиш ли, че ще се оправи напълно? Искам да кажа...

— Но аз съм наред, Рики, не виждаш ли? — отчаяно го погледна Белинда.

— Разбира се, че си — успокои я Винсънт и я прегърна през раменете.

— Не ме докосвай! — изсъска тя и го изгледа с ненавист. — Не искам никога да се приближаваш до мен!

— Дали не е трявало да се полекува още малко? — осмели се да запита Рики, а лицето му изразяваше смущение и уплаха.

— Струва ми се, че е само преуморена — днес е първият ѝ ден навън. Ще се оправи веднага, щом се върне в стаята си. Нуждае се от няколко дни тишина и спокойствие — обясни търпеливо Винсънт. — Мисля, че ще е най-добре да не те вижда известно време. Разбирам, че си загрижен за нея — това е твоето право след всичко, което се случи, но не забравяй, че си вече женен и първата ти грижа сега е Мег. Пък и с какво ли би могъл да помогнеш на Белинда в сегашното ѝ състояние?

Извинявай, Рики, че съм така брутално откровен с теб, но най-добре е засега да стоиш настрана от нея.

— Чувствам се толкова виновен... — простена Рики. — Така съжалявам, Бел — обърна се той към нея с умоляващ глас. — Прости ми, моля те, готов съм да направя за теб всичко, което е по силите ми...

— Не се беспокой, Рики — усмихна се тя горчиво. — Чувствам се добре, независимо какво мисли брат ти. И се надявам, че много скоро всичко ще е наред...

При тези думи Рики се почвства още по-зле.

— О, Бел, какво чудесно момиче си! — въздъхна той и затъти крака към къщата.

— Е, Винсънт — обърна се Белинда презрително към големия брат, — можеш да се гордееш със себе си! Какво безсрание! Да му кажеш, че не съм с ума си! Питам се какво повече би могъл да ми причиниш? Отне ми всичко, накара хората да ме считат за невменяема — и защо, по дяволите? Знаеш добре, че съм напълно нормална и че отлично съзнавам какво говоря и върша...

Винсънт я слушаше с интерес и когато тя спря, за да си поеме дъх, се усмихна самодоволно:

— Знам, разбира се, че си напълно здрава. — В очите му се появи присмех. — И съм очарован, че само преди половин час ти най-тържествено обяви пред всички, че ще се женим. Надявам се да спазиш обещанието си, скъпа...

ОСМА ГЛАВА

Няколко секунди Белинда го гледа изумена.

— Никак не е смешно, Винсънт! — прозвуча неуверено гласът ѝ.

— Не съм и искал да бъде — отвърна той и очите му тревожно погледнаха към дома на родителите му. — Вече видя брат ми. Време е да тръгваме.

Тя неволно проследи погледа му и разбра защо се беше обезпокоил. Към тях бързо приближаваха родителите му със загрижени сериозни лица.

— Е, сега си ти наред! Майка ти и баща ти изглеждат така, като че ли се готвят да те убият.

— Виж какво, защо не отидеш в колата? Няма да се предадат така лесно, сама знаеш...

Винсънт я отпрати, а сам се запъти да посрещне възрастната двойка. Въпреки че бащата беше вече с посивели коси, приликата му с по-големия син беше поразителна. Рики приличаше повече на майка си — госпожа Гарет също бе синеока и с фино телосложение. На снимката в Дилингам Плейс съпрузите Гарет бяха усмихнати и щастливи, но сега съвсем не изглеждаха въодушевени...

Белинда ги наблюдаваше от разстояние и се чудеше какво ли си говорят с Винсънт. Ако се съдеше по израженията на лицата им, бяха разгневени. Пада му се, щом без всякакво предупреждение решаваше живота на толкова много хора! От една страна Белинда се радваше на малкия реванш за неприятностите, в които Винсънт я бе вкарал, но от друга, несъзнателно започваше да се беспокоя за него. Имаше защо да се опасява — Магдалин определено не ѝ харесваше и тя не би желала да го види един ден в обятията на тази наперена своеенравна госпожица.

В този момент Винсънт се завъртя на токовете си и намръщено закрачи към колата. Без да погледне към Белинда, той се качи и с трясък затвори вратата.

Пристигнаха в Дилингам Плейс, без да разменят нито дума. Джес ги посрещна на входа.

— Най-после се върнахте! Бях започнала вече да се тревожа. Изненадана съм от Винсънт — да те държи толкова време навън! Не забравяй, че си още в период на възстановяване.

— Съжалявам, ако сме ти създали грижи, Джес — усмихна се помирително Белинда. — Изкарахме чудесен следобед, обядвахме навън, после карахме лодка по реката...

— Добре, добре, сега бързо в леглото. След половин час ще ти сервирам вечерята горе.

Белинда се прибра в стаята си, взе душ и вече си лягаше, когато телефонът долу иззвъня. Дали е Магдалин, зачуди се тя. Все едно кой е, не е нейна работа. Какво я интересува кой търси Винсънт Гарет? Взе книгата и я разлисти. Малките черни букви се размазаха пред очите й. Защо си губеше времето с този скучен роман?

— Спиш ли? — На вратата се почука и Белинда се изправи с пламнало лице. Беше Джес. — Нося ти препечени филийки и бъркани яйца, а тук има ягоди със сметана — допълни тя, като умишлено пропусна да отбележи, че в яйцата бе поставила парченца пушена съомга.

— Превъзходно! — Белинда отмести книгата настррана и бодна тук-там с вилицата. — М-м-м, вкусно!

Джес я погледна със задоволство и тръгна към вратата:

— След малко ще се върна да взема таблата и да загася лампата.

— Слушай, Джес, не съм малка...

— Но понякога се държиш като дете — усмихна ѝ сестрата и излезе.

Белинда се облегна удобно назад и се замисли. Кого бе очаквала да види, когато преди малко на вратата ѝ почука Джес? Още усещаше лудешкото препускане на сърцето си. Със сигурност не и Винсънт! Или може би... Да не би да се влюбаше в него? О, небеса! Изплашена, тя решително отхвърли тази мисъл.

Странно! Колко малко означаваше Рики за нея сега. Чувствата ѝ към него се бяха променили. Не бе усетила кога точно се беше случило това. Може би когато Винсънт ѝ бе разказал за женитбата му с Мег? В ония дни нещастието ѝ можеше да се сравни само със смъртта. А днес? Днес най-после Белинда бе проумяла истината — не обичаше

вече Рики. Харесваше го, но това чувство нямаше нищо общо с любовта. Беше потресена от откритието си.

Усмихна се вяло, спомняйки си реакцията му днес следобед, когато я видя за първи път след злополуката. Беше направо разтърсен. Не беше очаквал да я види и чувството, изписано на лицето му, не беше нищо друго, освен безкрайна изненада, примесена с облекчение и задоволство. Любов в очите му Белинда не откри.

Тя въздъхна. Срещата им затваряше една не дотам приятна страница от живота ѝ. „Утре е понеделник. Ще се обадя на мама и ще взема първия самолет за Нова Зеландия.“ С тази мисъл Белинда се унесе в първия си спокоен сън от месеци насам.

Когато се събуди на другия ден и слезе на закуска, разбра, че Винсънт бе отпътувал за Лондон. Двете с Джес се заеха с обичайните процедури — масажи и упражнения, а следобед се разходиха из градината и побъбриха.

— Отдавна ли познаваш Винсънт? — заинтересува се Белинда.

— Познавам го от раждането му — засмя се Джес. — Бяхме съученички с майка му, а когато тя се омъжи, ѝ станах шаферка. Запазихме приятелството си. Още ми се обажда от време на време.

— В такъв случай сигурно знаеш всичко за мен?

— Разбира се. Дороти често споделя проблемите си с мен.

— Значи и аз съм един от проблемите ѝ? — намръщи се Белинда.

— Страхувам се, че е така. Много се ядосваше... Ще ти призная, че никак не ми харесваше това, което чувах за теб. — Колкото и да се стараеше, Белинда не успя да скрие огорчението си. Почувства се засегната въпреки мекия тон на Джес. Сестрата усети болката ѝ и стисна ръката ѝ: — Но тогава не те познавах, скъпа. Познавах само Мег и бях много привързана към нея. Дороти и аз бяхме убедени, че Мег е единственият правилен избор за Рики, а за теб мислеме, че си лицемерна и амбициозна интригантка и изнудвачка.

— А сега ме познаваш и вече знаеш каква съм... — иронично я погледна Белинда.

— Да, сега те познавам и виждам, че през цялото време съм грешила в преценката си. Искрено съжалявам, че си изживяла толкова много огорчения! Но като че ли се поувлякохме. Време е за чай, да се връщаме...

Когато наблизиха къщата, колата на Винсънт се плъзна през портала и се насочи към тях. Спра на няколко метра и Винсънт слезе, като им махна за поздрав:

— Забавлявате ли се?

— Връщаме се от разходка и се каним да пием чай. Ще ни правиш ли компания? — отвори Джес входната врата и забърза към кухнята.

— Умирам за чаша чай... — отпусна се Винсънт в едно от креслата и разкопча сакото си. Белинда също седна недалече от него и се загледа през прозореца. Небето ненадейно се бе покрило с тъмни облаци, а откъм хълма отсреща подухна тих ветрец и разклати клоните на дърветата. Дали не се задаваше буря?

— Родителите ми идват на вечеря утре — каза уж случайно Винсънт и спокойно посрещна разтревожения й поглед.

— Какво?

— Мисля, че отдавна трябваше да се запознаят с теб.

— За какво говориш всъщност? Та те ме познават. И ме ненавиждат...

— Държа да си променят мнението за теб, след като вече сме почти женени.

— О, Винсънт, забрави тези шеги!

— Казах ти, че не се шегувам. Трябва да се омъжиш за мен, друг избор нямаш.

Белинда скочи разтреперана и бързо закрачи към вратата, но Винсънт ѝ прегради пътя.

— Бъди разумна, Бел! Ако подадеш иск срещу брат ми, ще почерниш живота на цялото семейство. Няма съмнение, че ще спечелиш, въпреки че злополуката не е по вина на Рики. Но съществува един факт, който не знаеш — пропуснал е да си плати застраховката.

— О, господи! — опря се на стената тя, но в действителност не беше изненадана ни най-малко, тъй като добре познаваше Рики.

— Да, типично за него — потвърди мислите й Винсънт. — Винаги е бил разсеян. Полицията естествено знае това. Обвиняват го за шофиране без осигуровка и за някои по-дребни неща. Но случаят още не е минал през съда. Делото ще се гледа веднага, щом разследването приключи. Ако се докаже, че Рики не е виновен за

катастрофата, може да има някакъв шанс за него, но ако и ти подадеш иск за обезщетение, с нас е свършено. Била си пътничка в колата му и този факт несъмнено ще породи подозренията на полицията. Заключението ще бъде, че го признават за виновен.

— Но аз нищо не си спомням за злополуката! Казах същото и на полицая, който ме посети в болницата. Но ако ми казваш всичко това, за да ме откажеш от намеренията ми, грешиш! Изгубих осем месеца от живота си, останах без дом, без работа...

— Да не се връщаме отново към тази тема! — отегчено вдигна ръка Винсънт. — Знам цялата ти история наизуст. Признавам, че имаш основания да търсиш правата си, затова ти предлагам: омъжи се за мен и ще имаш и дом, и работа. Не мога да ти върна само осемте месеца пълноценен живот...

— А Рики? Ще ми го върнеш ли?

— Мога да те осигурия добре материално — продължи той, без да отдава значение на думите й. — Знаеш, че съм влиятелен човек и като моя съпруга ще можеш да живееш почитана и уважавана от хората.

Белинда почувства хлад. Винсънт говореше толкова делово, а очите му гледаха студено и пресметливо. Какво ли значеше бракът за него? А любовта? Говореше й за тях едва ли не като за сделка. Е, какво още да чака от такъв човек? Чувства? Страст? Приятелство?

— С други думи, искаш да ме купиш... — тъжно го погледна тя.

— Не го разбирай така. Но можеш да приемеш думите ми като много изгодно и за двама ни предложение.

— Не и за мен... Заблуждаваш се! Майка ти ме смята все още за подла изнудвачка. Ако се омъжа за теб, ще излезе, че е била права!

— Остави майка ми на мен! Знам как да се оправя с нея.

Белинда изви очи към него и изпита чувство на раздразнение при вида на самонадеяното му изражение.

— Знаеш как да постъпваш винаги с всекиго! И с мен, нали? Въпреки че искаш да стана твоя съпруга. Но не на тази цена! Животът ми не е хазарт, Винсънт. Отлитам утре за Нова Зеландия!

Вратата се отвори и влезе Джес с поднос в ръцете, върху който тихо потракваше чаеният сервис.

— Отново ли се дуелирате? — хвърли им тя многозначителен поглед. — Белинда, седни, моля те, не бива да се преуморяваш!

Винсънт, не бъди лекомислен. Занеси й чая... О, забравила съм кифличките! — забърза тя обратно към кухнята.

Винсънт се втурна към Белинда и хвана лицето ѝ между двете си ръце:

— Никъде няма да ходиш! — лаконично отсече той. — Искам да си пред очите ми, за да съм сигурен, че няма да забъркаш някоя каша. А освен това у вас няма никого сега. Родителите ти са на почивка и няма да се върнат преди края на седмицата.

— Откъде знаеш? — взря се тя подозрително в него.

— Казаха ми, че заминават.

— Кога? — Белинда го гледаше все още недоверчиво.

— Обаждам им се по телефона един път седмично.

— Но защо? Та ти не ги познаваш! И откога си във връзка с тях?

— От самото начало. Трябваше да се погрижа и за тях — нали са ти близки... — обясни той с виновен поглед. — Свързах се с майка ти при първото ѝ идване. Тя не можеше да си позволи да звъни всеки път в болницата и да се информира за състоянието ти, затова започнах да им се обаждам аз...

— Много мило от твоя страна...

— О, нищо особено! — сви рамене Винсънт. — Майка ти ми харесва. Тревогите ѝ около теб бяха големи и се нуждаеше от почивка, затова си позволих да я уведомя, че се намираш в добри ръце.

Проумявайки скрития смисъл в думите му, Белинда се изчерви.

— Но аз говорих с нея по телефона. Защо не ми каза, че заминават?

— Защото аз я помолих. Сметнах, че ако разбереш, ще се почувствуваш изоставена.

Така беше. Ах, този Винсънт! Откъде можеше да знае всичко за нея? Беше много странен мъж — от една страна безскрупулен и коравосърден, от друга — нежен и загрижен. Дали щеше да го разбере някога?

— Прав ли съм?

Белинда не можа да издържи повече на подканата в очите му и кимна сковано.

— Хайде на масата — викна от коридора Джес и влезе при тях с препълнена табла. — Вземете си от кифличките! Днес ги изпекох...

Ето, тук има и сметана. Как искате филийките — с масло или с конфитюр?

— Няма значение. Мила приятелко — обърна се Винсънт към нея с блеснал поглед, — имаме новина за теб. И то каква! Сгодихме се, Джес!

— О, негодник! Ти наистина си най-големият... — заекна Белинда, опитвайки се да си проправи път към вратата, но Винсънт я грабна в обятията си и я завъртя.

— Мила, не му се сърди! — Джес сияеше. — Виж колко е развлечуван, не може да пази тайната и секунда повече! А това означава, че е истински влюбен. Но ако мислите, че сте ме изненадали, грешите! — Тя ги погледна хитро. — Чувствах, че се крои нещо зад гърба ми, още когато Винсънт те доведе тук, Бел. И толкова беше загрижен за теб... Но да си призная, годеж не съм очаквала... Дано да сте щастливи, деца мои! — После боязливо се вгледа в лицето на Винсънт: — Уведоми ли родителите си?

— Да, знаят за нас... — кимна той сдържано. — И се надявам да харесат и обикнат Белинда, когато я опознаят.

— Така, както я заобичах аз... — просълзи се Джес.

— Вижте! — отчаяно промълви Белинда. — Аз не съм...

Винсънт не я дочака да довърши, прегърна я и долепи устни до нейните. Без думи ѝ каза това, което се бе събиравало в душата му месеци наред. Когато чу отдалечаващите се стъпки на Джес и шума от затварящата се врата, той вдигна глава и нежно прошепна:

— Белинда, скъпа, може би е време дати разкрия истинската причина, която ме накара да се оженя за теб...

— Не искам да я знам! — отдръпна се тя.

— Чуй, Бел, остави тази игра! Вече знаеш причината, нали? Жените чувстват, когато мъжете ги желаят...

Думите му ѝ подействаха като хладен душ. Изненадано трепна и слаба усмивка заигра по устните ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че... си се влюбил в мен?

— Да съм влюбен? — недоумяващо сви устни той. — Не знам, възможно е... Но ти какво — още ли вярваш във вълшебните приказки? Хайде, не ставай дете, мила, та ние сме зрели хора! Харесвам те много, ти си красива момиче, което ме кара да се смея и да се радвам на живота, но не забравяй, че съм мъж и преди всичко

виждам жената в теб. Желая те, Белинда, както не съм желал никоя друга жена преди теб! Но съм човек на честта и няма да те заставя да се любиш с мен, преди да сме сключили брак.

Белинда стисна устни. Мъже като Винсънт Гарет не се влюбваха в момичета като нея. Как би могла да се заблуди в несъществуващите му чувства? На какво се бе надявала? Била е само едно забавление за него и единствено от нея зависеше дали и занапред ще бъде играчка в ръцете му.

— Не съм жена, която ляга с всеки срещнат мъж! — обидено сви устни тя.

— Така ли? А Рики?

— Какво искаш да кажеш? Била съм с Рики, защото го обичах, а не защото... не защото...

— Не защото си го желала, нали? — с присмех се втренчи в нея Винсънт. — Не си го възприемала по начина, по който възприемаш мен сега, признай си!

— По кой начин? — изчерви се тя. — Не те разбирам...

— Много добре ме разбиращ, Бел. И ако искаш да бъдем честни един към друг, ще признаеш, че ме желаеш толкова, колкото и аз теб! Време е да си изясним чувствата, скъпа.

— Не, недей! Няма да го понеса! — прошепна Белинда съкрушен, опитвайки се да избегне търсещите му устни, но спасение за нея вече нямаше. Можеше да се бори срещу него, но себе си не бе в състояние да победи. Целувките му бяха горещи като огън и сладки като мед — и тя почувства, за кой ли път, Господи, че желанието е по-силно дори от смъртта...

— Ще се разбираме — прошумоля като ветрец в косите ѝ гласът му.

От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Никого не съм мразила повече от теб в живота си...

Винсънт се засмя:

— Много добре! Бракът ни следователно няма да бъде отегчителен нито за теб, нито за мен. Какво по-хубаво от това?!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Белинда се приближи до огледалото. Искаше да направи добро впечатление на родителите на Винсънт. Никак не е приятно да чувствуваш, че околните не те харесват.

Беше захвърлила старите си дрехи. Това, което бе носила с удоволствие само преди година, сега не би облякла за нищо на света. Тази сутрин Джес я бе откарада с личния си автомобил до най-близкия град и Белинда бе похарчила доста от спестяванията си за нови тоалети, обувки, бижута и козметика. След дълго и старателно търсене сама избра роклята, която купи специално за тази вечер. Харесваше десена ѝ, съчетаващ се отлично с цвета на меднорусата ѝ коса, но най-много ѝ допадаше начинът, по който широката пола се диплеше свободно около стройните ѝ бедра, подчертавайки тънката ѝ талия. Беше наддала няколко килограма, но фигурата ѝ все още беше по момичешки слаба и издължена.

Когато слизаше по стълбите към гостната, Белинда се чувстваше доста изнервена и неспокойна. Не ѝ олекна и когато срещна изпълнения с възхищение поглед на Винсънт. Не беше очаквал такава видима промяна във външния ѝ вид. Удивеният му поглед пробягваше ту към златистите ѝ коси, стелещи се като водопад по гърба и раменете, ту към дълбоките ѝ зелени очи, подчертани от умело поставения вечерен грим, и към плътните ѝ устни, върху които бе нанесла розово червило.

— Какво да ти предложа за пие?

Белинда пожела само сок от ананас.

— Страх те е! — засмя се Винсънт.

— Може и така да се каже. По всичко личи, че вечерта няма да е от най-приятните...

Той ѝ подаде чашата и се усмихна топло и окуражаващо:

— Изглеждаш прекрасно, Бел! Обещавам ти, че всичко ще е наред тази вечер.

Навън се дочуха гласове и Винсънт забърза да посрещне гостите.

— Ето ви най-после! — широко се усмихна той. — Не е ли прекрасна вечер? Мислех, че ще завали, но слава богу, облаците се разсеяха... Елате и поздравете Белинда, тя ви очаква с нетърпение.

Белинда се изправи и ги загледа плахо, не знаейки какво да очаква.

— Здравей! — каза сухо старият Гарет и й разтърси ръката.

Дороти само й кимна хладно и седна. Винсънт се намръщи.

— Какво ще пиете? Татко, уиски? Чисто или с лед? А за теб, мамо? Шери? О, да, със сметана, разбира се, сега ще го пригответя...

Свела поглед, Белинда се отпусна в креслото с пресъхнала уста. Винсънт си наля съвсем малко уиски — нали трябваше да следи настроението на всеки и да балансира позициите в предстоящия двубой. А може би дори той се чувстваше неудобно в тази тягостна атмосфера?

— Как протече срещата тази сутрин? — запита го баща му и той с охота започна да разказва. Дороти седеше мълчаливо и не откъсваше поглед от чашата си. Когато Винсънт спря да говори и в стаята стана непоносимо тихо, Белинда не издържа и се надигна:

— Ще отида да видя какво става в кухнята...

Всички я проследиха с любопитни погледи.

Джес я посрещна недоволно:

— Не ми казвай, че е свършил ледът...

— Не, идвам да видя дали не се нуждаеш от помощ.

— Белинда, моля те, не оставяй Дороти и Тим сами! Дай им възможност и време да те опознаят. Но след като си вече тук, можеш да ми помогнеш да пренесем ордьоврите в трапезарията.

— Не сега! — раздаде се гласът на госпожа Гарет, застанала на вратата на кухнята. — Преди това искам да разменя няколко думи с Белинда, ако не възразявате.

— Тогава ти ще й помогнеш да пренесете таблите в трапезарията, Дороти — обърна се с усмивка към нея Джес, — и там ще си побъбрите на спокойствие.

— Благодаря ти, Джес — надменно отвърна госпожа Гарет. — Ще се постараю гостуването ни да не продължи прекалено дълго. Не искам да отнемаме от скъпоценното ти време...

— Не се грижи за това, Дороти, моето време не е толкова важно. По-важна в случая е почивката на Белинда!

Двете жени се изгледаха враждебно, след това Джес се засмя широко, а след нея и Дороти изкриви устни в усмивка, клатейки глава в недоумение. Белинда взе един поднос и тръгна към трапезарията, следвана от госпожа Гарет.

— Колко красиво е подредено всичко! Е, няма две мнения по въпроса: Джес е отлична домакиня! — произнесе не без възхищение Дороти. — Този червен сос със стафиди ухае толкова приятно! Не си спомням да съм яла някога пущена патица, а ти, Белинда?

— Аз също — отрони момичето и едва позна гласа си. Двете подредиха таблите в средата на масата.

— Създадохме ти много неприятности, за което искрено съжалявам. Как мислиш, защо да не опитаме отново? — подаде ѝ ръка госпожа Гарет и се усмихна смутено.

— Защо не? — пое ръката ѝ Белинда. — Винсънт ли пожела да ме последвате?

Дороти се засмя, въздъхвайки с облекчение:

— Да, той ме помоли. Как позна?

— Не е трудно, ако човек го познава добре. Обикновено зад всяко действие на заобикалящите го се крие именно той.

— Изглежда не одобряваш тази черта на характера му? — внимателно се вгledа в нея госпожа Гарет.

— Не е ли достатъчно, че той самият се харесва такъв, какъвто е?

— О, да! — високо се разсмя възрастната дама. Лицето ѝ си бе възвърнало обичайния спокоен вид. — Мисля, че баща му се оттегли твърде рано от поста си и Винсънт беше доста млад, когато пое ръководството на банката. Съпругът ми бе действал с твърде лека ръка — характерът му е такъв — не обича да си усложнява живота, за което съм му много благодарна, но всички последствия бяха за сметка на Винсънт. Той много бързо трябваше да изправи банката на крака. Не знам какво си мислиш за сина ми, Белинда, но аз се гордея много със способностите му. През цялото време не му беше никак лесно, но той се справяше отлично с всяко затруднение. Единствената неприятност идваше от това, че искаше да моделира всичко по свой вкус. Стигна дори дотам, че започна да налага мнението си и на нас!

— Забелязах го — засмя се Белинда.

— Е, виждаш, скъпа, че е трудно човек да не се съобразява с Вин. Не искам да скрия от теб, че много се обезпокоихме, когато узнахме намерението ви да се ожените. Не ме разбирай погрешно, Белинда, нямаме никакви предубеждения към теб — та ние дори не те познаваме, нали? Но, виждаш ли... Най-напред Рики искаше да се раздели с Мег, за да се ожени за теб, после катастрофирахте... О, Рики не беше на себе си от мъка! Не мога да ти обясня как се чувствахме...

— Моля ви, няма нужда да ми разказвате всичко това. Мога да си представя какъв кошмар сте преживели — опита се да я утеши Белинда, но госпожа Гарет само поклати глава:

— Не се чувам какво говоря! Толкова съм несправедлива. Съжалявам, скъпа! Изживяла си такова изпитание... Уверявам те, много се тревожехме за състоянието ти. И слава богу, че всичко завърши благополучно! А да знаеш Рики колко е щастлив! Да не мислиш, че му е било леко да... — Госпожа Гарет замълча и незабелязано избърса с ръка напиращите сълзи. — Виж, Белинда, ти си нещо особено за нас. Всички събития в семейството ни се въртят около теб. И сега, с Винсънт... Нямахме представа, че сте стигнали толкова далече. Бяхме изумени, когато научихме, че си при него в Дилингам Плейс, а не мога да ти опиша какъв шок изживяхме, когато разбрахме за годежа ви! Не предполагах, че Магдалин нищо не знае. Дължна съм да ти кажа, че ние я харесваме много, семействата ни се познават отдавна и всички се надяваме Винсънт и тя да се оженят някой ден, тъй като бяхме сигурни, че Рики и Мег са предопределени един за друг...

Дороти замълча, но Белинда нямаше какво да ѝ каже. Предпочиташе да не знае, че Винсънт е бил влюбен в Магдалин и че е възнамерявал да се ожени за нея. Странно, но в цялата история тя не виждаше никъде своето място.

— Успокойте се, госпожо Гарет — след дълго колебание се обърна тя към Дороти. — Нямам намерение да се омъжа за сина ви.

— Какво? Но Винсънт каза...

— Няма значение какво е казал. Веднага щом уредя всички формалности, отлитам за Нова Зеландия... Но ако не побързаме, вечерята ще изстине, така че не е ли по-добре да поканим съпруга ви и Винсънт в трапезарията?

Все още невярваща на ушите си, госпожа Гарет побърза да стане:

— Не се беспокой, скъпа, изглеждаш изморена. Седни, аз ще ги доведа! — Дороти нямаше търпение да съобщи добрата вест на стария Гарет.

Белинда се усмихна уморено, облегна се на стола и съкрушен отпусна ръце в ската си. Трябваше да замине — по-скоро да избяга оттук и никога вече да не се среща с тези ужасни хора! Сърцето ѝ се обърна при мисълта, че ще трябва да напусне и Винсънт. Не можеше да се преструва повече, нямаше сили всеки път да заобикаля истината, а тя беше толкова проста: обичаше го — така, както не бе обичала никой друг мъж в живота си. Закри с ръце пребледнялото си лице, но не успя да прогони тази мисъл.

Дочу гласове и стъпки. Трябваше да се овладее, преди да я изненадат неприятно. Винсънт беше много наблюдателен и бе свикнал да разпознава настроенията ѝ. Обзелото я отчаяние нямаше да му убегне. Когато влязоха, тя ги посрещна сияеща:

— Ето ви най-после! Умирам от глад! — Винсънт седна срещу нея.

Избягвайки погледа му, Белинда говореше разпалено на госпожа Гарет:

— Нямам търпение да опитам тази патица! М-м-м, така приятно ухае...

— А сосът изглежда по-вкусен от самата патица! — зае мястото вляво до нея Дороти.

Винсънт гледаше недоумяващо ту към едната, ту към другата, лицето му се проясняваше постепенно и накрая той облекчено въздъхна, изваждайки бутилка шампанско от кофичката с лед. Отвори я, напълни чашите и впи поглед в пламналото лице на Белинда:

— Наздраве! Пия за нас и нашето бъдеще, скъпа!

Настъпи мълчание. Никой не го подкрепи. Родителите му вдигнаха чашите си и баща му промърмори нещо неразбирамо. Стипчивият вкус на виното заседна в гърлото на Белинда. Искаше ѝ се да изкриеши, да избяга от стаята, да остане за малко сама, но влюбените очи на Винсънт не я пускаха...

Семейство Гарет си тръгнаха към полунощ. Винсънт и Белинда ги изпратиха прегърнати до изхода. Когато колата на родителите му се изгуби от погледа им, Белинда се отдръпна рязко.

— Лека нощ! — забърза тя към стаята си, но хладните му пръсти леко докоснаха рамото й:

— Мина добре, какво ще кажеш? Казах ти, че ще те харесат. Но като всички възрастни и те са с предразсъдъци. Неприязънта им е насочена не директно към теб, а към съществото, застанало между Рики и Мег.

— А сега между теб и Магдалин! — засмя се горчиво Белинда.

Лицето му застина и тревогата се върна в сивия му поглед.

— Я почакай! Какво ти е наговорила майка ми?

— О, колко си досетлив! Не се опитвай да ме заблуждаваш, Винсънт! Майка ти нищо не ми е казала, но да не мислиш, че съм сляпа? Имам очи и на гърба си! Видях как те гледаше Магдалин. И не ми казвай, че не е имало нищо между вас!

Винсънт се втренчи в ядосаното й лице:

— Не намесвай Магдалин! Тя няма нищо общо с нас. Знаеш добре, че се женя за теб, а не за нея!

— Престани! — избухна Белинда. — Колко пъти трябва да ти повтарям, че не желая да се омъжа за теб! Не искам проклетите ти пари, а само най-после да забравя и теб, и семейството ти! Няма да се омъжа за вас, господин Гарет, дори да бяхте единственият мъж на земята!

— Ще се омъжиш! — стисна устни Винсънт и пръстите му се впиха в гърба й, превивайки силно назад крехкото й тяло. Целувката му разпали истински пожар в кръвта й. Винсънт я желаеше — пламналото му тяло копнееше да се слее с плътта й, но къде беше любовта? Страст все още не означаваше любов...

— Престани да се съпротивляваш, мила — прошепна Винсънт и спусна устните си по шията й. — О, Бел, толкова те желая... Искам да те вдигна на ръце и да те занеса до стаята ти... Искам просто да те погледам...

— Не, не още... — прекъсна го тя, разкъсана между двете най-силни чувства на земята: любовта и омразата. Копнееше да обвие ръце около силното му тяло, да почувства голата му кожа под пръстите си, да докосне и покрие с целувки завършените му мъжествени форми. Колкото и да се съпротивляваше, тялото й предателски отвръщаше на ласките му и устните й непрекъснато шепнеха името му. Винсънт не

можеше да удържа повече бушуващото в кръвта му желание. Трябаше да спрат, докато не бе станало късно.

— Не сега, любов моя — освободи я той от прегръдките си. — Но скоро, много скоро... Трябва да се оженим колкото е възможно по-скоро, за да не загубим и двамата разума си... Добре ли си?

— О, Винсънт, много съм изморена.

— Защо не ми каза веднага? Хайде, ела! Ще те отнеса в стаята ти. — Усмихна ѝ се и погледът му я докосна като нежна милувка. — Никаква съпротива! Не искам да рухнеш преди сватбения ден! Да ти помогна ли да се съблечеш? — положи я той внимателно на леглото. Белинда поруменя. — Обичам, когато се изчервяваш.

Винсънт коленичи до нея, взе ръката ѝ и допря дланта до устните си. Белинда не се стърпя и го помилва по косата. Острите твърди косми се забиха като елхови иглички в нежната кожа на пръстите ѝ. Той се надигна без желание и дълбоко въздъхна:

— Лека нощ, мила...

— Изглеждаш бледа — загрижено я погледна Джес по време на закуската и Белинда трябаше да съчини набързо някаква история за кошмари и главоболие през нощта. Тъкмо привършваха обичайните упражнения, когато телефонът иззвъня. Джес изтича да се обади и след малко се върна с разтревожено лице.

— Обади се Винсънт. Току-що са се свързали от болницата с него. Назначен ти е приемен час за консултивен преглед при доктор Кортни, но Винсънт не може да те придружи, защото ще лети спешно до Токио. Затова ще се наложи да те откарам аз.

— Веднага ли?

— Страхувам се, че да. Но тъй като обещах на жената на свещеника да ѝ помогна при благотворителната разпродажба днес следобед, ще се върна възможно най-бързо, а Винсънт ще се опита да те върне обратно, преди да отпътува за летището.

— И ще ме оставиш сама в болницата? — трепна Белинда.

— Мисля, че ще се наложи... Или искаш да стоя с теб, докато пристигне Винсънт?

— О, не е необходимо! Ще се справя сама. Нали вече съм добре... — засмя се тя смутено и погледът ѝ се заря навън през

прозореца.

Ненадейно ѝ бе хрумнала идеята, че най-после ѝ се удаваше възможност да осъществи намеренията си. След прегледа трябваше да се срещне с Винсънт във фоайето на болницата. Ако успееше да се види с лекаря навреме, можеше да си тръгне, без да го изчака, да вземе такси и да отиде до летището, където ще си купи билет за първия полет до Нова Зеландия.

Качи се в стаята си и започна да се приготвя. Мозъкът ѝ работеше трескаво, докато се преобличаше. Не можеше да вземе много от вещите си, но пари, чековата си книжка и паспорта не трябваше да забравя. По-късно щяха да ѝ изпратят дрехите. Можеше да си купи всичко, от което се нуждаеше, веднага, щом излезе от полезрението на Винсънт.

Джес я погледна озадачено, когато час по-късно колата напускаше очертанията на имението:

— Хубава работа! Изглежда си вдигнала температура?

— Толкова се вълнувам, че ще видя отново Лондон! — изльга Белинда и потръпна.

— Добре. Ще те оставя в болницата.

Докато пътуваха по магистралата към Лондон, Белинда обмисляше всички подробности около бягството си: най-напред ще вземе такси до Оксфорд Стрийт, ще напазарува най-необходимите неща, ще си купи куфар, после ще се добере до летището и ще си вземе стая в някой от големите хотели там, преди да си запази билет за полета. Всичко изглеждаше лесно и просто, но тя не се заблуждаваше, че я чака тежък и изтощителен период, преди да стъпи на самолетната платформа.

— Пристигнахме — сепна я гласът на Джес и Белинда неохотно вдигна поглед към бялото многоетажно здание на болницата — мястото, където бе прекарала осем месеца от живота си, без дори да съзнава това, и с което бяха свързани най-мрачните ѝ спомени.

— О, да... Благодаря ти, Джес, и... движдане. — Усетила изненадания поглед на Джес, Белинда се овладя бързо: — Искам да кажа, благодаря ти, че ме докара. Дано се върнеш навреме, за да помогнеш на приятелката си...

Тя изскочи от колата и почти тичешком се отправи към входа на болницата, смутена от питащите очи на Джес и ядосана на себе си.

Искаше всичко да мине спокойно и гладко, но не трябваше да се обвинява — не беше лесно да се сбогуваш с такъв мил човек като Джес Минтърн.

Нямаше да ѝ бъде лесно да напусне този град и тази страна. Както и Винсънт. Но друг избор нямаше. Раздялата щеше да бъде полека, отколкото бракът и животът ѝ с него — живот без капчица любов...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато след около час Белинда напусна болницата, ѝ се струваше, че светът се върти с главоломна скорост около нея. Беше малко след четири, а Винсънт бе обещал да я вземе в четири и половина. Тя забърза към колонката за таксита, обезпокоена, че може да се натъкне на колата му.

Времето застудяваше. Слънчевата светлина едва се процеждаше през тъмните дъждовни облаци и Белинда потръпна от хлад в тънкия си летен дъждобран. Когато спря до едно такси, се озърна страхливо като криещ се от полицията престъпник.

— Ще ме откарате ли до Оксфорд стрийт? — попита тя шофьора и бързо се настани на седалката до него.

— На две крачки е, но времето, което ще ни е необходимо, за да се доберем дотам, ще ви стигне да обиколите магазините по цялата улица... — ухили се той.

— Тогава... може би е по-добре до „Селфридж“?

— Добра идея — облегна се шофьорът и включи двигателя. — Да не сте били на посещение при някого в болницата?

Белинда неволно въздъхна. Какъв късмет — да налети на такъв бъбревец, когато имаше да обмисля толкова много неща...

— Не, бях на консултация.

Младежът се информира любезно за състоянието ѝ и после започна един безкраен разказ за болестта, прекарана преди години, от която едва се бил отървал, за направената му операция и за съветите на лекарите...

Спряха на светофар. Светна зелена светлина и таксито пресече колоната чакащи коли, за да се престрои в отсрещното платно. С крайчеца на окото си Белинда мярна познат автомобил на кръстовището и сърцето ѝ лудо заби. Колата на Винсънт! Нямаше грешка. Беше подранил с десетина минути. Тя притвори очи: добре направи, че тръгна по-рано. Не успя да се сбогува с него, но ето че шансът ѝ предоставяше още една възможност да го види за последен

път, макар и отдалече. Наклони глава към прозореца и опря чело в стъклото: Винсънт беше с профил към нея, отпуснал едната си ръка на волана, спокоен, нищо неподозиращ. Макар и от разстояние, той сякаш усети погледа ѝ, обърна се внезапно към таксито и погледите им се срещнаха за част от секундата. Белинда се дръпна веднага назад и възкликна тихо.

— Добре ли сте, госпожице? — учудено я погледна шофьорът.

В този момент и двамата чуха викове, клаксони на автомобили, скърцане на внезапно забити спирачки и свистене на гуми.

— Какво, по дяволите, прави този? — взря се в страничното огледало шофьорът. — Знае добре, че не може да обръща тук!

Белинда усети спазъм в стомаха си. Не смееше да се обръне. Не, невъзможно е... Не можеше да е Винсънт!

— Виж го! — не спираше да се възмущава шофьорът. — Кой им дава свидетелства за правоуправление на тези левации?! Мисли, че пътят е негов... Лондон е истинска лудница напоследък! Добре, казва жена ми, почини си малко, зарежи тази професия, ще си купим къщичка в провинцията... Но какво да правя аз, като нямам друг занаят?

Белинда пропускаше думите му покрай ушите си. Беше се обърнала назад и следеше с поглед колата на Винсънт, която ги следваше неотльично, скъсявайки непозволено дистанцията и изпреварвайки другите автомобили.

— Не можете ли да карате по-бързо? — нетърпеливо запита тя младежа.

— Правя, каквото мога — учудено вдигна вежди той. — Но в час пик като този никак не е лесно да се шофира из Лондон, госпожице!

Обиден от думите ѝ и вероятно решил да скъси разстоянието до центъра, шофьорът внезапно зави вдясно и навлезе в тиха странична улица. Здраво вкопчила пръсти в седалката, Белинда се молеше с цялата си душа Винсънт да пропусне уличката и да не забележи промяната в посоката. Няколко минути по-късно колата спря пред търговския център „Селфридж“. Тя плати бързо, слезе и без да се оглежда, се шмугна в първия магазин. Чак тогава се озърна. От Винсънт нямаше и следа. Набързо обиколи няколко щанда и купи само най-необходимите неща — останалото щеше да си набави в Нова Зеландия, предпочиташе да пътува с малко багаж.

Свечеряващ се, когато успя да вземе стая в един хотел, отстоящ на пет минути от летището. Веднага се настани, позвъни на информацията и със задоволство установи, че за следващия полет има все още няколко свободни места. Реши да пътува на другия ден, а пристигайки там, да живее на хотел, докато семейството ѝ се върне от почивка.

Най-после можеше да си отдъхне. Отпусна се изтощена на леглото. След няколкочасовото лутане из мрачните лондонски улици, тънещи в мъгла и бензинови изпарения, се нуждаеше от душ и лека вечеря. След като се изкъпа, облече току-що купената, къса до коленете, бяла нощница, а отгоре наметна новия си халат. Разходи се още веднъж из стаята и погледът ѝ попадна на часовника: беше почти седем и половина. Усети глад и реши да си поръча нещо в стаята. Разположи се на масичката до прозореца и разгледа менюто. Избра плодов коктейл, порция съомга с майонеза, салата и чаша черно кафе, и даде поръчката по телефона.

Докато чакаше, реши да изсуши косата си със сесоара, който намери в тоалетното шкафче. Бученето на малкия мотор заглушаваше всички шумове наоколо, затова Белинда не чу лекото почукване на вратата. Когато чукането се повтори, тя изключи уреда и се втурна да отвори на сервитьора, който вероятно вече носеше вечерята ѝ. Но не беше сервитьорът. Беше Винсънт.

Тя извика изплашено и се опита да затвори вратата, но той вече бе престъпил прага и вратата се хлопна в стената с трясък. Тя го забълска навън, но Винсънт беше много по-силен и всянаква съпротива беше безсмислена. Грабна я на ръце и я понесе безмълвно към леглото.

— Белинда! Не си играй с мен! — задъхано говореше той. — Цял следобед те търся като обезумял из улиците, изморен съм до смърт и съм гладен, така че те предупреждавам: не ме ядосвай!

— Как ме откри?

— Не ме питай! Запомних номера на таксито ти, свързах се с шофьора, отидох до „Селфридж“, но разбира се, ти бе изчезнала. Обикалях магазините като побъркан, докато най-после попаднах на продавача, от когото си купила куфар. И тогава се сетих, че се готвиш да офейкаш...

— Не се готвя да офейкам! Само искам да се прибера при семейството си — обидено изрече Белинда. — Липсват ми и искам да

живея с тях, а не с чужди хора!

Винсънт изви изненадано поглед към нея. Помълча малко и сведе очи:

— Добре, а защо не каза нищо на Джес? Разбирам, не си искала да се сбогуваш с мен, но защо не и с Джес? Толкова ли е благодарността ти за грижите й? Хрумна ли ти как ще се чувства тя, след като изчезваш така безследно и тя е последният човек, който те е видял? А ако се случи нещо с теб, ако те отвлекат или убият... О, Бел!

— Не съм помислила за това — изчерви се тя. — А на Джес се канех да позвъня от Нова Зеландия.

— Но през това време тя щеше да се побърка от тревога, щяхме да уведомим полицията и да си имаме неприятности... Но ти си могла да предположиш всичко това и не те е било грижа, нали? Искала си да избягаш колкото се може по-скоро и колкото е възможно по-далече...

— Не е така — възпротиви се Белинда. Не смееше да го погледне.

— Точно така е! И двамата знаем, че си искала да избягаш! И двамата знаем коя е причината за това бягство — изплашила си се от самата себе си. Страхуваш се, че не можеш да се държиш с мен така, както ти диктува сърцето.

— О, Винсънт, всичко, което изпитвам към теб, се побира в една дума: презрение!

Той се направи, че не чува думите й и продължи:

— Рики беше много безопасен мъж за любов, нали? Връзката ви беше красив сладникав романс — държахте си ръцете на лунна светлина и се целувахте до забрава. Рики не е мъж с чувство за отговорност, пък и не е способен да изпитва силни чувства към никого, освен към себе си, така че не е представлявал реална заплаха за теб. Но с мен нещата стоят твърде различно, и ти добре разбираш това.

— Това, което разбирам, е, че повече не мога да живея с теб! — изрече тя с пламнало лице. — Твоето самолюбие те кара да си въобразяваш, че те желая, но не се заблуждавай повече! Не мога да понасям да ме докосваш. Направо се разболявам от това...

Винсънт се приближи и я взе в обятията си, като притисна с пръст устните ѝ:

— О, Бел, замълчи!

Бавно развърза панделките на халата ѝ и го съмъкна от раменете. Разкопча нощницата и върховете на пръстите му се плъзнаха по голата ѝ плът. Белинда издаде звук, подобен на стон, и затрепери в ръцете му.

— Кажи, че ме желаеш, любима! — прошепна Винсънт и дланите му покриха гърдите ѝ. Легна до нея и почти се отпусна върху тръпнещото ѝ тяло. Устните му трескаво затанцуваха по разгорещената ѝ плът и се спряха на гърдите.

— О, Винсънт, не мога повече... Не ме измъчвай! Не е това, което искам от теб... — изстена тя.

Той остана неподвижен няколко секунди, отпуснал глава върху гърдите ѝ.

— Какво искаш? Кажи ми, Бел! Каквото искаш, това ще направя...

— Искам... Искам любов, а ти не можеш да ми я дадеш... — разрида се тя и затвори очи. Усети, че Винсънт се изправи, вперил безмълвно поглед в нея. Какво ли си мислеше? Устните му докоснаха лицето ѝ и попиха сълзите от страните ѝ.

На вратата се почука силно.

— Кой ли може да е? — надигна глава той.

— Вечерята ми...

— Да отворим, преди сервитърът да е използвал резервния ключ. — Винсънт забърза към вратата, а Белинда се надигна, наметна халата си и се втренчи в огледалото: имаше вид на жена, заловена в прелюбодеяние. Лицето ѝ бе зачервено, косите — разрошени, погледът — трескав.

— Седни и хапни — върна се Винсънт с табла в ръце. — А аз ще позвъня на Джес. Преди няколко часа ѝ се обадих и я предупредих да не ни чака за вечеря. Но реших да не я беспокоя излишно и да не ѝ казвам истината, докато не те открия и върна у дома.

— Аз няма да се върна, Винсънт! — тихо изрече Белинда. — Утре отлитам за Нова Зеландия.

— Започвай да ядеш — прекъсна я той. — Какво каза лекарят за състоянието ти?

— Каза, че прогресът ми е забележителен.

— Това е добре — кимна той и избра телефонния номер. — Здравей, Джес, отново съм аз. Искам да те уведомя, че тази нощ няма да се приберем у дома. Казах ти, че ще вечеряме навън, и тъй като

обратното пътуване ще е уморително и за двама ни, решихме да вземем стая в хотел. Ще се видим утре след закуска... — Той спря за малко, за да изслуша какво му говори Джес отсреща, после продължи: — О, чувства се чудесно! Имаме добри новини от болницата... Не, няма да пътувам. Отложих за другата седмица... — Винсънт замълча отново, усмивката му изчезна и той запита с равен глас: — Какво ѝ каза? Добре. Ако се обади пак, кажи ѝ, че отсъствам и че не знаеш кога ще се върна.

Белинда се бе заслушала неволно в разговора и вече се досещаше, че става дума за Магдалин. Обзе я неприятно чувство. Продължи да се храни, но не усещаше какво слага в устата си. Дали не започваше да ревнува?

— Джес те поздравява и ни пожелава да се забавляваме добре тази вечер.

— Много си лаконичен — упрекна го Белинда. — А как ще обясниш на Магдалин, че се готвиш да се жениш за мен? Как смяташ да постъпиш с нея, след като сме вече женени? Малко любовно гнездо извън дома, така ли? Ако си е изгубила ума по теб, както твърдят всички, тя ще се бори, а аз едва ли ще спечеля подобна неравна битка.

— Ревнуващ ли? — В гласа му се прокрадна ирония. — Няма защо. Никога не съм обичал Магдалин. Беше глупава идея на майките ни, зародила се на чаша кафе и сладки приказки. Докато семействата ни поддържаха приятелски отношения, се появяхахме често заедно в обществото. Бях неин кавалер на балове, водех я на театър, на вечери и разходки... Може да се каже, че израснахме заедно, но никога не съм изпитвал към нея нещо повече от обикновено приятелско чувство.

— Но тя те обича, както изглежда...

— Може би — въздъхна Винсънт, — но по-скоро иска да бъде моя съпруга. Преценила е, че съм добра партия и не би имала нищо против да прекара живота си в лукс и безгрижие. — Той замълча и загледа Белинда с весело пламъче в очите. — Може би щях да стана неин съпруг, ако не бях те срещнал и ако надеждата не ме крепеше през цялото време...

— Надежда? — озадачено прошепна тя. — За какво?

— Надеждата, че ще срещна момиче, което мога да обикна истински...

Белинда затаи дъх. Не искаше да повярва. Винсънт играеше добре ролята си.

— Не ме лъжи! — запротестира тя и го отблъсна, но той хвана ръцете ѝ и ги допря до сърцето си.

— Усещаш ли как бие? Как да те накарам да ми повярваш? Може би ще трябва да започна от самото начало... Когато те видях за първи път, не беше минало много време, откакто ти и Рики бяхте започнали да излизате заедно. Не искам да изпадам в положението на глупак, но ще ти кажа, че започнах да те харесвам още тогава. Исках да се уверя, че и ти ме намираш привлекателен...

— И какво, удаде ли ти се? — иронично го погледна Белинда.

— Да. Знаеш, че е така, скъпа. Ти и аз си приличаме в много отношения и доста си допадаме като двойка, а това никак не е за подценяване в семейния живот.

— Но ти искаше да се ожениш за мен, за да ме спреш да не осъдя Рики, забрави ли?

— Исках да се оженя за теб, за да попреча на някой друг да се появи в живота ти и да те отнеме от мен! — изрече на един дъх Винсънт. — Спомняш си, че искаше да се изселиш в Нова Зеландия. Ей богу, бях готов да зарежа всичко тук и да те последвам! Отчаяно мислех как да те спра и да те запазя само за себе си... Чуй ме, скъпа — хвана я той за брадичката и повдигна главата ѝ, — обичам те до безразсъдство! За мен животът губи смисъл, ако не си до мен. Искам да останем заедно до края на земните ни дни, любов моя...

— Винсънт! — развълнувано обви шията му с треперещи ръце Белинда.

— Кажи ми — отчаяно замолиха горещите му устни, — кажи ми, че ме обичаш, Бел!

— Обичам те, мили! О, как те обичам — прошепна тя, изгаряна от страст.

Двамата се отпуснаха на леглото, вплели тела. Дългата ѝ, прибрана на тила, коса се разплете и тежките като свила къдрици се разпилиха по гърба ѝ. Едната ръка на Винсънт се заплете в копринената им мекота, а другата се плъзна под тънката нощница и замилва нежно леко заоблените форми на все още момичешкото ѝ тяло.

— Подлудяваш ме, казвал ли съм ти го някога? — галеше я той с пламнал поглед. — Вдигах температура само като те гледах да се движиш грациозно из стаята. Толкова си красива, скъпа моя! Обичам всичко в теб, като се започне от разкошната ти коса и се стигне до финото ти сексапилно тяло...

— Кога се влюби в мен?

— Влюбах се в теб бавно, ден след ден, докато седях край леглото ти в болницата — отвърна Винсънт тихо. — Рики също идваше в началото, но не можеше да те гледа в това състояние — чувството за вина не му даваше покой, затова накрая престана да те посещава...

— Бедният Рики! — произнесе съчувствено тя.

— Бедният Рики? — повтори Винсънт и я погледна недоволно.

— Не чу ли какво ти казах току-що? Той избяга от теб, когато ти се нуждаеше най-много от присъствието му! Не го наричай така! Ако се беше омъжила за него, цял живот щеше да се чувстваш като негова майка. Видя, предполагам, че на Мег тази роля повече ѝ подхожда.

— Очите ми се отвориха за много неща...

— Така е — съгласи се той с широка усмивка. — Защо, мислиш, спрях да те ревнувам от Рики?

— Ревнувал си ме?

— И още как! Но това няма да се повтори никога вече, така че не ме гледай така!

— Нямаш причини да ревнуваш повече от Рики — засмя се тя.

— Когато го видях последния път, разбрах, че всичко между нас е свършено. Единственото нещо, за което съжалявам, е, че го научих толкова късно... Още не си ми казал защо си идвал толкова често в болницата, докато съм била в кома?

— В началото причината беше една: знаеш, че не одобряваш брака ти с Рики и не исках да го оставям насаме с теб, затова го придружавах винаги. Когато за първи път отидох по негова молба и те видях — безчувствена и неподвижна като Снежанка от детската приказка, неволно изпитах вина за нещастието, което ти бях причинил. Стана ми жал за теб: беше толкова трогателна, забравена от всички... И толкова красива!

— Като Снежанка... — мечтателно произнесе Белинда. — Харесва ми. А ти кой си? Принцът или някое от добрите джуджета?

— Ти кой искаш да бъда?

— Мисля, че бих предпочела да си принцът. На Рики повече му подхожда ролята на джудже... — Белинда замълча. — А какво мислеше той за честите ти посещения при мен? Беше ли изненадан?

— Не, беше ми благодарен. Мислеше, че го правя заради него. Рики винаги е гледал на нещата откъм леката и приятната им страна... Усъмни се само майка ми. Затова не се изненада, когато разбра, че съм се влюбил в теб, но сметна, че е временно състояние. Разбира се, имаше право донякъде: в някои моменти направо бях луд от любов. Беше особено чувство за мен, тъй като ти лежеше безжизнена и нямаше представа за бушуващата в душата ми страст. А майка ми е много наблюдалка, разбираше какво става с мен и непрекъснато ме молеше да не прекарвам часове наред в безсмислени монологи до леглото ти...

— Ти си ми говорил? — Белинда го гледаше пребледняла. Разказът му я бе върнал към болезнените спомени за прекараните в болницата месеци. В очите ѝ се появиха сълзи. — Знам, че сестрите са го правели постоянно, но защо и ти? И какво, предполагаш, ме е извело от комата? Трябва да се е случило нещо, да съм чула нещо неочаквано от някого, за да се събудя...

Винсънт я погледна внимателно:

— Аз съм причината.

— Ти? Какво искаш да кажеш?

— Аз бях първият, който ти спомена в този ден за женитбата на Рики. Дойдох много рано сутринта и прекарах около час при теб. Бог знае защо го направих. И Рики не знае за това. Но тогава чувствах, че някой трябва да ти каже истината. Започнах да ти говоря и усещах, че подсъзнателно ме слушаш. Не си въобразявам, мога да се закълна, че ме чуваше! Няколко часа по-късно ми позвъниха и ми съобщиха добрата новина. Не бях на себе си от щастие, защото знаех, че аз съм счупил стъкления ковчег и съм те върнал към живота. Но ти се събуди не за мен, а за Рики... О, господи! Само аз знам каква ревност изпитах тогава!

— Но... защо не си ми разказал всичко това досега?

— Как можех да ти разкрия всички подробности, когато никой — дори доктор Кортни — не знаеше как ще ти се отрази това.

— Мислили сте, че... може би няма да бъда наред с ума?

— О, разбира се, че не! Господи, скъпа... — Но очите му говореха друго. Белинда се усмихна тъжно.

— Мислиш ли, че и аз не съм се страхувала? Ден и нощ ме преследваше натрапчивата идея, че може би не съм напълно нормална... Дори имах обяснение за чувствата си към теб.

— О, благодаря ти! — кисело се усмихна Винсънт. — Значи си била убедена, че се влюбваш в мен само защото разсъдъкът ти е бил размътен?

Белинда се смути.

— Добре, не е ли странно? Уж те мразех с цялата си душа, а те целувах. Презирах те, а изведенъж се намирах в обятията ти... — Тя докосна с ръка бузата му. — Скъпи, не мога да се омъжа за теб, разбери ме. Майка ти не ме харесва. Как ще живеем, след като семейството ти не ме одобрява?

— Виж, майка ми никога няма да посмее да се набърка в живота ми. Никой от останалите също не би пожелал да си разваля отношенията с мен. Но каквото и да стане, аз ще се оженя за теб. На никой няма да позволя да попречи на щастиято ни!

— Но, Винсънт...

— Не протестирай! Всичко това те изтощава, мила. Изглеждаш бледа. Не е ли по-добре да си легнеш? О, вечерята ти! Не си я докоснала. Веднага сядай на масата!

Белинда го наблюдаваше безмълвно и се усмихваше. Започваше се. Жivotът ѝ с Винсънт започваше. А защо не? Тя вдигна ръце да оправи косите си, но гласът му я прекъсна настойчиво:

— Добре изглеждаш, не се притеснявай! Хайде, започвай! Кафето ти ще изстине... Но защо ще пиеш кафе по това време на нощта? Е, добре, само този път... Чудя се дали не мога да купя вино от бара долу?

Той грабна сакото си и забърза към фоайето на хотела. След малко се върна с бутилка бяло вино, наля в две чаши и седна до нея. Тя му предложи половината от салатата си и той прие с охота.

— Бракът е като подялба на акции, не мислиш ли?

Използваха една вилица — веднъж тя, после той. Не откъсваха поглед един от друг. Скоро се почувстваха отпуснати и леко замаяни от виното.

— Щастлива ли си?

Белинда кимна. Не беше необходимо да говорят. Разбираха се без думи. Той знаеше какво изпитва тя, а тя бе сигурна в чувствата му. Съмненията и страховете бяха отлетели. Техният миг бе настъпил...

Издание:

Шарлот Лъм. Нежно очарование
Американска. Първо издание
ИК „Арлекин-България“, София, 1995
Редактор: Саша Попова
ISBN: 954-11-0337-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.